JILLY
COOPER
Drumul
spre
iubire

— Nu plânge, micuţă Harriet. Ea se topi.

— Nu plânge, continuă el. Este o nebunie să continuăm aşa, când amândoi avem nevoie unul de altul. Vino, micuţa mea. Vei vedea, voi face ca totul să fie bine pentru tine.

Iar Harriet ştiu dintr-odată, cu o intensitate oarbă, dureroasă cât de mult îl iubeşte.

JILLY COOPER
DRUMUL SPRE IUBIRE
(*Harriet*)

Traducere de ANCA ROTESCU
Coperta: VASILE SOCOLIUC
Editura CLASIC Bucureşti, 1995

Nepoatei mele, Amelia Sallitt, cu dragoste

PRIMA PARTE

1

În vreme ce Harriet scria ultimul paragraf începuse să ningă. Ridicându-şi privirea, văzu fulgii care se rostogoleau din cerul mohorât, plumburiu, învolburându-se şi gonindu-se unul pe altul, abătându-se pe ramurile copacilor. Cu un strigăt de emoţie, lăsă stiloul din mână şi fugi la fereastră. Fulgii erau mici şi compacţi, semn că se va aşeza zăpada. Acum, cădeau neîntrerupt şi dintr-odată, turnurile Oxfordului fură înghiţite într-o învălmăşeală de pufişori albi, ca şi cum cineva ar fi agitat violent un glob de sticlă cu o scenă de iarnă înăuntru.

Se întoarse la eseul ei, copiind ultimele două

propoziţii cu înfloriturǎ, apoi îşi scrise numele, sus, pe prima paginǎ: Harriet Poole, închizând cu grijǎ „o”-urile, cǎci citise undeva cǎ a le lǎsa deschise era semn de slǎbiciune de caracter.

Se trezise la ora şase ca sǎ-şi termine lucrarea, la care muncise toatǎ sǎptǎmâna. Totul pentru a evita umilinţa la care o supusese asistentul universitar, sǎptǎmâna trecutǎ. Asistentul ei, Theo Dutton, care fuma ţigarǎ de la ţigarǎ şi nu avea pic de îngǎduinţǎ, era celebru pentru invectivele sale acide. Când terminase de citit eseul ei de sǎptǎmâna trecutǎ, îi pusese trei întrebǎri care demonstraserǎ în întregime, superficialitatea argumentaţiei, apoi, rupând paginile cu degete lungi, îngǎlbenite de nicotinǎ, le aruncase dispreţuitor într-un coş mare de hârtii.

— Era un gunoi, spusese el cu voce seacǎ şi clarǎ. Ai copiat doar ideile altora cu grade diferite de acurateţe. Citeşte Shakespeare şi nu citi despre Shakespeare. Uitǎ-te în inima ta şi scrie. Te-ai strǎduit prea tare, relaxeazǎ-te, bucurǎ-te de ceea ce citeşti, sau respinge-le, dar nu înǎbuşi impresiile pe hârtie.

Ochii i se umpluserǎ de lacrimi. Muncise foarte mult.

— Eşti prea sensibilǎ, Harriet, îi spusese el. Va trebui sǎ-ţi ridicǎm pragul de suferinţǎ, nu-i aşa? O dozǎ mare de teroare în fiecare sǎptǎmânǎ, pânǎ îţi vei dobândi imunitatea.

Ochii lui mari, galbeni, sclipeau prin ochelari. Zâmbea, dar nu era sigurǎ dacǎ îşi bǎtea joc de ea, sau nu. Întotdeauna o fǎcea sǎ se simtǎ uşor sexi dar neliniştitǎ în acelaşi timp.

— Acum – spusese el energic – pentru sǎptǎmâna viitoare, scrie un eseu despre acele personaje ale lui Shakespeare care ar fi cele mai bune la pat şi de ce.

Harriet roşi puternic.

— Dar, nu pot… începu ea, apoi îşi muşcă buza.

— Nu poţi scrie din proprie experienţă? Foloseşte-ţi atunci imaginaţia. Shakespeare nu ştia cum e să fii un general negru sau un prinţ danez, nu-i aşa?

— Hamlet nu ar fi prea bun, spuse Harriet. Ar vorbi prea mult şi nu i-ar sta niciodată capul la treaba aceasta, până ar fi prea târziu şi ar pierde momentul.

Theo scăpase un hohot de râs, ca un lătrat.

— Aşa e mai bine. Scrie ceva ce mi-ar putea face plăcere să citesc.

Ei bine, acesta era eseul ei şi îi luase toată săptămâna să-i scrie. Nu citise nimic altceva decât Shakespeare şi nu se gândise la altceva decât la sex. Se simţea tulburată de sentimentul lucrului încheiat şi de zăpada de afară.

De asemenea, îi era foarte foame. Nimeni nu se trezise. Proprietăresei şi soţului ei, le plăcea să lenevească în pat, duminica. Jos, printre scrisorile împrăştiate pe podea era şi una de la prietenul ei, Geoffrey. Citind-o, intră în bucătărie, cu blugii, prea lungi când nu purta tocuri, fâşâind pe linoleum.

„Dragă Harriet”, scria Geoffrey, pe o hârtie cu antet, „sunt cu adevărat sătul până peste cap. Nu pot veni la acest sfârşit de săptămână, pentru că trebuie să termin un raport şi să-i predau luni”.

Urmau apoi o mulţime de vorbe despre tensiunea muncii, necesitatea de a folosi orice ocazie în actualul climat economic şi că o face spre binele amândurora.

„Sunt atât de încântat că ai început, în sfârşit, să iei pilule, încheia el. (Harriet avu o viziune a ei însăşi balansându-se ca o balerină pe o capsulă mititică.) Sunt sătul să fiu mereu, în fiecare noapte, obligat să stau departe de dormitorul tău ca florile într-un spital. Te doresc atât de mult, draga mea. Ştiu că pot să te fac

fericită. Voi veni săptămâna viitoare, vineri seara, cât mai repede. Între timp, ai grijă de tine. Îmbrăţişări şi sărutări şi altele. Cu dragoste. Geoffrey".

Harriet se simţi uşurată, apoi vinovată. Nimeni n-ar putea bănui că cineva care-şi pierde virginitatea se va simţi uşurată că nu va veni acela cu care o va face. Virginitatea ar trebui pierdută într-un mod glorios. Geoffrey nu era glorios, dar solid şi foarte, foarte insistent.

Acum, că nu venea, se putea relaxa un pic şi nu-şi va mai face probleme cu dieta până luni. Deschise o cutie cu fasole boabe şi puse o felie de pâine la prăjit. După întrevederea cu asistentul ei, Theo, ar putea merge la bibliotecă să ia câteva romane uşoare – merita o pauză după atât Shakespeare – şi mai târziu, să meargă la noul film cu Robert Redford pe care să-i vadă de două ori la rând, să mănânce un baton întreg de ciocolată Crunchie, după care, poate şi o îngheţată. Sfârşitul de săptămână se profila ca zăpada ce începea să acopere peluza.

După ce mâncă toată fasolea se simţi grasă şi se hotărî să-şi spele părul în cinstea lui Theo Dutton. Nu era duş în sala de baie. Exista, de fapt, posibilitatea de a-ţi opări capul sub robinetul de apă fierbinte sau de a îngheţa sub cel de apă rece, căci acum era şi mai rece din cauza zăpezii.

În timp ce îşi opărea şi răcea alternativ părul, cântări încă o dată problema virginităţii ei. Toate prietenele ei făceau dragoste cu prietenii lor şi bănuia că dacă Geoffrey ar fi interesat-o cu adevărat, ar fi făcut-o şi ea, încă de acum câteva luni. Dacă Robert Redford, spre exemplu, ar veni la Oxford să joace într-o piesă şi s-ar lovi de ea la ieşirea din teatru sau ar întâlni-o la o petrecere, i s-ar dărui într-o clipă. Era conştientă de câtă dragoste se adunase în ea. Dacă ar fi fost frumoasă şi nu atât de timidă, ar fi putut să atragă un bărbat chipeş să i se

dăruiască. Nu se deranja să-şi dea pe păr cu fixativ după ce şi-l spălă. Theo nu era chiar alat de atractiv.

Cu părul ud leoarcă, merse în camera ei. Hârtiile şi cărţile erau înşirate peste tot pe podea. Ar fi dorit să fie una dintre acele persoane care pot transforma o încăpere într-un cămin adevărat cu câteva lucruri feminine. Dar îi plăcea camera ei, aşa în dezordine cum era şi cu toate că n-a avut parte de o mare iubire, zilele la Oxford erau fericite, în felul lor. Theo Dutton, când nu era scârbos, o numise eleva lui strălucită, faţă de un alt membru din conducerea universităţii care le făcuse o scurtă vizită să împrumute o carte. Era conştientă de sentimentul amestecat pe care-l avea despre importanţa lucrurilor intelectuale, muzică, despre a scrie cărţi ea însăşi, de a fi văzută într-o zi ameţitoare, în *Times Literary Supplement*: „Domnişoara Harriet Polle la primul ei roman, vădeşte o sensibilitate şi o remarcabilă maturitate”.

Zăpada acoperea peluza şi acoperişurile roşii. Doi copii chiuind de plăcere, adunau zăpadă de pe capota unei maşini să facă un bulgăre. Pe marginea ferestrei zăcea o molie. Harriet o culese – citise undeva că mâinile oamenilor ard picioarele insectelor ca nişte cărbuni încinşi. Era prea rece să o lase afară. Ieşind în fugă din camera ei, o depuse cu grijă pe feriga proprietăresei de pe palier. Cel puţin va avea ceva de mâncare. Petrecea mult timp făcându-şi griji despre câinii alungaţi pe şosele, caii trimişi la măcelării şi copiii din orfelinate. Ce va face oare când ceva cu adevărat îngrozitor i se va întâmpla ca moartea părinţilor ei?

Zăpada ascunsese aproape un buchet de ghiocei care se ridicase curajos din pământul negru. Zăpadă pe zăpadă, se gândi Harriet, poate ar trebui să scrie un poem despre asta. Ghemuindu-se în faţa sobei cu gaz, scoase un stilou şi începu să noteze în grabă.

O oră mai târziu părul îi era uscat şi îşi dădu seama că va întârzia. Îşi puse un pulover roşu pentru că dădea culoare obrajilor ei palizi, ciorapi roşii, o fustă gri care se deformase uşor. Trebuia să-şi cumpere nişte haine noi, dar alocaţia nu-i ajungea niciodată.

Încercă o curea, dar o scoase deoarece îi evidenţia stomacul bombat. N-ar fi trebuit să mănânce toate boabele acelea de fasole; poate din cauza pilulelor pe care le lua de o săptămână, se simţea atât de balonată. Ciorapii ei roşii aveau un fir dus, dar ghetele negre îl acopereau. Haina avea doi nasturi lipsă. Zăpada, ca şi viaţa, o prinsese în vâltoarea ei.

Conştientă că s-ar putea să-şi dorească să mai zăbovească asupra scrisorii lui Geoffrey mai târziu, o puse împreună cu eseul într-o mapă albastră. Ieşind din casă, i se opri respiraţia de vântul rece, tăios ca un cuţit. Bicicleta, cu vopseaua roşie ce se cojea, era rezemată de peretele acoperit cu iederă. Zăpada, de câţiva centimetri, se îngălbenise lângă roata din faţă, unde un câine îşi ridicase piciorul.

Pe când pedala, traversând parcul, zăpada se aşeza pe frunzele moarte şi în scobiturile castanilor, în curtea bisericii, îngerii de piatră aveau bonete albe pe capete. Băltoacele îngheţate nu crăpară sub roţile bicicletei. Când se îndreptă spre Bambury Road, ninsoarea se înteţi, explodând în jurul ei ca rachetele, acoperindu-i ochelarii, orbind-o.

Luptându-se din greu, se gândea la scrisoarea lui Geoffrey. Sunt bucuros că ai început, în sfârşit, să iei pilule. Oh, dar nu se va întâmpla decât săptămâna viitoare. Cine ştie dacă lumea nu se va sfârşi la noapte? Luă o curbă. Dintr-odată, o maşină albastru închis se ivi de pe un drum, lateral, viră prea mult, alunecând ameţitor de-a curmezişul străzii, se izbi de roata bicicletei sale şi în

momentul următor Harriet zbură prin aer în bordura de iarbă, ochelarii îi căzură şi lucrurile i se împrăştiară. Maşina derapa şi se opri. Şoferul sări afară. Avea părul auriu închis, iar faţa îi era albă ca zăpada.

— Iisuse, îmi pare rău, spuse el. Trebuia să mă fi uitat. Ai păţit ceva?

Harriet stătea pe iarbă, tremurând şi întrebându-se dacă era întreagă. Îşi simţea baza – spinării încă zdruncinată. Fusta i se ridicase, picioarele lungi în ciorapii roşii şi ghete negre păreau împrăştiate ca ale unui mânz, părul negru îi acoperea faţa.

Sunt bine, şopti ea. Este vina mea. Ar fi trebuit să-mi şterg zăpada de pe ochelari. Nu vedeam pe unde mergeam. Îmi pare foarte rău.

Cuvintele îi ieşiră într-un iureş. Adesea, când vorbea, trebuia să se oprească la câte un cuvânt să se liniştească.

— De obicei, nimeni nu coboară pe drumul acesta, spuse el.

— Este o scurtătură. Mergeam la asistentul meu. Oh, Doamne, unde îmi sunt ochelarii?

— Aici. Îi ridică şi îi curăţă pentru ea. Eşti sigură că n-ai păţit nimic? Te-ai albit îngrozitor de tare. Poţi merge?

Îi luă mâinile, o trase încet în picioare şi, când ea se clătină uşor, o susţinu cu braţul. Harriet îşi puse ochelarii, se uită la el, brusc îşi dădu seama că era Simon Villiers şi roşi puternic.

— Unde este eseul meu? îngăimă ea.

El îl ridică din bordura de iarbă.

— Păcat că l-ai avut într-un plic. Probabil, cerneala s-a întins de la zăpadă. O scuză nemaipomenită să nu-l dai. Uite, cred că ar fi mai bine să te duc la spital.

— Sunt bine. Trebuie să merg la asistentul meu. Simon se uită la bicicleta ei stâlcită.

— Ei bine, nu vei putea ajunge acolo cu asta, spuse el

cu regret. Voi lua legătura cu garajul să vină cineva să o ia.

Fulgi de zăpadă se aşezau în părul său blond.

— Ceea ce-ţi trebuie este o înghiţitură de coniac. Mai am ceva acasă. Întoarce-te şi eu voi telefona să spun că eşti bolnavă.

O ajută să se urce în maşina lui.

— Nu trebuie să te deranjezi, chiar nu trebuie.

— Taci, spuse el blând. Femeile se poartă întotdeauna prosteşte când este vorba de lucruri neimportante.

În maşină aprinse o ţigară şi i-o întinse. Harriet se gândi că acesta era un gest atât de mişcător, încât nu avu inima să-i spună că fuma arar. Ţigara era foarte tare şi o făcu să tuşească. Căldura era dată la maxim, la fel şi radioul.

— Chiar trebuie să mergi la asistentul acesta? întrebă el, când în cele din urmă, reuşi să scoată maşina din zăpadă.

Dădu din cap.

— Unde este?

— Strada Hallerton, nr. 44.

— Theo Dutton?

— Îl cunoşti?

— Mi-a fost asistent în primul an, până şi-a dat seama că eram irecuperabil. Nu mă surprinde că te-a prins pe tine; întotdeauna le încolţeşte pe fetele frumoase.

Stătea relaxat lângă ea, conducând cu o singură mână. Purta pantaloni gri închis, o cămaşă neagră şi o haină de velur gri pal, ca Şoricelul Peter. O privea într-un fel amuzat, contemplativ şi uşor condescendent.

— Aş vrea să-ţi scoţi din nou ochelarii, spuse el. Ochii tăi sunt mult prea sexi pentru a fi ascunşi. Trebuie să spun că este cel mai neortodox mod de a ne întâlni, dar sunt foarte bucuros că s-a întâmplat. La ce colegiu eşti?

— La St. Hilda.

Observă că el nu se prezentase. Considera normal ca toată lumea să ştie cine era.

— De ce nu ne-am întâlnit mai înainte?

— Lucrez mult.

— Theo te munceşte din greu?

Maşina derapa uşor. Harriet tresări violent. Simon râse.

— Mai bine să mă uit la drum. Te deranjează dacă opresc să pun benzină?

Când ieşi să vorbească cu vânzătorul de la pompa de benzină, Harriet întoarse pe furiş oglinda retrovizoare şi se privi. Nu arăta prea rău; slavă Domnului că-şi spălase părul.

Nu-i venea să creadă. Simon Villiers o agăţase. Aruncă o privire rapidă spre el, admirând părul blond care se răsfrângea peste guler, trăsăturile acviline delicate, forma frumoasă a gurii, uşor crudă şi tenul smead fără nicio urmă de îmbujorare. Cei mai uimitori din toată înfăţişarea lui, erau ochii adormiţi, albastru-verzui cu gene negre atât de „groase şi apropiate încât îţi dădeau impresia că folosea creion dermatograf.

Era atât de uluită că uită să aşeze oglinda la loc iar Simon vrând să iasă în şosea aproape că lovi o maşină care trecea.

— Ziua aceasta devine una gen Fraţii Marx, spuse, el, potrivind oglinda.

Nu se uită la el, simţind că blestemata de roşeaţă îi colora din nou obrajii.

— Vino să bem ceva după ce pleci de la asistentul tău.

— Oh, eu nu… vreau să spun, tu nu trebuie…

— Vor mai fi şi alţi oameni acolo, spuse el.

Oh, Dumnezeule, ştia ea ce însemna asta, modele şi actriţe de la Londra. El îi citi gândurile.

— Nimeni foarte alarmant. Voi avea grijă de tine. Te rog, vocea era coborâtă, mângâietoare şi joasă, lasă-mă să îndrept ceva după ce că aproape te-am omorât.

Ajunseseră lângă casa lui Theo.

— Vei veni?

— Da, mi-ar face plăcere.

— Nu-i aminti lui Theo de mine. Îmi va face o prezentare proastă.

În vreme ce pleca într-un nor de zăpadă, ea îşi dădu seama încă o dată, că el presupusese automat că ştia unde locuieşte.

2

În timp ce mergea pe peluza înzăpezită, picioarele ei nu făceau niciun zgomot. Minunata linişte a zăpezii îi dădu sentimentul unei mari responsabilităţi, ca şi cum reacţiile ei ar fi fost înceţoşate de alcool. Căciuli de zăpadă acopereau ramurile copacilor de tisa şi transformau tufele de levănţică într-un gard viu alb.

Mintea îi era ameţită, trebuise să-l întâlnească pe Simon Villiers în felul acesta! De când îl văzuse jucând în *Pisica pe acoperişul fierbinte* cunoscuse momente extraordinare de infidelitate faţă de Robert Redford. Ştia că Simon era un libertin cu o grămadă de bani şi o reputaţie groaznică. Ştia că până şi prietenele ei de la St. Hilda, care se culcau fericite cu prietenii lor, dezaprobau totuşi anturajul lui Villiers. Harriet se prefăcea că îi dezaprobă, de asemenea, dar, în taină, era fascinată de numele lor cu două înţelesuri, maşinile lor rapide, frecventele apariţii în coloanele de bârfă ale ziarelor, abilitatea de a fi daţi afară din restaurantele de lux, reputaţia pentru ambiguitatea lor sexuală, droguri şi beţii.

— Să o apuci pe un drum greşit este uşor, dar nu există cale de întoarcere, îşi murmură sie-însăşi în vreme ce apăsa butonul soneriei. Copiii lui Theo Dutton tăbărâră

pe ea.

— Hello, Harriet. Ştim un joc de cuvinte cu numele tău.

— L-am auzit deja, spuse Harriet.

— Dar pe cel cu elefantul? interveni cel mare.

— Nu-l ştiu, spuse Harriet.

— Ce se întâmplă când un elefant se lasă pe gardul tău? E timpul să schimbi gardul. Copiii izbucniră în râs.

Stătuse adesea cu copiii când familia Dutton ieşea în oraş.

— Am făcut un om de zăpadă în grădină. Vino să-l vezi. De cine îţi aminteşte?

— Seamănă cu tatăl vostru, spuse Harriet.

— Aşteptând un telefon de la BBC, spuse mezinul.

Harriet chicoti.

— Nu vi se pare plăcută zăpada? zise ea.

— Ne duci pe derdeluş, în după-amiaza aceasta? Tati lucrează la o înregistrare, ceea ce înseamnă că se va duce la culcare.

— Şi mami a răcit.

Trei chipuri nerăbdătoare, o priveau. Euforia de a-l fi întâlnit pe Simon o copleşi.

— În regulă. Vin să vă iau la două şi jumătate, spuse ea.

— Aşa este mult mai bine, spuse Theo Dutton aprinzându-şi altă ţigară.

Harriet urmărea zăpada care se depunea tot mai groasă pe acoperişul de vizavi.

— Stilul lasă mult de dorit. Vreau să-l mai perii şi să-l rotunjeşti ca pe o pernă, dar ideile sunt bune. Ţi-ai folosit imaginaţia.

Ochii lui isteţi, aurii, străluceau în spatele ochelarilor, îşi mângâie barba.

— Eşti foarte visătoare astăzi, spuse el. Cineva a

aprins o lumină înăuntrul tău. Ce s-a întâmplat? Prietenul tău nu vine?

Harriet râse.

— Lipsa somnului… şi faptul că iubesc zăpada, îmi pare rău dacă par un pic ameţită. Tocmai m-am lovit cu bicicleta venind încoace. Nu m-am rănit dar m-a şocat puţin.

Spera că nu va fi prea înspăimântată de cei din apartamentul lui Simon. Trebuia să meargă acasă să se schimbe cu ceva mai bun, dar cu ce?

Theo o privi contemplativ, admirându-i pieptul plin, trupul de căţeluş dolofan, picioarele lungi şi subţiri, ochii imenşi verzi-gri cu pleoape grele. În mod normal, cineva n-ar observa frumuseţea lor, ascunsă în spatele ochelarilor. Era teribil de timidă, dar dincolo de timiditate se simţea vitalitatea ei. Va cădea ca un fruct copt cât de curând, se gândi el cu toată melancolia unui bărbat cu o căsnicie fericită. Nu există nimic comparabil cu o tânără cu sângele aprins iniţiată brusc în plăcerile patului.

Oftă. Harriet se întrebă dacă trebuie să dea năvală afară şi să cheltuiască ultimii bani din alocaţia pe care i-o trimitea mama ei, pe un pulover nou. L-ar face bine să nu mănânce nimic două săptămâni.

— Săptămâna aceasta, spuse Theo Dutton, ne vom opri la sonete. „Aceasta este cheia”, spunea Wordsworth, „cu care Shakespeare şi-a deschis inima”. Când iubita-mi se plimbă, calcă uşor pământul şi nu-l uită.

La douăsprezece fără un sfert scoase o sticlă de vin de Xeres.

— La Oxford sunt două feluri de vin: unul cu care găteşti şi altul pe care-l bei. De obicei cele două se amestecă, dar nu şi în casa mea. După asta, cred că cel mai bine ar fi să te bagi în pat singură.

Turnă vin în pahare pătate.

— Am promis să-i iau pe copiii dumneavoastră la derdeluş, spuse Harriet.

Ieşi afară din casa lui Theo şi găsi o maşină lungă, verde închis care o aştepta. Un bărbat coborî; fuma o ţigară, avea părul roşcat şi frumuseţea sălbatică a unui setter roşu. Harriet îl recunoscu imediat pe Mark Macauley, prieten la toartă cu Simon Villiers.

— Simon m-a trimis să mă interesez de tine, spuse el. S-a gândit că s-ar putea să-ţi îngheţe picioarele, de parcă s-ar putea întâmpla altceva pe vremea asta nenorocită. Te simţi bine? adăugă el, când urcă în maşină. Simon a spus că trimite după tine la ora şase.

Da, bine şi fizic şi psihic, gândi Harriet.

— Mă doare puţin la capătul coloanei vertebrale, spuse ea.

— Coccisul, spuse Mark şi râse aproape sălbatic. Deja părea puţin ameţit.

— Este lume multă acolo? spuse ea.

— Cam o duzină de perechi, inclusiv una sau două doamne puse pe cuceriri care nu vor fi deloc încântate de apariţia ta pe scenă.

Îi aruncă o privire piezişă şi râse din nou. Harriet se simţi nervoasă şi excitată în acelaşi timp.

— Crezi că ar trebui să merg?

— Viaţa mea nu mai face nici doi bani dacă nu vii. Nu pentru că ar valora prea mult oricum, spuse el, scoţând o sticlă de coniac din torpedou şi luând o înghiţitură. Cobor dealul mai repede decât un porc gras în situaţia de acum.

— Aş vrea să merg acasă să mă schimb, spuse Harriet.

— Nu schimba nimic. Ceea ce îi place lui Simon este noutatea şi tu eşti, cu siguranţă, diferită.

— A fost doar amabil deoarece m-a aruncat de pe bicicletă.

— Simon, spuse Mark, nu face nimic să pisică cuiva cu excepţia lui însuşi.

3

Harriet nu văzuse niciodată ceva asemănător salonului lui Simon cu carpete din blănuri lăţoase, plante tropicale uriaşe, draperii de mătase verde smarald şi flăcări care pâlpâiau şi sclipeau pe cărţile broşate – majoritatea piese de teatru şi pornografii – din rafturi. Invitaţii stăteau teanc ca un pachet de cărţi de joc pe poliţa căminului. Fotografii cu autograf ale actorilor şi actriţelor celebre te priveau de pe pereţii negri. Oameni încântători umblau încoace şi încolo prin cameră, ca animalele în junglă. Apoi, cel mai fascinant dintre toţi, Simon, cu ochii săi verde-albastru scânteind, veni să-i ureze bun sosit.

Îi scoase Harrietei haina, apoi eşarfa şi ochelarii.

— Nu vreau să-mi vezi imperfecţiunile prea limpede, spuse el, sărutând-o pe obraji. Nu-i aşa că este dulce? adăugă el către Mark.

— Da, spuse Mark, mult prea dulce pentru tine. Asta mă îngrijorează.

Un indian arătos se îndreptă spre ei.

— Aş fi vrut să nu fi zugrăvit camera aceasta în negru, spuse el iritat. Nu mă văd lângă perete.

— Mergi şi stai în zăpadă, spuse Simon.

Îi dădu Harrietei un pahar cu vin alb cu gheaţă, mângâindu-i degetele cu degetul lui pe când i-l întindea.

— Asta ar trebui să te răcorească, spuse el. Ce făcea Theo? I-a plăcut eseul tău?

— Aşa părea – de data aceasta.

— Despre ce era?

— Care dintre eroii lui Shakespeare era… ei, bine… cel mai bun la pat.

— Bătrânul nenorocit se autoexcită în felul acesta!

Presupun că acum eşti o autoritate în materie.

Harriet îşi lăsă privirea în jos. Urmă o pauză, apoi se uită la Simon şi-i întâlni ochii care aproape că o scoaseră din minţi. Roşie la faţă, se întoarse şi privi afară pe fereastră.

— Zăpada este atât de minunată, nu-i aşa? spuse ea cu glas tremurat.

— Năzuim să plăcem, spuse el, zâmbindu-i. La loc şi bucură-te de privelişte. Nu ai nevoie să faci cunoştinţă cu niciunul dintre aceşti oameni plicticoşi.

Harriet se instala lângă fereastră pe o bucată de catifea neagră încercând să se contopească cu draperiile verzi de mătase. Nu văzuse niciodată atâţia oameni excentrici într-o cameră ce mirosea, de asemenea, bizar. Nu numai fiecare mişcare a acelor creaturi superbe trebuie să o fi umplut de parfumuri scumpe, dar era şi un miros de lemn de măr care ardea în cămin, un fum slab de tămâie şi prospeţimea grea a unui uriaş buchet de frezii în toate culorile curcubeului, aşezat într-un vas albastru pe masă. Mai era şi un alt miros, dulce, lipicios pe care nu-l putu identifica.

Brusc se auzi un tropăit asurzitor la uşă şi un bărbat chipeş cu păr grizonant, intră. Imediat, Harriet îl recunoscu pe actorul principal care juca la teatru în săptămâna aceasta.

— Simon dragă, am ştiut pur şi simplu că aceasta este camera ta. Se simte mirosul pe toată strada. Te vei distruge dacă nu eşti atent. Bună, dragă, adăugă el, spre o blondă răpitoare într-o fustă albă de mătase şi luându-i ţigara din gură, inhala adânc. Când expiră, după mult timp, se întoarse spre doi tineri eleganţi care îl urmaseră.

— Amândoi se numesc Jeremy, îi spuse el lui Simon. Şi sunt îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt, ceea ce face lucrurile un pic mai complicate.

Cei doi tineri chicotiră.

— Jeremy şi Jeremy, spuse chipeşul actor, nu l-aţi cunoscut pe Simon.

— Am auzit atât de multe despre tine, spuseră cei doi tineri în cor. Eşti o adevărată stea în ascensiune, nu-i aşa?

— Simon, spuse un cap roşcat cu o privire ursuză şi gura ca un cauciuc de roată, n-am putea să tragem draperiile? Toţi proştii se uită înăuntru.

— Prietenei mele de aici, spuse Simon, zâmbindu-i Harrietei, îi place priveliştea, aşa încât vom lăsa draperiile netrase.

Capul roşcat schimbă priviri cu blonda în fustă albă.

— Ce face Borzoi, Simon? spuse actorul, luând încă un fum din ţigara blondei.

— A plecat în State, spuse Simon.

— Pentru câtă vreme?

— Pentru totdeauna, sper, spuse Simon, umplându-i paharul Harrietei.

Actorul ridică din sprâncenele sale pensate.

— Chiar aşa, pur şi simplu? Îmi imaginez că era prea mult pentru tine.

— Cel puţin dacă este atât de ticăloasă şi încearcă să se întoarcă, va trebui să petreacă şase luni în carantină, spuse Simon.

Toată lumea râse. Alţi oaspeţi sosiră. Harriet urmărea picioarele negre ale pescăruşilor pe cer. Gardurile de pe stradă îşi pierdeau formele.

— Trebuie să fac ceva cu părul, spuse o brunetă cu un aspect sălbatic.

— Ai putea să-l perii, îi spuse prietenul ei. Simon, actorul şi cei doi Jeremy începură să schimbe întâmplări obscene despre starurile scenei şi ale ecranului, astfel că toată lumea se opri din conversaţie să-i asculte.

— Nu băieţi, dragă, două fete deodată. Soţiei lui nu-i

pasă; de altfel, are şi ea propria ei prietenă, spuse actorul.

— Pariez că şi-a dat seama săptămâna trecută; au fost înspăimântători, spuse unul dintre Jeremy.

— Evident că în costumul ei arată ca împăratul Vespasian în cvadrigă, spuse Simon. Ochii Harrietei treceau de la unul la altul.

O frumuseţe răvăşitoare intră pe uşă, purtând o haină de blană şi pantaloni. Nimeni nu o observă, aşa încât ieşi ca să apară din nou.

— Deirdre, ţipară toţi.

— Sunt istovită, spuse ea. Nu m-am culcat.

— Draga mea, spuse actorul sărutând-o. Nu te-am recunoscut cu hainele pe tine.

Cineva puse un disc.

„Bunul meu prieten, lăptarul, spune că dorm prea puţin” cânta Fats Waller.

Mark Macaulay veni lângă Harriet şi îi umplu paharul.

— Ce-ţi mai face coccisul? întrebă el. Ar fi trebuit să muncesc în după-amiaza aceasta, dar n-am să o fac.

— Ce vei face după şcoală? spuse Harriet.

— M-am gândit să fac o încercare în învăţământ.

— N-am ştiut că vrei să predai, Markie, ţipă Deirdre. Tu *urăşti* copiii.

— Ştiu, dar o diplomă în învăţământ îmi va oferi încă un an de studii, să văd ce mai este pe aici.

— Nu este foarte mult de muncişi la sfârşitul anului poate mă voi decide ce vreau să fac cu adevărat.

— Voi avea un interviu cu un editor militar săptămâna viitoare, spuse un tânăr în blugi cu păr blond şi lung. Mă aştept să fie îngrozitor de rigizi. Ai un costum să-mi împrumuţi?

— Simon are, spuse Mark. Mai bine te-ai şi tunde.

Zăpada amortiza zgomotul traficului din Turl într-un

murmur monoton. Un grup mic de protestatari se agitau în stradă cu placarde.

— Brigada acnee şi hanorace, spuse Mark. Ce interzic de data aceasta, pe comunişti sau fascişti?

— Cer mai multe posturi pentru profesori, cred, spuse Harriet, încercând să vadă fără ochelari.

— Nu arată ca bunul Rege Wenceslas şi pajul său, spuse Deirdre, prin vântul aspru, şuierător şi toate celelalte?

— Sunt sigur că Wenceslas avea ceva cu pajul său, spuse Simon.

— Aş vrea să am principii, spuse Mark, privind la protestatari.

— Îmi plac oamenii mai mult decât principiile, spuse Simon, iar oamenii fără principii îmi plac cel mai mult.

— Oscar Wilde, murmură Harriet.

— Deşteaptă fată, Simon. Dorian Grey este următorul meu rol. Studiourile OUDS fac o adaptare.

Va fi minunat în col, gândi Harriet, urmărindu-l mişcându-se să mai umple paharele unora. Chiar şi în mijlocul menajeriei strălucitoare de tigri prin care se învârtea, frumuseţea lui îl diferenţia.

Două fete priveau afară pe fereastră.

— Maşina aceea este parcată aici de ani, spuseră ele. Să mergem să scriem ceva îngrozitor pe ea.

Ţâşniră afară pe uşă şi un minut mai târziu, ţipetele lor se puteau auzi, în timp ce, ridicându-şi picioarele lor subţiri ca poneii Hackney, fugeau prin zăpadă.

Pe peretele din faţă era lipit un poster cu o fată minunată cu părul în şuviţe cu pomeţii proeminenţi pe care puteai să aşezi o tavă.

— Cine este? îl întrebă pe Mark.

— Borzoi, fosta prietenă a lui Simon, spuse el.

— De ce au rupt legătura?

— Era inevitabil, draga mea. Amândoi petreceau mult prea mult timp certându-se cu oglinda care era cel mai frumos dintre ei. În acest moment, Borzoi se descurcă mai bine decât Simon şi asta nu ajută. De asemenea, este şi extrem de răsfăţată.

Se uită la Harriet amuzat.

— De asta te-a şi cucerit.

— Nu se poate.

— Bineînţeles că se poate şi asta o face pe Chloe atât de supărată, înclină el capul către fata roşcată ursuză care flirta evident cu actorul pe sofa. Era convinsă că va fi următoarea.

Oh, drace, gândi Harriet, dar sentimentul cald, excitant, ce o cuprinse era persistent.

Cele două fete se întoarseră de la zăpadă.

— N-am putut scrie mai mult decât „homo”, ţipă una, când a apărut un poliţist.

— Totul arată atât de alb şi virginal, spuse cealaltă, strângându-se lângă foc.

— Nu ştiu nicio virgină, spuse actorul. Sunt piese de colecţie în zilele noastre.

— Moppet Wilson este, spuse Deirdre. Nu-şi dezgoleşte niciodată nimic altceva decât sufletul.

— Pentru ce se păstrează? spuse Mark.

— Pentru bărbatul cu care se va mărita. Crede că valorează ceva să se ofere bărbatului ca o pereche de butoni noi în ziua nunţii.

— Prefer butonii, spuse Mark, golindu-şi paharul.

— Trebuie să fie plicticos să te culci cu virginele, spuse Chloe, uitându-se direct la Simon. Nu deosebesc prima fază de cea de-a doua.

Harriet ridică privirea. Simon se uita direct la ea. Îi adresă zâmbetul lui insinuant. Ştie, se gândi ea în panică şi simţi că se înroşeşte din nou. Oh, Doamne, de ce purta

roşu? îşi întoarse faţa aprinsă să şi-o răcorească pe ochiul de geam.

— Când eram coţii îmi plăcea să sparg baloane, spuse Simon blând. Întotdeauna mi-a plăcut să-mi trec degetul prin hârtia de la borcanele Maxwell House. Îmi plac virginele. Poţi să le dresezi cum îţi place, înainte de a avea timpul să înveţe obiceiuri proaste.

Urmă o lungă pauză Harriet se ridică şi merse cu greu până la baie. Inima îi bătea puternic, dar gândurile o luaseră într-o direcţie stranie, senzuală, de vis. În baie era un bideu, care părea foarte sofisticat. Îşi mască roşeaţa de pe faţă cu nişte pudră de talc de-a lui Simon.

Când se întoarse în cameră, actorul pleca.

— Trebuie să plec, dragă. Am un matineu. Dacă mai beau, voi cădea pe scenă. Veniţi încoace, Jeremy şi Jeremy, adăugă el spre băieţi, care se hrăneau unul pe celălalt cu boabe de struguri.

— Pune o vorbă bună pentru mine la Boris, spuse Simon ca din întâmplare. A promis că vine să vadă *Pisica*, dar nu a făcut-o. Spune-i că voi juca Dorian Gray până la sfârşitul stagiunii.

— Sigur că da, dragule, spuse actorul. Vom cina cu toţii într-o zi, săptămâna viitoare.

„Nu-i plac orele mele. Îmi sugerează că ar trebui să te căsătoreşti cu mine”, cânta Fats Waller.

— Unde mergem să mâncăm, Simon? spuse Chloe. Ce zici de parizian?

— N-am să arunc zece lire sterline pentru o grămadă de oase bătrâne gătite în smântână, spuse Simon.

— Trebuie să plec, spuse Harriet în grabă.

— Tocmai mergeam să mâncăm, spuse Simon. Nu voia să mănânce. Ştia că în cele din urmă va ajunge faţă în faţă cu cineva atât de fascinant încât, dacă îi va îngădui să o facă, el îi va absorbi întreaga fiinţă. Se simţea la limita

unei crize teribile. Voia să fie singură să se gândească.

— Am promis să-i iau pe copiii lui Theo la derdeluş.

— Oh, lasă, spuse Simon. Nu se vor supăra.

— Le-am promis.

— Bine, cu condiţia să te întorci mai târziu.

— Te vei plictisi de musafiri până atunci.

— Numai de unii. *Noi* nu am început încă.

Îi puse haina şi pe când îi scotea părul peste umăr îşi lăsă mâna să alunece mângâietor de-a lungul părului proaspăt spălat.

Ea tresări nervos.

— Te duc cu maşina înapoi, spuse el.

— Nu, se bâlbâi ea. Prefer să mă plimb.

În timp ce coborau poteca, o prinse de capetele eşarfei roşii şi o trase spre el până când îi mai despărţeau doar câţiva centimetri.

— Promiţi să te întorci?

Ea dădu din cap. Putea vedea pistruii împrăştiaţi pe baza nasului său. Ochii albastru-verzui erau aproape la acelaşi nivel cu ai ei. Îşi aplecă uşor capul şi o sărută. Mirosea a vin alb şi a ţigări franţuzeşti. Simţi că stomacul i se topeşte, genunchii i se înmoaie, aşa cum scria în toate cărţile dar nu i se întâmplase niciodată cu Geoffrey.

Depărtându-se de el, fugi în jos pe stradă, fără să mai simtă măcar, vântul îngheţat. Pe când dădea colţul surprinse doi studenţi cu placarde şi izbucni în râs.

4

Extraordinara ei bună dispoziţie îi molipsi şi pe copii. Urcară dealul Hinksey cântând antan tichitan cât îi ţinea gura şi ţipară de încântare când sania roşie cu argintiu şuieră pe coasta tăcută a dealului, aruncându-i în mormanele de zăpadă. Apoi se ridicară gâfâind, traseră sania în vârful dealului, aruncând cu bulgări de zăpadă unul în celălalt, urmaşii familiei Dutton arătându-şi dinţii

de fildeş zăpezii, până când ajunseră uzi de tot, dar fericiţi şi calzi pe dinăuntru.

Simon Villiers m-a sărutat, voia să strige vârfurilor albe ale dealului şi fericirea continua să o umple din interior în timp ce îi îmbrăţişa pe copii şi mai strâns. Nu voiau să o lase să plece.

— Rămâi la ceai, se rugau ei. Vor fi gogoşi şi prăjituri cu ciocolată şi *Doctor Cine*.

— Harriet are, evident, alte planuri, spuse Theo Dutton, care le deschise uşa din faţă. Fii atentă, draga mea. Citeşte sonetele. Încearcă să eviţi paradisul, doar dacă te conduce spre iad.

Era atât de evident pentru oricine, se minuna Harriet, în timp ce se grăbea prin zăpadă spre locuinţa ei. Trecu pe lângă filmul cu Robert Redford fără nicio urmă de regret. Avea în faţa ei realitatea.

Înapoi în camera ei, examina fotografia lui Geoffrey, zâmbind timid şi ţinând în mână o rachetă de tenis. Fotograful acela îl făcuse să arate mai bine decât era în realitate, gândi ea. Privi, de asemenea, fotografia surorii ei mai mari, Susie, care arăta încântător în ziua nunţii, la braţ cu Peter Neave. Una dintre problemele Harrietei era să fie întotdeauna comparată cu sora ei cea frumoasă şi subţirică, care nu avea niciodată coşuri pe faţă şi avusese un fel de autocontrol de a nu mânca niciodată prea mulţi cartofi şi de a nu arăta prea mult interes faţă de un bărbat până când nu era sigură că era prins. Harriet ştia cum Susie se frământase înăuntrul ei pentru bogatul şi faimosul Peter Neave, cum aşteptase zile întregi să sune muşcându-şi unghiile şi când în cele din urmă, el o făcuse, avusese tăria să-i spună „Nu, nu pot în seara aceasta, sau mâine, sau seara următoare şi plec la sfârşitul săptămânii”, jucând tare următoarele câteva săptămâni, până când îl îngenunche literalmente pe Peter Neave şi-l făcu să o

ceară în căsătorie. Cum putea cineva să creadă despre ea că era atrăgătoare când mânca prea multă îngheţată cu stafide, trăia în umbra lui Susie şi înspăimânta bărbaţii arătându-le prea repede dragostea ei? Trebuia să încerce să fie chibzuită cu Simon.

Ce-ar putea să îmbrace? Fusta gri avea o pată în faţă; puloverul maro îşi «pierduse elasticitatea la spălat, aşa încât gulerul arăta ca unul chirurgical; rochia bej avea cercuri de sudoare la subraţ de la o petrecere la care transpirase nervos. Blugii erau curaţi dar îi acopereau picioarele, care erau cele mai arătoase părţi ale ei şi erau atât de strâmţi că îi vor lăsa dungi pe tot corpul care se vor vedea când îi va scoate. Dar *nu* îi va scoate, îşi spuse furioasă. Curând hainele zăceau peste tot pe podea. Apa curgea doar pentru o baie călduţă. Era într-o asemenea stare că se spălă pe faţă de două ori, se tăie de trei ori bărbierindu-şi picioarele, după care intră din nou în baie să se spele între degetele de la picioare în cazul în care Simon era genul acela de bărbat care săruta pe cineva peste tot. Apoi, se unse cu crema de mâini a proprietăresei pe tot corpul şi se sufocă în pudră de talc.

În dormitor, se examina goală în oglindă. Erau farmecele ei, într-adevăr de efect? Bustul era mult prea mare. Dar bărbaţilor părea să nu le pese de asta. Picioarele erau în regulă cu excepţia tăieturilor sângerânde, dar peste tot în rest era puţin prea voluptuoasă. Luă oglinda de pe perete şi ţinând-o deasupra capului se aşeză pe pat. Ar fi bine să stea adunată în acest unghi? Stomacul îi arăta mult mai plat, iar părul îi încadra frumos faţa. Opreşte-te, îşi spuse furioasă, te duci numai să bei un pahar cu el.

Cineva bătu în uşă. Sări vinovată, apucând un prosop.

— Ieşi undeva, dragă? întrebă proprietăreasa,

doamna Glass. Este o bucată fierbinte de jambon, dacă te pasionează.

Doamna Glass protesta adesea cât de mult o costă chiriaşii, dar îi plăcea pe cei care stăteau la ea. Domnişoara Poole era o fată drăguţă, liniştită şi destul de simpatică, dacă nu ar fi atât de înspăimântător de dezordonată.

— Sărmana ta mamă n-ar vrea să mori de foame, spuse doamna Glass care credea că toţi cei sub şaptezeci de kilograme trebuiau hrăniţi forţat.

— Merg la o petrecere, spuse Harriet. Probabil voi sta la noapte cu o prietenă, aşa încât nu vă faceţi griji dacă nu mă întorc. Modul cel mai iute în care putea minţi.

— Este bine să nu ai încredere în tinerii domni care se oferă să te conducă acasă pe drumurile acestea, spuse doamna Glass. Ai nevoie să ieşi şi să te distrezi.

— Voi face cu adevărat ordine, mâine, spuse Harriet, tresărind când îşi dădu cu deodorant la subraţ. Piciorul încă îi mai sângera; probabil din cauza emoţiei ce-i pulsa prin vine.

Îşi puse o pereche de chiloţi negri şi un sutien negru cu o panglicuţă roşie pe care le cumpărase anticipând evenimentul cu Geoffrey. Chiloţii nu acopereau mare lucru, iar panglicuţa roşie era chiar prea mult, aşa încât o rupse.

Puloverul negru era întotdeauna sub pat. Putea să-l poarte cu fusta roşie. Se făcea târziu. Ce se întâmpla dacă Simon se plictisea să o aştepte şi pleca acasă?

De data aceasta, măcar, părul i se supuse. Vărsă o sticlă întreagă de parfum pe ea, un cadou de Crăciun de la Susie. Spera să se potrivească cu deodorantul franţuzesc. Cât de mult difereau acestea de cele englezeşti, se minună. Poate erau mai sofisticate.

O luă la goană de-a lungul străzilor. Acum era foarte rece şi luminile străzilor dădeau zăpezii o strălucire palidă,

curioasă. Răsuflarea i se cristaliza în norişori mici în faţa ei. Nopţile albe, îşi spuse el înşişi; era Anna Karenina înfăşurată în blănuri, grăbindu-se să-l întâlnească pe Vronsky, Nataşa tremurând în aşteptarea vinovată a lui Anatol.

Se simţea din ce în ce mai rău din cauza nervilor. Poate că gura îi mirosea îngrozitor; se opri la vânzătorii de ziare să cumpere nişte gumă de mestecat. Ferestrele de la locuinţa lui Simon erau întunecate. A plecat, se gândi speriată; una dintre creaturile acelea uluitoare îl făcuse să dispară. Nu, o rază slabă de lumină strălucea printre draperiile verzi de mătase. Un grup de oameni ieşeau. Oh, vocile acestea cu rezonanţa lor convingătoare!

— Cred că este anti-social din partea lui Simon să ne arunce afară când este atât de frig. Chloe va fi pur şi simplu lividă, spuse una dintre fete, făcând un bulgăre de zăpadă şi aruncându-l într-unul dintre băieţi, în timp ce se pierdeau strigând în noapte. Harriet aruncă guma de mestecat; nu făcu niciun zgomot când ateriza pe zăpadă. Uşa era încă deschisă când urcă aleea. Simon răsări din întuneric, cu părul strălucind alb în lumina lămpii.

— Am crezut că m-ai păcălit, spuse el.

— M-am udat la picioare. A trebuit să mă schimb.

Întinse mâna şi-i atinse obrazul.

— Ai îngheţat. Intră.

Doar trei oameni mai rămăseseră în salon. Deirdre, care se ruja, un blond care se învârtea în jurul tăvii cu băuturi să găsească nişte vin şi Chloe care stătea pe sofa adunată ca o vrabie pe firele de telegraf într-o zi rece.

— Oh, sărmana, se gândi Harriet şi pe mine m-ar deranja să-l pierd pe Simon.

— Vino încoace, băiete, spuse Simon luându-i sticla blondului, e timpul să pleci.

Harriet merse lângă foc. Se simţea îngrozitor de

stânjenită. Chloe se uita revoltată cum Simon îi aduse haina de blană de culoare deschisă din dormitor şi i-o ţine.

— Vino încoace, dragă, spuse el ferm. E cazul să…

Două pete roşii de furie îi arseră obrajii. Îi smulse haina din mână şi şi-o puse singură.

— Eşti un ticălos, Simon, şuieră ea. Şi nici *tu* n-ai să scapi nepedepsită, adăugă ea spre Harriet şi, cu un suspin, fugi afară din cameră coborând scările.

— Ne putem întâlni toţi mai târziu, la petrecerea Serenei, spuse Deirdre, sărutându-l pe Simon pe obraz. Se aşteaptă să vii, Simon.

— Nu în noaptea aceasta, dragă. Spune-i Serenei că am avut un aranjament anterior… Aruncă o privire spre Harriet. Nu, unul *ulterior*. Acum, noapte bună, dragii mei. Şi închise uşa după ei.

Se întoarse şi îi aruncă Harrietei acel zâmbet rapid, devastator.

— Câteodată, trebuie să fii brutal ca să obţii ce vrei de la viaţă.

— Era îngrozitor de supărată, spuse Harriet.

— Îşi va reveni, spuse Simon.

Aruncă câţiva buşteni în foc, acoperind flacăra şi lăsând camera în semiîntuneric, după care îi dădu o băutură rece care aburi paharul. Ea îl apucă strâns să-şi oprească mâinile din tremurat şi luă o înghiţitură uriaşă; trecuse mult timp de la boabele de fasole.

Simon dispăru în altă cameră. Se simţi dintr-odată singură ca într-o casă părăsită din pădure. Avea sentimentul că nişte indieni sau invadatori se târau încet spre ea – dar nu ştia când sau de unde vor ataca. Simon se întoarse cu câteva bucăţi de plăcintă pe o farfurie.

— Niciodată nu mâncăm de prânz. Vrei ceva? Ea clătină din cap.

Simon se servi cu o felie.

— Te simţi bine după căzătură, nu-i aşa? spuse el cu gura plină.

— Doar câteva contuzii, asta-i tot.

— Trebuie să mă uit la ele mai târziu.

Inima îi bătea nebuneşte; flacăra focului licări pe faţa lui. Tresări când un buştean căzu pe grătarul din faţa căminului.

— Relaxează-te, îi spuse Simon. N-am mai văzut niciodată pe cineva atât de speriat ca tine. De ce ai privirea aceasta tulburată? Ai fost violată când erai copil? Ai avut părinţi foarte drastici? Ai fost terorizată la şcoală? Acum râdea de ea, dar vocea lui era ca o mângâiere.

Ea mai luă o înghiţitură de vin. După ce mâncă fructele dintr-o tartă, Simon se pregătea să arunce restul în foc.

— Am putea să o dăm la păsărele, spuse Harriet.

— Am putea, cred. Deschise fereastra, lăsând să intre un curent de aer îngheţat; zăpada strălucea ca perlele. Simon puse un disc la gramofon. Era concertul pentru pian de Mozart.

— Tot tristă arăţi, spuse Simon.

— Mă gândeam… la Chloe.

— Nu merită. Este cea mai fanatică admiratoare a muzicii de jazz. Am ieşit numai de câteva ori cu ea. Este una dintre acele fete gen ouă omletă: uimitor de repede de făcut, dar imposibil de scos din tigaie după aceea.

Harriet chicoti.

— Aşa e mai bine, spuse Simon, acum vino şi stai pe sofa. Nu, aici lângă mine, nu la trei metri distanţă.

Tot mai tremura, dar excitarea începuse să o cuprindă. El îi luă mâna şi i-o sărută.

— Mă gândeam că ai fost grozav în *Pisica* pe *acoperişul fierbinte* spuse ea, isteaţă.

— Ştiu că am fost, spuse Simon. Astfel am epuizat şi

subiectul acesta.

Mâna lui de pe marginea din spate a sofalei de catifea verde închis ajunse până aproape de părul ei, dar nu-l atinse. Acţiona cu atâta prudenţă şi răbdare până când ea intră în panică crezând că nu o va face niciodată. Era teribil de cald în cameră, putea simţi sudoarea picurându-i între sâni.

— Eşti atât de drăguţă, îi spunea cu glas scăzut, apoi o sărută. La început, Harriet îşi ţinu mâinile lipite strâns de corp, dar brusc, ca mişcarea reflexă când loveşti genunchiul cuiva, săriră şi se încolăciră singure de gâtul lui Simon, ea răspunzându-i la sărut cu toată fiinţa, în timp ce mâinile lui se plimbau pe tot trupul ei. Pripit, se retrase în apărare.

— Nu trebuie.

— Ba trebuie, ba trebuie.

— Vei crede că mă dărui prea repede.

— Nu voi crede. Cred doar că eşti prea îmbrăcată, asta-i tot şi îi scoase cerceii punându-i unul lângă altul pe masă. Apoi îi scoase pantofii şi telefonul din priză.

Ea se trase înapoi aşteptând un atac din cealaltă parte.

— Ai un corp atât de frumos, zise el, umplând ambele pahare.

— Unii ar trebui într-adevăr să ia lecţii la şcoală despre cum se desfac sutienele. Oh, am înţeles; se desface din faţă, spuse el, un minut mai târziu.

Mâinile lui erau calde pe spatele ei gol. Îi sărută ochii, părul, gura; nu visase niciodată că va fi atât de tandru.

— Nu, murmură ea, sărind când degetele îi pătrunseră înăuntrul beteliei.

Cum putea să-i explice că nu s-ar fi lăsat atât de uşor dacă nu l-ar fi găsit atât de uluitor de atractiv?

— Draga mea, încetează să te mai lupţi, îi şopti el. Refuz să fiu scos afară din dormitorul tău ca florile noaptea în spital.

Harriet se sufocă.

— Ai citit scrisoarea lui Geoffrey!

— Am cules-o din zăpadă. Mă bucur că el este bucuros că ai început să iei pastile, ba chiar sunt mai bucuros de-atât.

— N-ar trebui să citeşti scrisorile altora, spuse ea furioasă.

— Trebuie, doar ca să afli toate lucrurile drăguţe pe care le spun despre cineva. Vorbeşte-mi despre Geoffrey. Ce face?

— Este biolog maritim.

— Ei, bine, nu putem fi toţi perfecţi.

— Este deştept, spuse Harriet apărându-l. Tocmai a coborât de la Plymouth.

— Unii nu pot coborî de la Plymouth, pot numai urca, spuse Simon.

— Este prea repede, murmură ea, nici măcar nu te cunosc.

— Vorbeşti prea mult, spuse el. N-am mai auzit niciodată atâta gălăgie pentru ceva atât de drăguţ, începu să-i scoată puloverul şi ea fu învăluită în părul pufos de lână neagră.

— Are nasturi la spate, se plânse, când el aproape îi smulse urechile.

— Nu fi speriată, spuse, când o eliberă, în cele din urmă şi o trase jos pe podea lângă el. Mirosul de lemn de măr al buştenilor se amesteca cu lavanda lui şi mirosul animalic al carpetei albe, lăţoase care o zgâria pe spate. Nu mai avea nicio putere. Se va întâmpla, se gândi ea înspăimântată.

— Mă va durea?

— Vei fi atât de excitată în acel moment, încât nu vei simţi nimic, îi şopti el.

În câteva clipe concertul de Mozart sfârşi cu o gigă veselă şi singurele sunete din cameră erau ale respiraţiei ei şi a focului blând din cămin.

Mai târziu merseră în dormitor şi la un moment dat în timpul nopţii se duse la baie şi se uită în oglindă, căutând semnele depravării. Arăta mai degrabă dezamăgitor de neschimbată, cu excepţia feţei îmbujorate şi a ochilor sclipitori. Se întrebă de ce nu se simte mai vinovată, apoi îşi dădu seama că era îndrăgostită.

5

— A fost extraordinar, spuse ea dimineaţa următoare când se treziră.

El zâmbi.

— Draga mea, vei descoperi că este un hobby perfect şi atât de ieftin. De fapt, adăugă el, care este numele tău?

Ea râse în hohote.

— Harriet, spuse, Harriet Poole.

— N-am mai avut niciodată o Harriet până acum. Oh, sunt nebun după Harriet. Se lăsă pe spate şi râse trăgând-o peste el.

Următoarele două săptămâni trebui să se ciupească singură să fie sigură că nu visează. Simon Villiers era iubitul ei; imposibilul fusese împlinit. Cu greu coborau din pat, cu excepţia ieşirilor ocazionale la Randolph pentru micul dejun sau a unei excursii pe dealul Hinksey să vadă cum era să faci dragoste pe zăpadă. Harrietei i se păru deosebit de frig şi cât pe ce să moară de infarct când o vacă îi privi de după gard şi mugi.

Niciodată în viaţa ei nu fusese mai fericită. De bunăvoie gătea pentru Simon, îi călca, mai degrabă prost, cămăşile, îi făcea comisioane şi se lăsa doborâtă ca într-un viol felului în care el făcea mereu, mereu, dragoste…

— Chiar adori asta, nu-i aşa? spuse el tărăgănat, cu uimire.

Zăpada părea să dureze o veşnicie. Plugurile sosiră şi presărară sare şi nisip pe străzi, dar casele şi parcurile erau încă acoperite cu un strat alb. Harriet nu mai lucra absolut nimic. Simon îi interzisese să poarte ochelari, aşa încât lucrul îi dădea oricum, dureri de cap. Îi sunase pe Theo Dutton şi Geoffrey şi le spusese că avea gripă. Pierduse în greutate mai bine de şase kilograme trăind cu dragoste şi vin.

Niciodată nu întâlnise pe cineva atât de spiritual, fermecătorii încântător ca Simon. Un singur lucru o necăjea, în acest moment suprem al vieţii sale: se simţea incapabilă să-l descrie adecvat în jurnalul ei. Era ceva neclar în caracterul lui pe care nu-l putea defini; părea că în permanenţă joacă rolul altuia şi nu pe al lui însuşi şi că în acelaşi timp se studia făcând aceasta. Deşi cărţile îi umpleau apartamentul, părea că nu citeşte niciodată, cu excepţia articolelor despre teatru din ziare sau a revistelor ce prezentau curiozităţi din lumea teatrului. Când se uita la televizor era mult mai interesat de tehnica actorilor şi a actriţelor în diferite roluri, decât de acţiune.

Abia în a treia săptămână lucrurile începură să meargă rău. Simon avea o vizionare cu Buxton Philips la Londra. Fără să-şi dea seama că era aproape ora închiderii, Harriet ajunse prea târziu să-i ia costumul gri de catifea de la curăţătorie. Fu şocată de furtuna de insulte care se abătu asupra ei când se întoarse acasă.

— Dar ai sute de costume frumoase, se bâlbâi ea.

— Da, şuieră Simon, dar am vrut să-l port pe acesta şi ieşi afară din casă fără ca măcar să-i spună la revedere.

Harriet îşi propusese să scrie eseul despre sonete, dar nu se putea opri din plâns. În cele din urmă, reuşi să treacă peste asta muncind, îi scrise un poem lui Simon şi

petrecu ore întregi gătind o musaca, ştiind că lui îi place.

Simon se întoarse de la Londra cu ultimul tren, într-o dispoziţie chiar mai proastă decât cea în care plecase.

— Cum a mers? întrebă ea agitată…

— Îngrozitor! Buxton Philips n-a apărut.

— Oh, nu, se plânse Harriet. Cum poate cineva îndrăzni să-i facă aşa ceva lui Simon?

— Singura persoană pe care am văzut-o a fost o vrăjitoare bătrână de secretară. „Îmi pare rău, domnule Villiers, dar întotdeauna este înţelept să-l sunaţi pe domnul Philips dimineaţa să verificaţi dacă vă poate primi, este *atât* de ocupat”.

— Oh, sărmanul Simon.

Îşi încolăci braţele în jurul lui, dar putu să-i simtă detaşarea.

— Prepară-mi ceva de băut, spuse el, plimbându-se încoace şi încolo prin cameră. În câţiva ani, bastardul acela se va târî în faţa mea. „Îmi pare rău, domnule Philips, domnul Villiers este mult prea ocupat să vă primească”. Va regreta asta.

— Cu siguranţă că da, spuse Harriet într-o suflare. Vei fi un mare star, Simon. Toată lumea spune asta.

Îi întinse băutura.

— Mi-ai lipsit atât de mult. Ţi-am scris chiar şi o poezie, spuse ea roşind. N-am mai scris niciodată o poezie cuiva până acum.

I-o întinse.

Simon o parcurse, strâmbându-se…

— Iubirea noastră este ca un curcubeu tremurând în orgasm deasupra cerului, citi el cu o voce deliberat melodramatică. „Orgasm” la singular? *Trebuie* că dormeam.

Harriet se îmbujora şi îşi muşcă buza.

— Am găsit, de asemenea, acest sonet frumos care

descrie exact ce simt eu pentru tine, spuse ea iute, întinzându-i volumul lui Shakespeare.

— Harriet draagă, suspină Simon, uitându-se la el, dacă ai şti câte femei mi-au citat acest poem! Eşti în pericol de a deveni siropoasă, draga mea. Nu mă deranjează femeile romantice, dar nu pot să le sufăr pe cele melodramatice.

Ea mai încercă o dată.

— Am gătit o musaca pentru cină, spuse.

— M-am plictisit de musaca, spuse Simon. Încă mai plângea când el veni în pat.

— Ce s-a întâmplat, o întrebă.

— Te iubesc, spuse Harriet, cu glas şocat.

— Ei bine, dacă mă iubeşti, spuse Simon blând, trebuie să-ţi placă şi biciul.

În dimineaţa următoare se trezi într-o stare de spirit mai buna, făcură dragoste şi rămaseră în pat până la prânz bând cafea şi citind, ziarele. Harriet uitase insultele de noaptea trecută, conştientă numai de uşurarea că totul era din nou în regulă. Euforia el fu de scurtă durată. Se uită la horoscop.

— Spune că voi avea o zi bună pentru idile, chicoti ea. Poate voi întâlni un străin brunet şi înalt, întotdeauna am visat să mă îndrăgostesc de un astfel de bărbat. Ciudat că tu eşti mic şi blond.

— *Nu* sunt mic, spuse Simon rece.

Ştiu după felul în care bătea toba inutil cu degetele pe marginea patului că va fi un necaz, aştepta momentul potrivit să se răzbune fără scrupule. El începu să citească un articol despre viaţa sexuală a unui actor faimos. Când ajunse la sfârşit, spuse:

— Iată de ce vreau să ajung în vârf. În afară de a-i spune lui Buxton Philips să se ducă dracului, gândeşte-te numai pe câte puicuţe poate cineva pune mâna. Odată ce

ajungi o mare stea, poţi virtual să ai orice femeie vrei.

Urmă o pauză. Harriet simţi că leşină la gândul că Simon ar putea avea altă femeie. O lacrimă mare căzu pe ziarul pe care-l citea, urmată de încă una şi încă una.

— Ce *te* macină? întrebă Simon.

Se sculă stângace din pat; fără ochelari şi cu ochii plini de lacrimi, se lovi de masă, trântind micul dalmaţian Rockingham, un cadou de la Borzoi. Acesta se sparse fără putinţă de salvare. Harriet se îngrozi.

— Îţi voi cumpăra altul, Simon, chiar o voi face.

— Cum costă cam optzeci de lire, nu prea îmi vine să cred, şuieră el. Pentru numele lui Dumnezeu, încetează să mai miorlăi. E destul de rău că l-ai spart, fără să mai faci şi zarva asta îngrozitoare. Mi-e foame. Du-te şi pune musacaua, apoi spală-te dar nu uita să laşi apa în cadă.

Harriet zăcu în baie încercând să nu plângă şi întrebându-se cum i-ar sta măritată cu Simon. „Harriet Villiers avea un splendid inel din secolul al şaptesprezecelea”. S-ar putea descurca în postura de soţie de superstar? Câteva căsătorii ale oamenilor de teatru ştia că fuseseră pentru totdeauna. N-ar reprezenta o povară pentru el; când va fi la spectacol, ea va avea poeziile şi romanele ei de scris; poate va crea o piesă pentru el.

Putea chiar să vadă primele articole după premieră:

„Soţia lui Simon Villiers nu este o frumuseţe în sensul clasic, dar există o sensibilitate uimitoare, o anume strălucire în această tânără autoare dramatică”. Pe negândite, scoase dopul căzii.

Simon intră în baie, căscând, cu părul vâlvoi, găsind-o pe Harriet stând în cada goală, privind visătoare.

— Credeam că ţi-am spus să laşi nenorocita aceea de apă în cadă.

Harriet se înroşi incredibil de tare.

— Oh, Doamne. Îmi pare îngrozitor de rău. Poate a

mai rămas ceva apă fierbinte.

Nu mai rămăsese.

Mai mult de-atât, când intră în bucătărie descoperi că deşi dăduse drumul cuptorului, pusese musacaua în dulap, aşa încât când Simon intră în bucătărie tremurând de frig şi de proastă dispoziţie, nu era nimic de mâncare. Scandalul care urmă o ameţi. Chiar voia să o facă să se simtă astfel. Harriet nu putu să se apere nicicum în faţa limbajului sălbatic.

Încă o dată merse în dormitor şi plânse în hohote. Se auzi uşa de la intrare trântindu-se. Multe ore mai târziu, când el se întoarse o găsi adormită după atâta plâns. O trezi.

— Eşti prea sensibilă, Harriet dragă. Reacţionezi prea violent de fiecare dată. Sărmana mea micuţă, spuse el blând, sărmana, sărmana, mea micuţă. Credeai că nu mă mai întorc?

Niciodată nu făcu dragoste cu ea cu mai multă tandreţe.

6

Harriet se trezi nefiresc de fericită. Adevărata dragoste poate fi doar întărită de certuri ca aceea. Era 1 Martie, micul ei ajutor financiar trebuia să fi sosit. Se sculă din pat, lăsându-l pe Simon dormind, încasă cecul de la bancă şi cumpără cornuri şi oranjadă. În ciuda vântului aspru din est, zăpada se topea, picura de pe case, se murdărea şi rămânea în mormane mari de-a lungul străzilor.

În curând va fi primăvară. Îşi imagina cum ea şi Simon vor hoinări prin parcurile înflorite, vor vâsli pe sub sălciile plângătoare înverzite şi vor dansa până la epuizare la balul anual academic de la Oxford. Toate marile poveşti de dragoste îşi aveau necazurile lor.

Când se întoarse acasă la Simon, luă corespondenţa

şi i-o duse în cameră. Era încă pe jumătate adormit, aşa încât ea se duse în bucătărie, făcu cafea şi încălzi cornurile. Era îngrijorată de o pată mare care îi apăruse pe o nară. Oricât de multă pudră punea, răsărea ca un far; trebuia să înceapă să mănânce adecvat.

Când duse micul dejun în dormitor, el se trezise şi era într-o dispoziţie excelentă.

— Buxton Philips mi-a scris o scrisoare spunând că-i pare rău, vine la Oxford să mă invite la masă, spuse el, golind un pahar de oranjadă.

— Oh, dragul meu, este minunat, spuse Harriet. Simon trase draperiile. Harriet se aşează pe pat, cu partea pătată a nasului cât mai departe de el şi turnă cafeaua.

— Cred că mai bine ai începe să împachetezi, draga mea, spuse el, ungându-şi un corn cu mult unt.

— Oh, Doamne, vine mama ta?

El scutură din cap, cu o figură curios de amabilă:

— Cred doar că a venit timpul să te muţi. Îl privi tulburată, albindu-se la faţă.

— Dar, de ce? Din cauză că ţi-am spart câinele şi am uitat de costum şi musaca? Îmi pare rău. Voi încerca să fiu mai atentă.

— Draga mea, nu este asta, spuse el, punând un strat gros de marmeladă. Doar că toate lucrurile bune au un sfârşit. Trebuie să trăieşti puţin, să înveţi un pic mai mult despre viaţă, să intri în ea.

— Eu nu sunt aşa, sunt a unui singur bărbat. Simon dădu din umeri.

— Când, când te voi mai vedea. Acum, ea tremura puternic.

— Îngreunezi foarte mult lucrurile, spuse el blând. Ea se aşează.

— Ai grijă de cămăşile mele, spuse Simon pripit, luându-le de pe scaunul pe care le aşezase ea după ce le

călcase.

Îl privi uimită.

— Cu ce-am greşit?

— Oh, Iisuse, n-ai făcut nimic greşit.

Era un vis urât, asta trebuia să fie. Simţi cum fericirea ei se topea în jur, ca zăpada.

— Când pot să te mai văd?

— Draga mea, toate au timpul lor. Eşti o fată nostimă, caldă şi drăgăstoasă şi ne-am simţit bine împreună. Acum, te-am făcut femeie şi vei fi o bucurie pentru următorul tip, dar este timpul pentru amândoi să mergem mai departe.

— Dar eu te iubesc, bolborosi ea. El oftă.

— Asta este problema ta, draga mea. Nu ţi-am spus niciodată că te iubesc. N-am pretinde niciodată că va fi de durată.

Faţa ei avea un aer patetic şi de demnitate lovită.

— Nu cred asta, şopti.

Lui Simon nu-i fu atât de uşor pe cât se aşteptase, mai degrabă neplăcut. Oh, Doamne, de ce se agaţă femeile astfel de cineva? îşi muşcă uşor unghia degetului mare. Harrietei i se păru că se micşorase: era ceva în ochii lui ca la un animal încolţit.

Îşi udă buzele uscate.

— Vei găsi pe altcineva?

— Sigur că voi găsi pe altcineva, şuieră, furios pe el însuşi că-l face să fie şi mai crud cu ea. Borzoi se întoarce. Am primit o scrisoare de la ea, dimineaţa aceasta.

— Şi deci sunt alungată în stradă ca un câine nedorit.

Încet, îşi dădea seama că viitorul, lui nu o includea şi pe ea.

El încercă altă tactică.

— Eşti mult prea bună pentru mine, Harriet.

— Nu sunt, spuse ea, neajutorată.

— Ba da, eşti. Mie îmi trebuie o prăjiturică rezistentă

ca Borzoi.

Soarele, care nu se mai arătase de mult, apăru brusc la fereastră, luminând din plin haosul din cameră – patul nefăcut, lucrurile Harrietei înşirate pe fiecare scaun, scrumierele pline.

— Curaj, spuse Simon. Cel puţin este o zi frumoasă. Hai, dragă, strângeţi lucrurile; nu ne-a mai rămas mult timp.

În timp ce el arunca discuri, eşarfe, hârtii, farduri în geamantanul ei, i se păru că Simon scosese o gumă şi ştergea atent fiecare urmă a ei din viaţa lui.

Acesta se străduia din greu să-şi ascundă încântarea. Chiar şi când îşi luă rămas bun de la ea, fu absent, cu minţile în altă parte. O bătu uşurel peste fund şi îi spuse să aibă grijă de ea. Aproape că auzi suspinul lui de uşurare când închise uşa şi se întoarse grăbit să facă ordine pentru Borzoi.

Merse direct acasă şi aruncă valiza. O clipă zăcu în pat şi ascultă orologiile sunând peste tot în Oxford. Era numai ora unsprezece. O zi întreagă se anunţa, o viaţă întreagă fără Simon se întindea în faţa ei. Se ridică, deschise gazul şi îngenunche lângă cuptor; după zece secunde contorul se opri.

Doamna Glass intră şi începu să strige la ea pentru chirie, apoi văzu chipul Harrietei şi se opri.

— Albă ca un cadavru, sărmana de ea, îi spuse soţului după aceea. Trebuie să o fi ajuns păcatele.

Harriet se ridică şi ieşi să se plimbe prin oraş, noroiul pătrunzându-i în ghete. Nu simţi nici frigul, chiar în haina ei subţire. *Nu* avea nimic de la Simon. Nu-i scrisese scrisori, nu-i făcuse cadouri. Ce nebună fusese, ce îngâmfată să creadă chiar şi o clipă că putea să-l păstreze. Era ca şi cum ai încerca să prinzi soarele cu o plasă de pescuit. Se plimbă de trei ori în jurul aceleiaşi biserici,

apoi luă un autobuz spre Headington, uitându-se la copaci, la ramurile lor strălucind de zăpada topită. Coborî din autobuz şi începu să se plimbe din nou, gândindu-se mereu, la clipele pe care ea şi Simon le petrecuseră împreună, pline de strălucire acum. Niciodată nu va mai tremura la atingerea lui, nu va mai vorbi cu el şi nu-l va mai privi. Tot ce va auzi vor fi comentarii prosteşti despre ultimele sale isprăvi, că a primit un rol într-o piesă, că era din nou cu Borzoi.

Nu putea fi adevărat. Borzoi se va întoarce, dar Simon îşi va da seama că relaţia lor nu putea să meargă şi va trimite după Harriet din nou. Croindu-şi drum prin noroiul gri, se întoarse acasă şi se prăbuşi tremurând în pat.

Toată lumea spunea: „ţi-am spus că aşa va fi”. Geoffrey fu generos, apoi iritat că ea nu depăşea mai repede momentul, apoi furios că Simon reuşise acolo unde el dăduse greş şi făcu încercări violente să se culce cu ea. Prietenele ei, care fuseseră toate geloase pe ea şi Simon, erau încântate în secret că se terminase. Theo Dutton fu caustic referindu-se la eseul ei nereuşit.

Copila era într-o stare teribilă. Era evident că va face un fel de criză.

— Vino încoace, îi spuse el. Cine este?

— Nimeni, nimic, murmură ea. Simon Villiers.

— Oh, dragă, dragă. A fost cel mai ticălos nebun, le-a prins pe toate studentele mele vara trecută. Am crezut că nu mai este la modă acum. Trebuie să-ţi spun că m-ai dezamăgit, Harriet. Am crezut că *ai* gusturi mai bune. A fost unul dintre cei mai proşti studenţi pe care i-am avut vreodată; mintea lui este zdrobitor de banală şi pământească.

Apoi, la fel ca şi doamna Glass, văzu privirea chinuită din ochii ei şi îşi dădu seama că alesese o tactică greşită.

Zile întregi nu mâncă, hoinărind prin Oxford, slăbind din ce în ce mai tare, privind ore în şir râul, întrebându-se dacă să sară în el, învârtindu-se în jurul locuinţei lui Simon la o distanţă apreciabilă sperând să-l zărească. Cel mai adesea îl vedea ieşind şi urcându-se în maşină, bătând nerăbdător cu degetele în volan, ambalând puternic motorul, aprinzând ţigară de la ţigară. Apoi apărea Borzoi, împrăştiind parfum în jurul ei, târând eşarfe colorate, cu superbul ei păr blond ondulat căzut pe faţă. Şi porneau, certându-se violent.

7

Abia după o lună, Harriet începu să se îngrijoreze – dar era o stare care nici nu se compara cu pierderea lui Simon. Încă o săptămână trecu, apoi, într-o seară îşi spălă părul, îmbrăcă o rochie neagră a lui Susie care nu-i încăpuse înainte, dar care acum atârna pe ea şi merse să-i vadă pe Simon. Aşteptă în frig până ce plecă Borzoi, muşcându-şi aproape buza în vreme ce îl urmărea cum o săruta în prag. Apoi Borzoi plecă cu maşina huruind iar el intră în casă. Trecu mult timp până când răspunse la sonerie. O secundă ea îi privi faţa de aproape; era la urma urmei doar un chip. Cum putuse oare să-i cauzeze atâta nefericire? Apoi, toată dorinţa ei veche îi reveni, inundând-o.

— Hello, spuse el, părând că o recunoaşte cu greu. Oh, tu eşti, adăugă politicos. Ce pot face pentru tine?

— P-pot să intru? Se uită la ceas.

— Plec într-o clipă.

— Nu vreau să te reţin, dar este important.

— Oh, dragă, oftă el. Bine, intră atunci.

În cameră domnea haosul. Existau peste tot scrumiere pline cu mucuri, pahare murdare şi ceşti pline de zaţ vechi de cafea. Îmbrăcămintea, totul de la haine de blană până la rochii de seară, zăcea vraf pe fiecare scaun.

— Ordinea nu a fost niciodată punctul forte al lui Borzoi, spuse Simon, culegând câteva flori ofilite dintr-o vază şi aruncându-le încă picurând, în cenuşa din cămin. Mulţumesc lui Dumnezeu, că dimineaţă vine femeia.

Îşi luă o ţigară – fără să-i ofere şi ei una.

— Ei bine, spuse el, observându-i ochii înroşiţi. Cum merg lucrurile? Ai slăbit mult. Ai ţinut regim?

Harriet respiră adânc.

— Simon, sunt gravidă.

Chibritul scapără. Simon trase adânc fum în piept. Capătul ţigării străluci. Aruncă chibritul în foc.

— Eşti sigură?

— Da, ieri am primit rezultatele testului.

— Dar luai pilule.

— Ştiu, tocmai începusem să iau, dar în prima noapte când am făcut dragoste, fusesem într-o asemenea stare, încât s-ar putea să fi uitat.

— Prostuţo, spuse Simon, dar nu cu răutate. Eşti sigură că este al meu?

Îl privi îngrozită, cu ochii plini de lacrimi.

— Oh, da, n-a mai fost nimeni altul.

— Nici Jeremy sau Gordon, sau cum îl chema?

— Geoffrey? Oh, nu, n-am putut. N-am… Izbucni în plâns.

— Oh, dragă, dragă, spuse Simon. Era conştientă numai de teribila plictiseală din vocea lui. Părea să fie pentru el ca un mic neajuns, un nasture rupt de la cămaşă, o pereche de ochelari de soare uitaţi în taxi.

Merse în bucătărie şi puse ibricul pe foc.

— Ei, cel mai bine ar fi să mergi la Londra cât mai repede posibil şi să-l vezi pe doctorul Wallace.

— Pentru ce?

— Să scapi de sarcină, bineînţeles.

— Dar, dar n-aş putea.

— Nu mai este periculos, draga mea. Doar nu vrei să stai să asculţi la toate poveştile babelor. Doctorul Wallace este un specialist. În zilele noastre, se aspiră pur şi simplu cu o pompiţă.

Harriet se cutremură.

— Borzoi a fost la el de două ori, spuse Simon. La fel au făcut Chloe, Deirdre, Anne-Marie şi Henrietta. Cinstit ar fi să-mi facă o reducere pentru numărul de puicuţe pe care i le-am trimis.

— Dar eu nu vreau… începu Harriet.

— S-ar putea să te simţi puţin deprimată după aceea, dar săptămâna viitoare este sfârşitul trimestrului, aşa încât poţi merge acasă să te refaci.

— Dar va fi atât de costisitor. Nu vreau să te jefuiesc.

— Oh, nu-ţi face griji din asta, draga mea; voi avea grijă de tine. Nu sunt chiar atât de ticălos. Nu te deranjează un Nescafe? Borzoi insistă să facem cafea adevărată, dar este dezgustător şi nu pot să-mi scot zaţul dintre dinţi:

Turnă apa fiartă în două ceşti şi îi întinse una.

— Dacă vrei, continuă el, punând două bucăţi de zaharină în ceaşca lui, îl voi suna chiar acum pe bătrânul Wallace să-ţi stabilesc o întâlnire. Nu este de dorit să te duci la doctori sau moaşe care nu te cunosc şi te-ar putea trata prost.

Cafeaua fierbinte o arse pe gât dar păru să-i dea putere.

— Te-ai supăra foarte tare dacă l-aş păstra?

— Oh, fii realistă, îngeraş. Dintre *toţi* oamenii, tu, pur şi simplu nu eşti făcută să formezi o familie doar cu un singur părinte. Ştiu că femeile îşi păstrează copiii, dar o duc absolut îngrozitor, cu excepţia celor care sunt suficient de bogate să-şi permită o doică şi un amant.

Harriet stătea în sala de aşteptare a doctorului

Wallace simţindu-se rău, frunzărind înfrigurată o revistă şi urmărind fetele care intrau şi ieşeau. Unele arătau palide şi îngrozite ca şi ea, altele, evident cliente obişnuite, sporovăiau împreună de parcă aşteptau o programare la coafor. Două modele se îmbrăţişară în uşă.

— Fanny, dragă!

— Maggie!

— Când intri?

— Vineri dimineaţă – vezi dacă poţi să te programezi în acelaşi timp, să putem merge împreună.

Doctorul Wallace era calm, foarte bronzat de la schi şi dovedi multă amabilitate.

— Eşti sigură că nu vrei să te măriţi şi să ai un copil, domnişoară Poole? Acest pas pe care îl faci este unul mare.

— El nu vrea să se însoare cu mine, şopti Harriet, incapabilă să se uite în ochii doctorului. Dar este perfect de acord să plătească. Am aici o scrisoare de la el.

Doctorul Wallace zâmbi când văzu hârtia albastră velină a lui Simon.

— Oh, dragă! Din nou domnul Villiers; un ticălos, nu-i aşa? Unul dintre cei mai buni clienţi ai noştri.

Harriet se albi.

— Eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? Ruşine, ruşine; băiatul are mult farmec, dar nu este soţul ideal, din punct de vedere material, aş zice. Eşti foarte tânără, este mult peşte în mare. Nu e prea distractiv să aduci pe lume un copil, singură. Ar fi păcat să-ţi ruinezi o carieră academică promiţătoare.

— Ştiu, spuse Harriet neatentă.

— Merg doar să aduc un alt doctor să semneze fişa. Vineri dimineaţă, la prima oră, este bine pentru tine? Vei ieşi seara. Hai, hai, nu plânge, se va termina curând.

Ultima ei speranţă erau părinţii. Luă trenul spre casă. Când ajunse, una dintre partidele de bridge ale

mamei sale tocmai lua sfârşit. Femei de vârstă mijlocie, ameţite de câteva pahare de gin cu apă tonică, îşi luau zgomotos rămas bun una de la alta, urcându-se în maşini şi plecând.

Harriet remarcă în timp ce se furişa în sus pe cărare, că cea mai gălăgioasă dintre toate era Lady Neave, soacra lui Susie.

— La revedere, Alison, spunea ea, apropiindu-şi obrazul de cel al mamei Harrietei cu infinită condescendenţă. Grozavă distracţie! Săptămâna viitoare ne întâlnim toate la Andrey, nu-i aşa, Andrey? *Bună*, adăuga ea, văzând-o dintr-odată pe Harriet. Ai venit în weekend? Trebuie să vii să-i vezi pe Peter şi Susie. Tapetul cel nou din sufragerie este extraordinar.

Ce copilă stângace, gândi Lady Neave în timp ce conducea într-o suită de zdruncinături prin Humber, aproape lovind porţile albastre de la capătul drumului. Cu greu putea cineva crede că provenea din aceeaşi familie cu Susie, care, deşi nu era chiar ceea ce şi-a dorit familia Neave pentru unicul lor fiu, îşi cunoştea locul şi se forma ca o bună soţioară.

Doamna Poole, după ce îşi luă rămas bun, o găsi pe Harriet prăbuşită pe un scaun în bucătărie, cu pisica torcând pe genunchiul ei. De ce trebuie să arate ca o sperietoare copila aceasta, gândi ea, cu haina aceea îngrozitoare de molton fără nasturi, nefardată, necoafată. Era exact ca tatăl ei, întotdeauna muncind pe rupte şi umblând neglijent în muzeul acela caraghios.

— Aş fi vrut să mă fi prevenit, spuse ea. Nu am decât carnaţi pentru cină. Rămâi peste noapte?

— Da. Te rog. Spuse Harriet.

— Va fi drăguţ – numai noi două.

— Unde este tati?

— E plecat la una dintre conferinţele lui îngrozitoare

despre ceramică.

Inima Harrietei se strânse. Tatăl ei era singura persoană cu care ar fi putut vorbi despre asta.

Mama ei puse nişte cârnaţi la prăjit şi începu să spele vasele.

— Partidele acestea de bridge în patru au devenit un lucru obişnuit, spuse ea, scufundând paharele în apă cu săpun. Elizabeth Neave este realmente o fată minunată.

Cum poate fi cineva, de peste patruzeci de ani, descris ca o fată? Gândi Harriet.

— Mă terorizează, pur şi simplu, să-mi iau o maşină de spălat vase, spune că este un avantaj nemaipomenit în viaţa cuiva.

Harriet privea mănuşile de plastic mişcându-se iute în jurul spumei fierbinţi – ca mâinile unui chirurg, gândi ea oripilată, extrăgând un copil ca un aspirator. Mirosul cârnaţilor prăjiţi îi făcea rău. Afară, în grădină, vântul se învolbura printre vârfurile roz ale migdalilor.

Uite la ea cum contemplă seara pe fereastră, se gândi doamna Poole. Susie ar fi luat un ştergar şi le-ar fi uscat până acum.

— Cum este la universitate? spuse ea. Arăţi ca Un căţel jigărit. Ai muncit prea mult?

Harriet se întoarse:

— Sunt gravidă, spuse ea.

— Ce?

— Gravidă.

Mănuşile de cauciuc se opriră, apoi brusc începură să spele foarte repede.

— De unde ştii?

— Am făcut un test.

— Este Geoffrey, spuse mama ei cu o voce ascuţită. Niciodată nu mi-a plăcut băiatul acela.

— Nu este el. E altcineva.

— Stricată mică, şuieră mama ei.

Apoi răbufni totul, istericale, planşete, obişnuitul „după tot ce am făcut pentru tine”, „felul în care ne-am restrâns şi am economisit să te trimitem pe tine la universitate”.

— Ştiam că aşa se va întâmpla dacă te-ai înhăitat cu toţi ţiganii aceia cu părul lung, care umblă cu jalbe şi cer dragoste liberă, îi aruncă mama ei. Este numai greşeala tatălui tău. El a vrut atât de mult să mergi mai departe. Cu ce am greşit noi? Ce va spune familia Neave?

Continua mereu, mereu, repetând aceleaşi argumente cu neobosită monotonie.

Harriet se aşeză. Pisica, fără respect pentru crize, se frecă de picioarele ei, apoi îi sări pe genunchi torcând ca un samovar.

— Te rog, poţi să dai la o parte carnaţii aceia? spuse Harriet copleşită de greaţă.

— Ce-ai de gând să faci? întrebă mama ei. Presupun că tânărul te-a părăsit.

— Nu vrea să se însoare cu mine, dacă asta vrei să spui.

— S-ar putea să fie obligat, spuse mama ei, ameninţător.

— Oh, mamă, suntem în secolul douăzeci, spuse Harriet. Uite, pentru mine a însemnat ceva, dar pentru el, a fost o simplă aventură. Nu mă iubeşte, dar, cel puţin, mi-a dat bani pentru un avort.

Mama ei luă cecul. Expresia ei avea aceeaşi uşurare crispată ca a unei persoane care a aşteptat jumătate de oră în frig, dar în cele din urmă, vede autobuzul dând colţul.

— Conturi la Coutts, nu-i aşa? Se grozăveşte, presupun. Nu este împotriva legii?

— Nu mai este, spuse Harriet. Am fost la un doctor la

Londra, în dimineaţa aceasta. S-a stabilit totul; pentru vineri.

— Pare cea mai bună cale, spuse mama ei, într-un fel potolită. Se vede că tânărul are capul pe umeri.

Harriet respiră adânc.

— Chiar vrei ca eu să merg mai departe pe calea aceasta? N-ar fi mai bine să păstrez copilul?

Mama ei o privi uimită, ca şi cum în cele din urmă autobuzul s-ar fi dovedit a fi „Cursă specială”.

— Pentru ce? Unde l-ai putea ţine?

Era ca şi cum vorbea despre un pui de elefant, se gândi Harriet.

— Nu poţi să-l faci aici, continuă mama ei. Gândeşte-te ce ar spune lumea – familia Neave, spre exemplu. Nu este corect faţă de Susie şi Peter. Unde vei trăi? Nu ai niciun ban!

— Ai socotit că a fost foarte bine când Amanda Sutcliffe a făcut un copil, spuse Harriet.

— Toată lumea ştie că Amanda Sutcliffe este puţin trăsnită. La genul acesta de fete te aştepţi întotdeauna să se bage singure în vreo încurcătura. Pare aspru, ştiu, dar cu cariera ta universitară şi toate acestea, singurul răspuns pare să fie să scapi de lucrul acela.

— Nu este un lucru, este un „el” sau o „ea”; este nepotul tău, spuse Harriet disperată. Întotdeauna ţi-ai dorit nepoţi.

— Dar în modul cuvenit, spuse mama ei, începând să plângă. Ce va spune lumea?

— Ce contează? spuse Harriet şi ţâşnind afară din cameră, alergă sus pe scări în camera ei şi se aruncă pe pat.

Mai târziu veni şi mama ei, se aşeză pe pat şi îi mângâie părul.

— Îmi pare rău că am strigat la tine, draga mea. Este

din cauza şocului. Trebuie să-ţi dai seama că nu poţi avea un copil. Este o responsabilitate serioasa; să-l faci e numai începutul. Unui copil îi trebuie o familie stabilă, părinţi, suport financiar. Când va trece ziua de vineri, vei putea să-ţi continui viaţa. Ştii că îi vei frânge inima tatălui tău dacă nu-ţi vei lua diploma. Îţi trebuie o vacanţă. Am putea pleca toţi la Lacuri anul acesta. Ştiu că ai vrut întotdeauna să vezi căsuţa lui Wordsworth.

Îi mângâia umărul uşor, dar ferm, ca şi cum ar face plăcinte. Harriet se simţi vag mişcată că mama sa încerca să fie drăguţă, dar numai vag. De când Simon o părăsise îi era foarte dificil să reacţioneze normal la ceva. Coborî şi se uită la televizor cu mama ei, care mai târziu spuse că e obosită şi merse la culcare. Harriet rămase cu ochii uscaţi privind un film de groază despre un păianjen tarantula uriaş. Cu greu îşi dădu seama că păianjenul fusese înlocuit de un preot care vorbea despre resemnare:

— Este un timp pentru orice, începu el cu un glas slab şi subţire.

Îi amintea atât de mult de Simon încât lacrimile îi ţâşniră brusc din ochi. În ea creştea singura amintire pe care i-o lăsase Simon. În acel moment se hotărî să păstreze copilul.

PARTEA A DOUA

8

Doamna Hastings închise dosarul cu un suspin.

— Mă tem că nu am nimic pentru dumneavoastră, domnişoară Poole, spuse ea.

Harriet se simţi cuprinsă de disperare.

— Dar trebuie să fie ceva! spuse ea. Voi face orice fel de muncă atât timp cât se poate trăi din aceasta.

— Ai spus asta *ultima dată*, domnişoară Poole, înainte să iei acel post cu domnul Widnell.

— Ştiu că aşa am făcut. Îmi pare rău. Doamna

Hastings îşi examina unghiile lungi şi roşii ca şi cum tocmai se bucura să sfâşie în bucăţi vreun animal.

— Ar fi trebuit să mă fi gândit că o fată cu trecutul tău, domnişoară Poole, va şti cum să ţină un bărbat ca domnul Widnell la distanţă. Dar, presupun că a ţine un bărbat la distanţă nu este chiar punctul tău forte, nu-i aşa?

Harriet îşi împreună mâinile. Putea simţi sudoarea ivindu-i-se pe frunte. Rămâi calmă, îşi spuse. Nu striga la ea – nu foloseşte la nimic.

— Trebuie să aveţi ceva, repetă ea. Vreau să spun că nu vom supravieţui decât dacă primesc o slujbă.

Zâmbetul de reclamă al doamnei Hastings străluci din nou.

— La asta trebuia să reflectezi înainte de a-l părăsi pe domnul Widnell cu atâta grabă. Revin-o luni.

Harriet era pe punctul de a implora din nou, când sună telefonul. Doamna Hastings ridică receptorul.

— Domnul Erskine? Oh, iarăşi! În regulă, faceţi-mi legătura. Vocea ei deveni mieroasă. Hello, domnule Erskine. Cum merg lucrurile?

Urmă o pauză.

— Niciuna dintre ele nu se descurcă? Dar trebuie să vă fi trimis aproape o duzină de fete. Bine, da… am toată stima că plecaţi mâine în Franţa, domnule Erskine, dar ce pot eu să fac? V-am trimis pe cele mai bune fete ale mele… V-ar interesa chiar şi cele rele? Nu avem niciuna de acest fel în dosarele noastre!

Dintr-odată ochii ei se opriră asupra Harrietei.

— Numai o secundă, domnule Erskine. Tonul ei deveni conciliant. Ce-aţi zice despre o fată care – pot spune – a fost mai degrabă tragic plasată?

Harriet se simţi încurcată şi ruşinată.

— Ce fel de circumstanţe?

Unghiile ei roşii rearanjară cactusul de pe birou.

— Ei bine, am o domnişoară Poole în dosarele mele care are un bebeluş… nu, din fericire nu este căsătorită. Vreţi să o vedeţi? Zâmbetul profesional realmente străluci. Minunat! Veţi vedea că este o persoană încântătoare. Foarte tăcută şi rafinată, nu-i de loc genul la care vă aşteptaţi. Conduce maşina, găteşte şi-a luat diplomă în engleză şi are multă experienţă cu copiii.

Trecu peste exclamaţia de protest a Harrietei.

— În regulă, domnule Erskine, o urc într-un taxi chiar acum.

Lăsă receptorul în furcă.

— Ei bine, domnişoară Poole, eşti norocoasă. Acela era Cory Erskine.

— Scriitorul?

Doamna Hastings dădu aprobator din cap.

— Îmi plac cărţile lui, spuse Harriet.

— Este cu siguranţă, mai bun la scris decât la comunicarea cu oamenii, spuse doamna Hastings. Căsătoria lui tocmai s-a destrămat.

— S-a destrămat? spuse Harriet uimită. Dar este căsătorit cu Noel Balfour, nu-i aşa? Întotdeauna au fost consideraţi un cuplu model. Ea a fost mereu intervievată în reviste despre cum să-ţi faci soţul fericit.

— Nimeni, spuse doamna Hastings acru, nu-l poate face pe domnul Erskine fericit. Este unul dintre cei mai dificili bărbaţi cu care am avut de-a face. Nu cred că, vei obţine slujba, dar dacă printr-un miracol, ţi-o oferă totuşi, gândeşte-te să o accepţi. Oamenii în situaţia ta nu-şi permit să fie mofturoşi. Aranjează-te puţin înainte de a te duce acolo şi încearcă să fii mai conciliantă. Adresa lui este: strada Chiltern, numărul nouă.

Cum poţi să te aranjezi, gândi Harriet cu tristeţe, în vreme ce îşi pieptăna cu frenezie părul, când ai terminat crema, deodorantul şi rimelul, când nu-ţi poţi permite să-ţi

dai pantofii la reparat şi ţi-ai distrus strălucirea părului spălându-l cu detergent.

9

Casa de la numărul nouă se evidenţia faţă de celelalte case de pe strada Chiltern pentru că era vopsită în albastru-cobalt cu o uşă verde smarald. Tremurând de nervi, Harriet dădu ultima liră pe care o mai avea pe lume şoferului şi sună la sonerie. După o oarecare întârziere, uşa fu deschisă de un bărbat înalt cu privire furioasă îmbrăcat într-un jerseu negru pe gât.

— Da? spuse el, prea puţin amabil.

— Domnul Erskine? Am venit de la agenţie pentru slujbă.

— Intră. Vorbesc la telefon.

Îl urmă în sus pe scări într-o cameră mare, în dezordine. Cărţile acopereau pereţii, biroul foarte mare, fiind de asemenea împrăştiate peste tot pe covorul de culoare roz.

— Nu durează mult, spuse el. Aprinzându-şi o ţigară, ridică receptorul.

— Oscar? Mai eşti la telefon? Uite ce e, nu-mi pasă dacă yankeii chiar îl scot, vom spori capitalul altcumva, dar nu scriu alt personaj principal pentru acest scenariu!

Bietul Oscar, gândi Harriet aşezându-se pe un scaun galben-sitroien, sperând ca firele duse de la ciorapi să nu se vadă prea tare. Apoi studie câteva fotografii de pe o masă alăturată. Două erau ale unor copii foarte frumoşi, un băiat şi o fată, cu păr blond, lung şi ochi negri oblici. Altă fotografie era a unui cal de curse. Cory Erskine, îşi aminti ea, fusese cândva celebru ca jocheu amator. Cea de-a patra era chiar a lui Noel Balfour, în costum de baie, arătând asemeni unui pur sânge minunat – picioare lungi, corp împlinit, capul fin, ochi căprui, trăsături clasice şi gură de o senzualitate sălbatică atât de familiară

spectatorilor de cinema din toată lumea.

Şi cu ce fel de bărbat fusese Noel Balfour căsătorită, chipurile fericită pentru atâta vreme? Harriet se întorsese să-i privească pe Cory Erskine, examinându-i de la distanţă faţa închisă cu trăsături lipsite de expresie, pometii obrajilor pronunţaţi şi oblici, ochii atenţi. Arăta ca pieile roşii, gândi ea, de nepătruns şi nu prea civilizat ca acestea.

Când ajunse la sfârşitul conversaţiei, o rază slabă a soarelui de iarnă bătu în fereastră, luminând paloarea nesănătoasă a chipului său, ridurile adânci din jurul gurii, şuviţele gri din părul negru închis.

— Scuză-mă pentru întrerupere, spuse el, punând jos receptorul. Luă o sticlă pe jumătate goală de whisky. Bei ceva?

Harriet dezaprobă cu o mişcare a capului. Nu mai mâncase de ieri de la prânz şi o băutură în cantitatea în care Cory Erskine şi-o turnase în propriul său pahar ar da-o gata.

Totuşi, când îi oferi tabachera, nu se putu abţine şi luă o ţigară, deşi ştia că nu se făcea ca cineva să fumeze la un astfel de interviu. Mâna ei tremura atât de tare când şi-o aprinse, încât el trebui să i-o susţină cu a lui…

Se îndreptă şi o privi un minut.

— Eşti într-o stare cu adevărat rea, nu-i aşa? spuse el brusc. De când ai născut?

— De trei luni, spuse Harriet. N-am fost prea bine după aceea; dar acum sunt refăcută.

— Cine este tatăl?

Harriet roşi.

— Mie poţi să-mi spui, spuse el, nu am obiceiul să o iau la goană pe patine cu rotile cu un megafon, imediat ce aflu ceva.

— Era un student, spuse Harriet, numit Simon Villiers.

Chiar şi după atâta vreme, menţionarea numelui lui făcea să i se usuce gura şi un nod să i se oprească în gât.

Cory Erskine o privi.

— Simon Villiers? Arătos, blond? Plin de bani? Nu vrea să se facă actor?

Harriet îl privi tremurând.

— Îl cunoaşteţi?

— L-am întâlnit. Vara trecută a trebuit să ţin câteva conferinţe despre teatru la Oxford. Simon Villiers a fost însărcinat să aibă grijă de mine.

— Cum era? întrebă Harriet cu glasul strangulat.

— Extrem de încântat de el însuşi. Nu-l mai vezi acum? Nu te ajută?

— Mi-a dat o mulţime de bani pentru un avort sigur, dar m-am speriat, aşa că mi-am cumpărat în schimb nişte lentile de contact şi am păstrat copilul.

— Ştie că ai născut?

— I-am scris şi i-am spus. Nu mi-a răspuns. Cred că era plecat în străinătate. Nu mă iubea.

— Părinţii nu te-ar ajuta? întrebă el.

— Numai dacă l-aş da pe William – acesta este numele copilului să fie adoptat şi eu nu pot să îndur aceasta.

— Unde este acum?

— L-am lăsat cu o prietenă – dar numai pentru după-amiaza aceasta.

Stomacul începu să-i chiorăie de foame. Simţi dezavantajul major de a sta pe scaunul galben, cu fundul mult mai jos decât picioarele.

Cory Erskine puse cuburi de gheaţă în whiskyul său.

— Şi vrei să ai grijă de copiii mei?

Harriet dădu din cap afirmativ, încercând să nu pară prea nerăbdătoare. El arătă cu degetul spre fotografiile de pe masă.

— Jonah şi Chattie, de opt şi cinci ani. Contrar tuturor prostiilor pe care le-ai citit în ziare despre fericirea căsniciei mele cu Noel, ei au avut o viaţă foarte aspră. Încă de când s-a născut Jonah, Noel s-a tot gândit dacă să ne părăsească sau nu. Copiii au fost folosiţi ca pioni. Acum, în sfârşit, s-a decis să se mărite cu Ronnie Acland. Vocea lui se înăspri. Şi divorţăm. Eu călătoresc foarte mult. Copiii trăiesc în Yorkshire, în vechea mea casă părintească. Noel nu s-a înţeles niciodată cu niciuna dintre doici. Ca urmare, au avut parte de o succesiune de persoane care s-au îngrijit de ei. Au nevoie disperată de cineva blând, iubitor, responsabil şi permanent în preajma lor care să le ofere securitatea.

Se uită la Harriet, cântărind din ochi jalnica ei slăbiciune, picioarele lungi îndoite ca ale unui mânz, părul negru lins prins la spate cu o panglică neagră şifonată, trăsăturile neregulate, faţa palidă, ochii uriaşi speriaţi, gura plină, tremurândă.

— Ai vreo idee în ce te bagi? spuse el. Este la capătul lumii. Acolo nu se întâmplă niciodată nimic. Toţi localnicii vorbesc numai despre vânătoare. Eu merg să lucrez acolo pentru că este mai linişte decât la Londra. Îţi iei răspunderea de a avea grijă de doi copii? Deoarece dacă nu poţi, nu prea are rost venirea ta. Câţi ani ai?

— Aproape douăzeci, spuse Harriet.

— Dar doamna Hastings mi-a spus că ţi-ai luat diploma.

— Nu, am renunţat când am rămas însărcinată.

— Dar chiar ai experienţă cu copiii?

— Am avut de multe ori grijă de copiii prietenelor.

— Dar am înţeles că ai avut o slujbă, sau făceai doar parte din inexactităţile meticuloase ale doamnei Hastings? Cât a durat?

Harriet îşi strânse picioarele.

— Numai o noapte, spuse ea cu voce scăzută. Era o slujbă de menajeră pentru un bărbat de la tară.

— Şi?

— El… el a încercat să mă violeze în prima noapte.

Cory Erskine ridică o sprânceană.

— Repede lucrat! Cum a făcut-o?

— A venit în camera mea c-chiar după ce am stins lumina şi…

— Şi tu n-ai simţit că ar merita să capitulezi. Admirabil, într-adevăr.

Harriet se îmbujora de furie. Dacă aşteptase simpatie, se înşelase cu siguranţă. Faţa lui Erskine era lipsită de expresie.

— Şi copilul, continuă el, este cuminte? Plânge mult?

Harriet respiră adânc. Putea foarte bine să fie cinstită, întrucât era evident că nu va primi slujba.

— Da, plânge; dar cred că copiii sunt ca barometrele. Reflectă starea persoanelor care au grijă de ei, vreau să spun, continuă *ea* cu greutate, dacă aş fi mai fericită şi mai puţin îngrijorată, ar putea să fie şi el la fel. Este doar din cauză că nu am fost prea fericită în ultima vreme.

Cory Erskine nu părea să asculte. Examina o pagină din maşina sa de scris. Se întoarse şi bătu câteva cuvinte cu un deget.

Bastardule! gândi Harriet. Cum îndrăzneşti să fii atât de nesimţitor!

— Bine, dacă plânge e problema ta, spuse el fără să ridice privirea. Vă vom instala pe amândoi în capătul cel mai îndepărtat al casei şi atunci nimeni nu-l va auzi în afara ta.

Harriet respira cu greutate.

— Ştii să găteşti şi să conduci o maşină? continuă el.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Bine. Nu trebuie să faci totul. Avem şi o menajeră,

doamna Bottomley. Lucrează de mulţi ani în familia noastră, dar îmbătrâneşte şi copiii o epuizează. Jonah este intern la o şcoală săptămânală, iar Cattie merge în fiecare zi la şcoală. Trebuie să ai grijă de ei când sunt acasă, să-i duci şi să-i aduci de la şcoală, să ai grijă de hainele lor, să găteşti pentru ei, etc. Eu plec mâine în Franţa, pentru cel puţin o lună dar când mă întorc, voi veni în nord să termin câteva scenarii.

— Vreţi să spuneţi că mă angajaţi într-adevăr? întrebă Harriet cu glasul tulburat.

El dădu din cap.

Sper doar să nu te plictiseşti îngrozitor.

— Să mă plictisesc, spuse Harriet încet. Este ca şi cum aţi întreba un alpinist care cade, dacă nu-l plictiseşte frânghia de siguranţă.

Era pentru prima oară când Cory Erskine zâmbea şi brusc, Harriet putea vedea de ce Noel Balfour îl găsise cândva atât de atrăgător.

— Îţi sugerez că călătoreşti duminică, spuse el. Este un tren bun la ora douăsprezece. Voi aranja să te aştepte cineva la Leeds. Acum, dacă mă scuzi, am o sumedenie de lucruri de ultimă oră de făcut.

— Nu ştiu cum să vă mulţumesc, se bâlbâi ea. Voi face tot ce pot să-i fac fericiţi. Se ridică, se clătină şi trebui să se agaţe de marginea biroului ca să nu cadă.

— Mai bine ai începe să mănânci ca lumea, spuse el, scoţându-şi carnetul de cecuri. Douăzeci de lire pentru călătorie, douăzeci şi cinci de lire în avans pentru salariul tău din prima săptămână. Îi întinse un cec de patruzeci şi cinci de lire.

Harriet trebui să se lupte cu ea însăşi să nu izbucnească în lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse ea întorcând capul într-o parte. Nu sunt obişnuită să primesc bani în avans. Nu puteţi să-

mi daţi atât de mulţi!

— Vreau să ai într-adevăr grijă de copiii mei, nu doar să rătăceşti ca o somnambulă în jurul casei. Acum, deoarece presupun că doamna Bottomley nu va încerca să te violeze, ne vom vedea din nou către sfârşitul lui februarie. Îţi va fi probabil mai uşor să te instalezi fără mine, căci îmi bag nasul tot timpul.

După ce plecă, tot bâlbâindu-şi mulţumirile, el se aşeză din nou la treabă. După o secundă însă, se ridică şi privi pe fereastră. Harriet cobora drumul. O urmări cum scoate cecul din geantă îl examinează uimită, îl ridică în lumină, apoi ţopăie de bucurie aproape ciocnindu-se de un trecător.

Înainte de a da colţul, ea se întoarse, se uită la fereastră şi îi făcu un semn timid cu mâna. El se retrase.

Sunt un mare idiot, îşi spuse. Aş fi putut avea oricare doică din Londra şi m-am ales cu o amărâtă de pripas cu un copil din flori – ceea ce înseamnă patru copii de îngrijit în loc de doi!

Se uită la fotografia soţiei sale şi faţa i se aspri, îşi turnă încă o porţie de whisky cu gheaţă înainte de a se aşeza.

10

După ce euforia de a primi o slujbă slăbi, Harriet deveni din ce în ce mai temătoare. Întâmpina şi aşa destule dificultăţi cu îngrijirea unui singur copil. Ce drept avea ea să-şi asume răspunderea acelor doi copii, care erau probabil răsfăţaţi şi, cu siguranţă, tulburaţi.

Nu voi fi în stare să fac faţă, îşi tot spunea pe când trenul gonea huruind prin regiunea din centrul Angliei. De asemenea, fiecare kilometru o ducea mereu mai departe de Simon şi micşora tot mai mult posibilitatea ca într-o zi să se ciocnească de el la Londra.

Conform promisiunii, o maşină o aştepta la gara din

Leeds şi o dată porniţi la drum, William, care plânsese mai toată ziua, adormi adânc, dându-i posibilitatea Harrietei, deşi extenuată, să privească locurile pe unde treceau. Nu era nimic care să-i ridice moralul scăzut.

Curând, suburbiile murdare ale oraşului Leeds făcură loc câmpurilor şi pădurilor, apoi unei regiuni sălbatice şi bântuite de vânturi, dealuri de un verde stins, pereţi de stâncă, ferigi ruginii, cu pârloage întinzându-se peste tot; ţinutul întunecat, bântuit de demoni a lui Heathcliffe. Harriet se înfiora şi îl strânse pe William mai aproape de ea. Nu era de mirare că Noel Balfour fugise departe de asemenea peisaj dezolant.

Trecură printr-un sat cu căsuţe gri risipite apoi drumul începu să urce în trepte.

— Acolo este proprietatea Erskine, sus pe deal, spuse şoferul. Wilderness o numesc ei. Nu mi-ar plăcea să locuiesc acolo, dar oamenii aceştia de teatru au criterii nostime. Presupun că te obişnuieşti cu orice dacă trebuie.

Casa mare, gri se profila între arbuşti cam la o jumătate de kilometru de râu. Era înconjurată de o grădină neîngrijită. Pinii răsăreau în spate ca nişte santinele.

Henrriet bătu emoţionată la uşa uriaşă care fu deschisă de o femeie de vârstă mijlocie cu părul roşcat strâns în coc şi o figură dezaprobatoare, lipsită de energie. O privi fix, ostil pe Harriet, dar păru mult mai interesantă să oprească un pisoi mare, tărcat să nu scape.

— Ambrose! Vino încoace, drăcuşorule! Abia reuşi să prindă pisoiul de coadă şi să-l tragă mieunând în casă.

— Domnişoara Poole? spuse ea rece, foarte demnă. Eu sunt doamna Bottomley.

— Bună ziua, spuse Harriet, încercând să-i strângă mâna şi să-l ţină pe William şi bagajul în acelaşi timp.

Când intră în hol, doi copii se repeziră în jos pe scări, târând un câine labrador negru. Se opriră brusc pe trepte,

uitându-se la ea cu ochi mari, cu gene lungi şi nu chiar prietenoşi.

— Jonah şi Charlotte, spuse doamna Bottomley, aceasta este domnişoara Poole.

— Bună ziua, spuse Harriet nervoasă. Acesta este William.

— Aţi avut o zi bună? spuse fetiţa cu o voce formală. Avem atâtea să vă povestim! Ambrose este în călduri, de aceea nu are voie să iasă. Când ni l-a cumpărat tata am crezut că era pisoi nu pisică.

Doamna Bottomley luă un geamantan.

— Să vă arăt camera voastră, spuse ea rece, începând să urce scările.

— Atenţie la sfoară, spuse Harriet chinuită, dar era prea târziu. Sfoara pocni şi conţinutul geamantanului – toate lucrurile murdare – ale ei şi ale lui Williams, pe care nu mai avusese timp să le spele înainte de a pleca – căzură în cascadă pe podea cu un zgomot sec.

Copiii hohoteau de râs. Chattie se agita isteric de încântare. Nimic nu ar fi putut sparge gheaţa mai bine ca momentele în care se repeziră într-acolo să pună lucrurile la loc.

Doamna Bottomley, mai rigidă ca niciodată, o conduse pe Harriet pe coridor spre camera ei. Casă, în contrast cu exteriorul ei întunecat era foarte plăcută în interior. Oricine ar fi fost acela care alesese covoarele groase, pufoase, tapetul mătăsos pastelat, draperiile bogate în culori strălucitoare, avusese un ochi inspirat în alegerea culorilor şi nu dăduse nicio atenţie sumelor cheltuite.

De asemenea, peste tot erau oglinzi, în hol, pe scări şi la capătul culoarului. Harriet încercă să nu-şi privească chipul îngrijorat şi palid.

— Ce casă frumoasă şi ce bine o întreţineţi, spuse ea,

făcând o încercare slabă să schimbe expresia rigidă de dezaprobare de pe faţa doamnei Bottomley. Menajera o ignoră.

— Aici stai tu, spuse ea, conducând-o pe Harriet într-o cameră mică, gri cu alb cu draperii galbene şi un pat cu baldachin cu flori galbene. Copilul poate să doarmă în camera alăturată, adăugă ea rece, de parcă nu ar fi putut suporta să recunoască existenţa lui William.

— Chattie şi Jonah stau la capătul celălalt al culoarului, dar este un dispozitiv, pe care trebuie să-l declanşezi ca să-i auzi dacă se trezesc peste noapte. În seara aceasta îi culc eu. Cina ta va fi gata într-o oră.

În tot acest timp nu o privise pe Harriet în faţă. Oh, Doamne, suspină Harriet, este chiar jignită de venirea mea.

Mai târziu, simţindu-se din ce în ce mai deprimată, Harriet coborî şi găsi masa pregătită pentru o persoană în sufrageria imensă, verde, în stil victorian.

Se uită timidă la doamna Bottomley:

— Nu veniţi şi dumneavoastră să mâncaţi aici cu mine? întrebă ea.

— Iau masa unde îmi este locul în casă. Sper ca asta să fie totul, spuse doamna Bottomley.

Dar, pe când se îndrepta maiestuos spre uşă, auzi un suspin înăbuşit şi, privind în jur, văzu că faţa Harrietei se schimonosise într-o expresie tremurătoare de cumplită suferinţă în timp ce îşi căuta batista.

Inima doamnei Bottomley se înmuie. Se repezi de-a lungul camerei şi îşi petrecu braţul peste umerii Harrietei.

— Gata, gata, mieluşica mea nu plânge. Te vei obişnui cu toate în timp. Ştiu că pare un loc rupt de lume pentru o fată tânără, dar copiii au fost atât de încântaţi, mai ales că veneai cu bebeluşul, iar mie îmi vei ţine compania. Mă simt singură seara.

Harriet îşi şterse ochii.

— Nu te supără prezenţa lui William şi faptul că nu sunt măritată? spuse ea.

— Nici nu m-am gândit la asta, minţi doamna Bottomley, care se lăudase prin sat că o va pune curând pe ticăloasă la punct.

— Vino să mănânci în bucătărie cu mine. Te vei simţi mai bine când vei avea ceva în stomac. Vom bea şi un strop de vişinată să ne înveselim.

De atunci, înainte, Harriet şi doamna Bottomley rămaseră prietene adevărate. Menajera o dirija, se agita în jurul ei, o teroriza să mănânce şi îi dădea nesfârşite sfaturi cum să se îngrijească de copii.

11

Chiar şi aşa, după aceea, Harriet se întrebă adeseori cum supravieţuise acelor prime săptămâni când se îngrijise de copiii lui Cory Erskine. Ziua părea fără sfârşit, se trezea la şase, îl hrănea şi îl îmbăia pe William, o ducea pe Chattie la şcoală, timp în care următoarea masă a lui William se apropia. Apoi urmau nesfârşite treburi ca spălatul şi călcatul, cumpărăturile, strânsul prin camere, mâncare de pregătit, paturi de făcut.

Noapte de noapte, plângea până adormea epuizată, ca să se trezească câteva ore mai târziu de ţipetele lui William pe care îl dureau dinţii.

Numai cu munca în sine ar fi scos-o la capăt. Dar erau cererile nesfârşite ale copiilor de a fi veselă şi bine dispusă. Chattie, incapabilă să se joace singură, dorea mereu să fie distrată şi încurajată. Adora bebeluşul pentru care era o ameninţare permanentă, hrănindu-l cu mâncăruri indigeste care-i făceau rău, intrând în camera lui şi trezindu-l imediat ce adormise.

Pentru Harriet Jonah era o problemă chiar mai mare decât Chattie. În mod evident, era profund nefericit şi când

venea acasă, în weekend-uri, Harriet se străduia din răsputeri să-l distreze.

Între stări de indispoziţie, el era o companie plăcută, dar Harriet nu putea spune niciodată ce gândea în spatele măştii de indian pe care o moştenise de la tatăl său. Adesea, nu vorbea ore întregi şi cu toate că niciodată nu amintise de mama sa, Harriet observă că se învârtea întotdeauna prin preajmă când trebuia să sosească poşta şi cu greu îşi ascundea dezamăgirea când nu venea nicio scrisoare.

Cory le scria cu regularitate, scrisori lungi, pline de desene şi de un umor nostim, neaşteptat şi dezlănţuit. Era clar că Noel Balfour nu credea în corespondenţă. O singură vedere sosi de la ea în cinci săptămâni, trimisă din Africa şi adresată lui Cory. Pe faţă era fotografia unei echipe de fotbal a unor africani foarte muşchiuloşi. Pe spate, scrisese:

„I-am avut pe toţi, cu excepţia portarului, dragul meu”.

Faţa doamnei Bottomley se închise ca o capcană de oţel când văzu ilustrata, dar Harriet, deşi murea de curiozitate să ştie mai mult despre relaţiile lui Cory Erskine cu soţia sa, avea destul de mult bun simţ să nu pună întrebări. Simţea că doamna Bottomley îi va spune la timpul potrivit. Avu dreptate.

Într-o seară pe la sfârşitul lui februarie stăteau, înainte de cină, în mica nişă din sufragerie. Deasupra şemineului era atârnat un nud imens al lui Noel Balfour. Este atât de frumoasă, gândi Harriet, nu-mi pot imagina vreun bărbat care să nu o dorească.

— Cine l-a pictat? întrebă ea.

Doamna Bottomley pufni şi se făcu roşie la faţă de dezaprobare, dar dorinţa ei de a bârfi era prea mare.

— Stăpânul Kit şi n-ar fi trebuit să-l facă niciodată.

— Cine este?

— Fratele mai mic al domnului Cory.

— Dumnezeule, spuse Harriet. Asta-i puţin cam prea aproape de casă. E deosebit de bun.

— Aşa ar trebui să fie, spuse doamna Bottomley uitându-se lung la figura zâmbitoare, opulentă a lui Noel Balfour. L-a luat destul timp să-l facă. Domnul Cory era în străinătate în vremea aceea şi conaşul Kit dădea târcoale imperturbabile „Am venit să pictez magnificul peisaj, doamnă B”. spunea, dar în ochii lui era o licărire vicleană. Ştiam că nu-i a bine.

„— Cum este? spuse Harriet. Seamănă cu domnul Erskine?

— Nu au nimic în comun, spuse doamna Bottomley turnându-şi încă un pahar de vişinată. E frumos conaşul Kit. Înalt şi blond ca una din plantele de floarea-soarelui şi cu destul farmec să facă să răsară trandafirii din pământ, iarna. Dar, întotdeauna, aduce necazuri. O înnebunea de griji pe sărmana lui mamă. Minunat peisaj, într-adevăr. Nu s-a mişcat niciodată din dormitorul doamnei Erskine şi ea zăcea acolo complet goală, cu cel mai nevinovat aer de pe lume şi încălzirea centrală era dată atât de tare încât era cumplit de cald în casă. De altfel nu se ocupau numai de pictură.

— Ce a spus domnul Erskine când s-a întors acasă? spuse Harriet înspăimântată. Trebuie să fi sărit până la tavan de furie.

— Chiar aşa, spuse doamna Bottomley. Trebuia să-i fi auzit. Domnul Cory, foarte stăpân pe el ca întotdeauna, dar foarte sarcastic şi doamna E. Isterică. O puteai auzi urlând de peste tot din casă: „Ei bine, cel puţin de data aceasta, am păstrat-o în familie!”

Urmă o pauză înainte ca doamna Bottomley să spună cu o voce confidenţială.

— Vezi tu, Harriet, conaşul Kit nu a fost primul dintr-o lungă serie. De când s-a născut conaşul Jonah, au fost unul după altul, tineri domni.

— Dar de ce domnul Erskine a acceptat asta? spuse Harriet. Nu mi s-a părut că ar fi un tip îngăduitor.

Doamna Bottomley clătină din cap.

— Nu este, spuse ea posomorât. Este tare în majoritatea cazurilor, dar când e vorba de ea, este moale ca apa. O iubeşte.

— Dar acum, de unde are tăria să divorţeze?

Doamna Bottomley ridică din umerii săi plinuţi.

— De fapt, nu o va face. Ea pretinde că vrea să se mărite cu acest Ronnie Acland, dar eu socotesc că domnul Cory o va aduce înapoi, până la urmă. Îi place să fie măritată cu el. Îi dă respectabilitate şi siguranţă; el câştigă o grămadă de bani. Este extravagantă, ştii, vrea ce-i mai bun din tot – îi place să aibă putere asupra lui, ştiind că el este tot sub vraja ei.

Harriet înţelegea atât de bine ce simţea Cory. Acum deoarece nu mai era îngrijorată că nu va fi în stare să-l păstreze pa William, sau de unde va veni următorul bănuţ, toate gândurile ei erau îndreptate către Simon.

Dorul de el nu scădea cu trecerea timpului. O măcina zi şi noapte, devorându-i simţurile şi raţiunea într-un vid dureros. Încerca să umple acest gol muncind din greu, să amorţească durerea uitându-se la nesfârşit la televizor şi citind până noaptea târziu, dar singurătatea se adâncea în jurul ei, de parcă era singură într-o peşteră uriaşă.

Mai târziu, în seara aceea, după ce doamna Bottomley se dusese la culcare, sună telefonul. Harriet răspunse.

— Domnul Erskine sună din Dublin, spuse operatoarea. Acceptaţi convorbirea?

— Da, spuse Harriet, întrebându-se ce căuta Cory în

Irlanda.

— Hello, hello, Cory. Pot vorbi cu Cory, vă rog? Era vocea unui bărbat – joasă, leneşă, plăcută, foarte atractivă.

— Nu este aici, spuse Harriet.

La naiba am crezut că s-a întors, spuse vocea. Unde este?

— Tot în Antile. Pot să vă ajut?

— Nu prea, dragă, numai dacă nu cumva poţi să-mi împrumuţi câteva mii. Am găsit un cal pe care Cory trebuie să-l cumpere.

— Vreţi să-l sunaţi? spuse Harriet. Am numărul lui de telefon. Cine sunteţi?

Vocea râse:

— Kit Erskine, cunoscut ca oaia neagră a familiei. Nu ţi-a spus Botters poveşti îngrozitoare despre mine?

— Oh, nu, de fel. Deşi el era la mii de kilometri la celălalt capăt al firului, Harriet simţi că roşeşte.

— Sigur că ţi-a spus. Să nu crezi o vorbă. Totul este adevărat.

Harriet chicoti.

— Iar tu trebuie să fii Harriet, continuă el. Amărâta sedusă şi abandonată.

— Ce vreţi să spuneţi? zise Harriet furioasă, apărându-se imediat. De unde ştiţi?

— Cory mi-a spus, sau, mai degrabă, mi-a prezentat un ultimatum de-a dreptul, că trebuie să-mi ţin acasă mâinile mele hoaţe, în ceea ce te priveşte. Copilul tău face zgomotul acela oribil?

— Îl dor dinţii, spuse Harriet.

— De ce nu se duce la dentist? Ceva vesti de la Noel?

Mai degrabă indiscretă, aşa cum se simţi după aceea, Harriet îi spuse despre ilustrata cu fotbaliştii africani.

Kit râse.

— Nostim cum îi place să ne ţină sub observaţie, pe

Cory şi pe mine, de asemenea, deşi ea… De fapt, a fost cu ochii pe atâţia bărbaţi până acum încât mă surprinde că nu a făcut un strabism îngrozitor. Toată lumea pune pariuri dacă Cory va divorţa sau nu de ea.

— Cred că mai bine m-aş duce să am grijă de copil, spuse Harriet, simţind dintr-odată că nu ar trebui să discute despre cel ce o angajase.

— Nu pleca, spuse Kit. Eşti tot atât de sexi precum este vocea ta? Cum arăţi?

— Slabă şi palidă, spuse Harriet.

— Exact genul meu, zise Kit. Am de pictat un portret luna viitoare în nord. Voi trece pe acolo să mă conving la faţa locului. Să nu te înhăitezi cu vreunul dintre localnici înainte să vin eu.

Dulce-amărui, gândi Harriet după aceea. Amar, pentru că felul lui vesel, plin de aere şi sincer în care încerca să se apropie de ea, îi amintea atât de mult de Simon; dulce pentru că, fie şi prin telefon, era plăcut să fii curtată încă o dată.

Mai târziu, chiar în noaptea aceea, Ambrose, pisica, se hotărî să aducă pe lume pisoii, la capătul patului imens, cvadrupul cu baldachin din dormitorul lui Cory şi Noel. La şase dimineaţa, instalând-o în cele din urmă, obosită dar mulţumită, într-un strat de paie curate în bucătărie, împreună cu cinci pisoi, Harriet se prăbuşi în pat.

I se păru că n-au trecut decât câteva minute, când o trezi vocea lui Chattie care-i spunea foarte mulţumită că este nouă şi jumătate.

— Oh, Doamne, spuse Harriet sărind din pat. Şi mai este şi ziua liberă a doamnei Bottomley.

Înnebunită îşi trase hainele pe ea, fără să se mai obosească să se spele, fugi în jos pe scări, le dădu pâine şi marmeladă lui Chattie şi Jonah, pregăti valiza lui Jonah pentru toată săptămâna, îl puse pe William agitat şi

nemâncat în maşină în coşul său şi porni să-i ducă pe copii la şcoală.

Fusese foarte frig noaptea trecută şi drumul era ca pe patinoar. Harriet se străduia din răsputeri să se concentreze asupra şofatului, dar o distrăgea Jonah care se juca cu mânerul de la uşă. În clipa următoare, îi alunecă mâna şi portiera se deschise, luându-l aproape şi pe el. Evitând în ultimul moment o maşină care venea din sens opus Harriet îl trase înapoi, încuie portiera şi îi trase o palmă răsunătoare pe piciorul gol.

— Să nu mai faci asta niciodată, ţipă ea. Jonah nu spuse nimic, privind drept în faţa lui, culoarea pierindu-i încet din obraji, în vreme ce semne roşii de degete i se iveau pe pulpă. Chattie, evident, era încântată.

— Obraznicul, obraznicul de Jonah, cânta ea.

— Taci din gură, Chattie! şuieră Harriet, întorcând maşina la poarta şcolii lui Jonah.

Acesta apucă mica sa valiză şi sări din maşină.

— La revedere, dragul meu, spuse Harriet a cărei furie se evaporase. Vin să te iau vineri după-amiază.

Jonah era alb de furie.

— Nu-mi spune „dragul meu”, zise cu o voce tremurândă. Te urăsc! Te *urăsc*! Aş vrea să nu fi venit niciodată. Îi voi spune tatii să te dea afară.

Cu lacrimi în ochi, Harriet o lăsă pe Chattie la şcoala ei. William urlă de foame cu toată puterea tot drumul spre casă.

— William! Te rog! spuse Harriet, ridicând glasul de disperare. Nu mai durează mult.

În vreme ce încălzea laptele pentru biberon, spălă în grabă câteva lucruri de-ale copilului şi le puse în storcător.

Deodată sună telefonul. William îşi dublă ţipetele, în acelaşi moment, laptele dădu în foc şi pe când se grăbea să-l tragă deoparte, îşi dădu seama că uitase să pună o

găleată sub storcător.

— Oh, Dumnezeule! ţipă ea, isterizată, în timp ce apa cu săpun dădea pe afară la picioarele ei. Oh, taci! Taci, William!

— Se pare că ai oarecare dificultăţi, spuse o voce aspră în spatele ei. Uluită, se întoarse. În uşă stătea Cory Erskine.

Reacţiile lui fură incredibil de iuţi. Într-o clipă, pe când Harriet îl privea uluită, opri storcătorul şi trase laptele de pe sobă.

— A mai rămas destul pentru un biberon, spuse el. Răspund eu la telefon.

Oh, Doamne, se gândi Harriet nenorocită. Chiar că am făcut-o acum. Nu putea să se întoarcă într-un moment mai rău!

— E Jonah la telefon, spuse Cory. Pe tine te vrea.

— De unde sună?

— Dintr-o cabină. Răspunde la telefonul de sus. Când termină, spune-i că ar fi diplomatic dacă s-ar întoarce la şcoală. Dă-mi mie copilul. Îl hrănesc eu.

Jonah sunase să-şi ceară scuze. Vocea lui se auzea înaltă şi încordată.

— Am sunat special să-ţi spun că nu vreau să pleci. Nu mă voi plânge tatii de tine şi îmi papare rău, Harriet.

Simţi un nod mare în gât!

— Este în ordine, dragul meu, spuse ea. Este frumos din partea ta că ai dat telefon. Şi mie îmi pare rău.

Întorcându-se în bucătărie îl găsi pe William adormit pe la jumătatea biberonului, cu gura deschisă şi gene lungi acoperindu-i obrajii.

— Este un copil minunat, spuse Cory, dându-i-l înapoi. Ce voia Jonah?

— Ne-am certat de dimineaţă. Voia să-şi ceară scuze.

Cory mormăi.

— Copilul acesta are maniere mai bune decât amândoi părinţii la un loc. Mă întreb de unde le-o fi căpătat. Ce face Chattie?

— Bine, e într-o dispoziţie extraordinară. Îmi pare atât de rău că aţi avut parte de o astfel de primire, spuse Harriet. Mă tem că am dormit cu toţi mai mult şi lucrurile sunt puţin în dezordine. Vreţi să vă pregătesc ceva la micul dejun?

Cory clătină din cap.

— Voi urma exemplul lui William şi mă voi duce să mă culc. Am şofat toată noaptea.

Arăta complet doborât – palid ca un mort, neras, cu ochii injectaţi şi încercănaţi.

Un gând îngrozitor o străfulgera pe Harriet.

— Oh, nu puteţi încă. Noaptea trecută Ambrose a adus pe lume pisoii în patul dumneavoastră şi nu am schimbat aşternuturile!

Trebuie că detestă să se întoarcă aici, gândi ea, în timp ce făcea uriaşul pat dublu din camera pe care cândva o împărţise cu Noel Balfour. Era o cameră ultrafeminină. Totul sugera erotism – covorul alb, gros, tapetul cu picăţele roz, baldachinul uriaş, faldurile roz ca o spumă în jurul mesei de toaletă – amintind dureros de ea.

Dar, dacă lui Cory îi păsa, nu lăsa să se vadă.

— Va ninge, spuse el, uitându-se afară pe fereastră.

— Harriet înfăţa pernele, îmbujorată de efort, când îşi dădu seama că el o urmăreşte şi brusc fu conştientă că nici măcar nu avusese timp să se spele pe faţă în dimineaţa aceea şi că purta un jerseu roşu, vechi, care intrase mult la spălat.

— Arăţi mai bine, spuse el. Te-ai mai îngrăşat.

— Doamna Bottomley mă hrăneşte într-una cu budinci grase spuse Harriet, roşindu-se.

Cory se trezi pe la şapte şi veni în bucătărie, cu

Chattie agăţată de o mânaşi un pahar mare cu whisky în cealaltă. Chattie strângea în braţe un tigru gonflabil de aproape doi metri.

— Uite ce mi-a adus tati, spuse ea. Se întoarse spre Cory. Harriet a dormit mai mult în dimineaţa aceasta şi m-a făcut să întârzii la muzică, aşa încât a trebuit să cânt la trianglu în loc de mandarină.

— Mandolină, spuse Cory. Şi nu mai pârî. Chattie fugi la fereastră.

— Uite ce mare e zăpada! Nu pot să stau afară până la cină?

— Nu, spuse Cory. Poţi să-mi arăţi pisoii lui Ambrose după care te duci la culcare.

— Cum merge la şcoală, continuă el. Ţi-ai făcut deja o prietenă bună?

— Toată lumea vrea să fie cea mai bună prietenă a mea, spuse Chattie. Dar trebuie să se înveţe să mă împartă.

În acel moment intră doamna Bottomley, întoarsă din ziua ei liberă, împovărată de sacoşe, cu haina maro de lână şi pălăria de fetru împodobită cu pene, acoperite de fulgi de zăpadă.

— Domnul Cory, izbucni ea. Trebuia să-mi fi spus, trebuia să ne fi prevenit. Dacă aş fi ştiut, aş fi deschis camera din faţă. Oricum mă bucur *foarte* tare să vă văd.

Şi el era într-adevăr drăguţ cu ea, gândi Harriet, luându-i sacoşele, tachinând-o că a cumpărat tot din magazinele Marshalls şi Snelgrove, întrebând-o de reumatismul ei.

— Nu am de ce să mă plâng, spuse doamna Bottomley. Cu Harriet aici este o diferenţă. Mă scuteşte de multă treabă şi am o pereche de picioare tinere care aleargă prin casă.

Cory privi picioarele Harrietei.

— Eşti mulţumită de ea, nu-i aşa, spuse el.

— Ei bine nu pot spune că nu este puţin visătoare uneori dar ne-am distrat bine şi este foarte muncitoare, spuse doamna Bottomley, scoţându-şi acul de la pălărie. Ceea ce o deosebeşte mult de domnişoarele acelea îngâmfate de altă dată. Cum a fost în Antile? adăugă ea, pronunţând Anti-be.

O clipă ochii lui Cory îi întâlniră pe cei ai Harrietei.

Apoi, spuse foarte grav:

— Anti-le era foarte obositor.

— Arătaţi tras la faţă, trebuie să spun, zise doamna Bottomley, ca şi cum aţi fi făcut pe jos, tot drumul spre casă. Probabil este din cauza mâncărurilor acelea străine – picioare de broască – trebuie să vă îngrăşaţi.

Harriet era hotărâtă să îndrepte dezastruoasa privire din dimineaţa aceea, gătindu-i lui Cory o cină superbă, dar n-a fost să fie aşa. Merse în grădină să scuture apa de pe salata verde şi rămase acolo, transpusă. Pinii aveau acum ramurile încărcate de puf alb strălucitor, ghivecele mari, pline cu zăpadă aruncau umbre albăstrui pe peluză, fulgi moi ca nişte pene subţiri se scuturau din cer.

Amintiri de când îl cunoscuse pentru prima dată pe Simon, o potopiră din nou. Oh, Doamne, se gândi ea, disperată, când îl voi revedea? Nu ştiu cât rămase acolo – cinci, zece minute – dar, dintr-odată, îşi dădu seama că îngheţase.

Când se întoarse în bucătărie, îi scăpă un strigăt scurt. Tadpole, labradorul lui Cory, trăsese friptura pe podea. Ambrose stătea nestingherită pe masă cu obrajii ei tărcaţi umflaţi cu ultimul crevete iar sosul dăduse în foc.

În clipa aceea intră Cory.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă acum?

Tremurând, Harriet arătă către Ambrose şi Tadpole.

— Zăpada era atât de frumoasă; am uitat că am lăsat carnea şi creveţii pe masă.

Din nou Cory o surprinse. Era prima dată când îl auzea râzând şi după câteva clipe începu şi ea să chicotească.

— Nu este nimic înăuntru, spuse el, uitându-se în frigider, mai bine ieşeam să mâncăm.

— Oh, Doamne, îmi pare rău.

— Nu te mai scuza şi du-te să te aranjezi.

— Dar nu mă puteţi lua!

— De ce nu? Doamna Bottomley va sta cu copiii.

— Dar, dar… Harriet porni un şuvoi de scuze febrile.

Cory o întrerupse.

— Nu mă deranjează istericalele, nici că am rămas fără cină, dar nu pot să sufăr să mă cert cu cineva. Du-te şi pregăteşte-te.

O duse la un restaurant, jos în vale. Harriet păli când văzu preţurile pe meniu şi alese o omletă.

— Nu te prosti, spuse el iritat. Ce vrei să mănânci cu adevărat?

— Totul este atât de scump!

— Ar fi trebuit să vezi preţurile la Paris. Oricum, tocmai am luat un avans substanţial aşa încât poţi şi tu să profiţi de el.

La început, el menţinu conversaţia la un nivel strict impersonal, vorbindu-i despre călătoria în Franţa, despre iapa cea neagră, Python, pe care tocmai o cumpărase la recomandarea lui Kit şi care urma să sosească cu avionul acolo, săptămâna viitoare.

— Dacă este cu adevărat bună de ceva, am exact timpul necesar să o pregătesc pentru cursa din aprilie.

Până să vină cafeaua, vinul îi dezlegase mult limba Harrietei.

— Ei bine, spuse Cory, umplându-i din nou paharul,

cum ţi se pare munca, să ai grijă de copii?

Harriet zâmbi nervos.

— Bine, sunt foarte fericită aici. El nu-i întoarse zâmbetul.

— Te-am urmărit ultimele două ore. Tot mai laşi impresia unei fetiţe care plânge până adoarme în fiecare noapte.

— Cafea neagră sau cu frişca? întrebă Harriet, confuză.

— Neagră te rog şi nu schimba subiectul. Sigur, crezi că îţi este bine. Te-ai mai împlinit, ai căpătat puţină culoare în obraji, dar ochii îţi sunt în continuare speriaţi şi te tulburi mult prea repede. Ai rupt în bucăţi şerveţelul acela pe care îl ţii în mână.

— Sunt bine, murmură ea. Apoi adăugă cu o voce tremurătoare. Încercaţi să-mi spuneţi că trebuie să plec?

Dacă s-ar fi uitat la el, i-ar fi văzut faţa îmblânzindu-se.

— Nu mă cunoşti încă foarte bine, spuse el, blând. Dacă aş fi vrut să pleci, ţi-aş fi spus-o direct. Mâine vom merge la doctorul meu pentru nişte tranchilizante şi pastile de dormit. Nu ai nevoie de ele decât câteva săptămâni. Nu vreau să te distrugi, asta este tot. Acum, presupun că ai prefera să-ţi vorbesc despre subiecte impersonale. Cum l-ai întâlnit pe Simon Villiers?

Harriet se înecă cu cafeaua, apoi dădu din umeri. Avea mare nevoie să vorbească cu cineva.

— L-am întâlnit la Oxford. Ningea ca astăzi. Simon tocmai lua o curbă cu maşina şi m-a trântit de pe bicicletă. Bineînţeles, ştiam cine era. Toată lumea cunoştea grupul lui Villiers – petreceri în fiecare noapte, maşini rapide, manechine venite de la Londra. Nu mă rănisem, dar a insistat să mă ducă la el acasă. Acolo era o petrecere. Mai târziu i-a dat pe toţi afară. Când ne-am trezit în dimineaţa

următoare m-a întrebat cum mă cheamă. Nu te şochează?

Cory îşi aprinse o ţigară de foi.

— Nu foarte tare.

— A fost pentru prima oară când am făcut dragoste cu cineva. A fost ca şi cum aş fi descoperit paradisul. Îşi privi mâinile. Am crezut că va dura la nesfârşit. Apoi, într-o dimineaţă, când ne beam cafeaua m-a anunţat brusc că trebuie să mă mut deoarece chiar în ziua aceea se întorcea prietena lui oficială. Eram încă şocată când mi-am dat seama că sunt gravidă şi mi s-a părut neimportant în comparaţie cu pierderea lui Simon. Adevăratul motiv pentru care l-am păstrat pe William a fost că era singurul lucru pe care îl aveam de la el.

Îl privi pe Cory cu ochii uriaşi, tulburaţi, albăstrui. El zâmbi.

— Crezi că Jonah este fericit la şcoală? îi fu profund recunoscătoare pentru că şi-a dat seama că nu mai voia să vorbească despre ea.

12

Viaţa deveni mult mai uşoară pentru Harriet după sosirea lui Cory Erskine. Era acolo un bărbat care să ia decizii, să poarte pe umerii săi responsabilităţi, să strige la copii când deveneau prea neastâmpăraţi şi, mai mult decât toate acestea, cu care să vorbească.

De fapt, cu Cory nu era uşor de trăit – era retras, autoritar, exigent şi adesea în toane proaste. Dar când era bine dispus, Harriet îl considera o companie plăcută, amuzantă, care nu făcea niciodată deosebiri intelectuale între ei, un ascultător inspirat. Cu toate acestea, deşi săptămânile treceau, nu simţea că îl cunoştea mai bine.

Era foarte imprevizibil. În unele zile ar fi bombardat-o cu întrebări, ce simţise despre cutare lucru, cum ar fi reacţionat la altul. În alte zile era atât de adâncit în gânduri încât ea nici nu exista pentru el, sau brusc, îl

plictisea conversaţia şi pleca afară lăsând-o cu gura deschisă, la mijlocul frazei, ca un peşte de aur.

De asemenea, avea cel mai ciudat orar, lucrând cel mai mult noaptea. Adesea, când ea se trezea pentru că William plângea, putea auzi zgomotul slab al maşinii de scris şi gramofonul revărsând muzică de Verdi sau Wagner. Apoi apărea la micul dejun arătând groaznic, citea ziarul, bea multe ceşti de cafea neagră, imposibil de tare şi ieşea să călărească peste câmpuri câteva ceasuri.

După aceasta, în general, apuca să doarmă câteva ore pe divanul din camera lui de lucru (Harriet avea sentimentul că nu putea îndura să doarmă singur în mausoleul uriaş al patului dublu) şi apărea la ora ceaiului flămând ca un lup, mâncând adesea, toate sandviciurile pe care Harriet le pregătise pentru ceaiul copiilor.

De asemenea, bea prea mult. În fiecare zi, doamna Bottomley cu buzele strânse dezaprobator, ieşea afară din camera lui cu o sticlă goală de whisky.

În mod evident, era profund nefericit. Băutul, pentru a se elibera de disperare, îl arunca a doua zi într-o stare de depresiune neagră, care îl făcea iritabil şi capricios. Când lucra, ura întreruperile. Copiii trebuiau ţinuţi departe de el. Telefonul suna întotdeauna pentru el şi îl scotea din minţi dacă Harriet nu răspundea până suna a treia oară sau a patra oară. De fiecare dată trebuia să rostească aceeaşi scuză: „Mă tem că domnul Erskine lucrează. Dacă lăsaţi numărul dumneavoastră de telefon îl voi ruga să vă sune”, ceea ce el făcea atât de rar încât Harriet era expusă multor injurii din partea oamenilor – în special femei – care sunau a doua sau a treia oară şi erau convinşi că Harriet nu transmisese mesajul. De asemenea, el îşi făcea însemnări, după cum îi veneau ideile, pe bucăţele de hârtie şi pe carnetele de telefon peste tot prin casă; şi a doua zi, când ea trebui să caute prin patru lăzi de gunoi ca să

găsească revista pe care Cory scrisese câteva rânduri pentru scenariu, învăţă să nu mai arunce nimic fără să-l întrebe.

Cu toate acestea, într-o după amiază la începutul lui martie, Cory stătea în bucătărie mâncând absent stafide dintr-un pachet desfăcut şi citind una dintre revistele cu benzi desenate a lui Jonah. William stătea în capul oaselor pe carpeta roşie întinsă pe dalele podelei, lovind fără ţintă o sosieră cu o lingură de lemn, gângurind fericit şi privind uimit la tigăile strălucitoare de aramă care atârnau pe pereţi. Harriet, care în dimineaţa aceea citise un articol într-o revistă, despre pericolele unei diete pentru copii bazată exclusiv pe mâncare din conserve, era mai degrabă deprimată pasând varză şi morcovi, când sună telefonul. Bucuroasă de orice schimbare, Harriet traversă camera să răspundă, dar acesta se opri după ce sună a treia oară, apoi, exact când se întorsese înapoi la morcovii ei, începu din nou, sună de trei ori şi se opri. Apoi telefonul sună iar, de data aceasta fără oprire.

Oftând, Harriet lăsă sita din mână.

— Nu răspunde, şuieră Cory. Se făcuse foarte palid. Este doar cineva care se distrează cu jocuri prosteşti.

Târâitul telefonului se opri, după aceea începu de trei ori, stop, de trei ori, stop, aceeaşi formulă. După aceea continuă să sune aproape trei minute. Harriet observă felul în care mâinile lui strângeau revista.

— Eu ies afară, spuse Cory. Să nu răspunzi la telefon.

În clipa următoare, se auzi uşa din faţă trântindu-se.

Telefonul continuă să sune. Trebuie să fie codul secret al cuiva cu care el nu voia să vorbească, se gândi Harriet. O călca pe nervi. Rămăsese fără pâine, aşa încât se hotărî să-l plimbe pe William în cărucior până jos în sat să cumpere câte ceva. Îl plăcea să facă cumpărături; începuse să cunoască toate vânzătoarele, care făceau mare

zarvă în jurul lui William.

Era o zi rece, întunecată. Singura culoare venea de la ferigile ruginii dar chiar şi acestea zăceau aplecate de zăpada recentă. Satul era pustiu cu excepţia câtorva femei îmbujorate la faţă cu şaluri pe cap. Harriet ieşi de la brutar, încălzindu-şi mâinile cu franzela franţuzească fierbinte şi merse în magazinul universal de vizavi. Observă imediat o clientă, o fată cu păr roşcat ondulat, ce purta o haină verde deschis cu un guler din imitaţie de blană şi manşete la fel, cizme verzi cu tocuri şi ochelari de soare imenşi. Luând cutiile de conserve de pe rafturi încerca să le arunce direct într-un coş de sârmă pe care îl aşezase pe jos, în mijlocul drumului.

— Mă iubeşte, şopti ea, în vreme ce o cutie de prăjituri cu cremă de lămâie ajunse în siguranţă la destinaţie, „Nu mă iubeşte”, când rată ţinta cu un pachet de linte. „Nu mă iubeşte, oh, la naiba”, adăugă ea, ratând de asemenea şi cu o cutie de mâncare pentru câini. Un copil cu ochii albaştri foarte spălăciţi şi o tunsoare castron îşi umplea sistematic buzunarele cu gumă de mestecat cu aromă de fructe. Vânzătorul, care încerca să găsească un pachet de detergent pentru maşina de spălat a unui client, privea extrem de dezaprobator.

Fata cu ochelari negri ridică privirea şi o cercetă atent pe Harriet.

— Bună, îi spuse ea Harrietei. Trebuie să fii doica de la Cory Erskine. Eu sunt Sammy Sutcliffe, îngrijesc copiii Elizabethei Pembeton de peste vale; au cam aceeaşi vârstă ca Chattie şi Jonah; trebuie să-i facem să se întâlnească.

— Oh „ar fi drăguţ, spuse Harriet, dintr-odată râvnind la tovărăşia unei persoane de vârsta ei.

— Am fost la schi, altfel aş fi venit mai devreme, spuse fata.

— Arăţi foarte bronzată, spuse Harriet.

— Da, spuse fata, dar numai până la gât. Dezbrăcată arăt ca o acadea.

Chicoti şi îşi scoase ochelarii să-şi arate ochii mari, verzi, mai degrabă congestionaţi şi tiviţi cu gene negre lungi.

— Îi port să-mi ascundă mahmureala; nu să mă protejeze de soare, spuse ea. Nu vezi niciodată soarele pe vremea asta întunecată.

Puse lintea care se vărsase din pachet, înapoi pe raft, luă alt pachet şi merseră amândouă la casă.

— Şi pune la loc dulciurile acestea, neastâmpăratule, ţipă ea la băieţelul care acum era ocupat să-şi însuşească tuburi de Smarties. Ai atâta morală în tine cât o pisică de maidan. Este un mic tâlhar, Georgie al nostru, adăugă ea spre Harriet. Exact ca tatăl lui, cu excepţia faptului că tatăl ciupeşte mai degrabă poponeţe decât dulciuri.

Afară îl admiră pe William.

— Ce răţuşcă mică, spuse ea. Trebuie să fii îndemânatică să-i îngrijeşti pe toţi trei. De ce nu-i aduci pe Chattie şi William mâine la ceai şi te voi pune la curent cu toate scandalurile locale?

— Grozav, mulţumesc din suflet, spuse Harriet.

— Casa noastră este cea mare din spatele râului pe Skipton Road, chiar dincolo de sat, spuse Sammy. O vei recunoaşte după zgomotul de oale sparte. Nu te alarma. Nu este decât stăpâna mea aruncând cu porţelanurile Spode în bărbatul ei. De fapt, cred că şi Cory vine la cină în seara aceasta. Doamna este fascinată de el. Nu pot spune că o dezaprob. Cred că şi el este drăguţ – te priveşte drept în ochi într-un fel al dracului de sexi.

Cory se întoarse acasă pe la opt. Arăta groaznic. A fost la cârciumă, se gândi Harriet. Îl opri cu o listă de mesaje telefonice.

— A sunat doamna Kent-Wright. Puteţi inaugura o

serbare în mai şi dacă nu, puteţi găsiţi pe cineva dintre prietenii dumneavoastră de afaceri din lumea spectacolelor să o facă?

— Nu, spuse Cory, nu pot.

— O doamnă de la revista *Woman's Monthly* vrea să vină să vă ia un interviu, miercurea viitoare la ora şapte.

— Nu, spuse Cory, sună şi spune că nu pot.

— Şi Elizabeth Pemberton a sunat să vă spună că în seara aceasta se vine la cravată neagră.

— Oh, Cristoase, spuse Cory ţâşnind pe scări în sus, uitasem. Vrei să-mi aduci ceva de băut la mine în cameră?

În douăzeci de minute plecase, lăsând baia nespălată şi cinci prosoape ude.

Sub efectul celor două pastile de Mogadon pentru insomnii, Harriet auzea telefonul sunând şi sunând. Să nu răspund, gândi ea, este cineva care încearcă să ia legătura printr-un cod secret. Îşi trase aşternutul peste cap. Târâitul continua. Era soneria de la uşă. Cory avea cheie. Cine naiba putea să sune la ora aceasta? Tâlhari, se gândi ea terorizată, apoi îşi dădu seama că aceştia rareori procedează aşa. Trebuie să fie vreun maniac din mirişti, pus pe viol. Îmbrăcată numai în cămaşa de noapte scurtă, vişinie, cu părul ondulat desfăcut pe spate, aprinse toate luminile şi se furişă nervoasă încet pe scări. Tadpole ţâşni, încruntat şi cu privirea fixă, din bucătărie, dând din coadă.

— Eşti un minunat câine de pază, spuse ea. Continua să sune. Lanţul era pus pe uşă. Deschise puţin.

— Cine este? întrebă nervoasă.

— Eu sunt, Cory.

— Oh, Doamne, îmi pare rău, spuse ea desfăcând lanţul. Am crezut că ai cheile.

Stătea în uşă, clătinându-se uşor. Era palid ca un mort; avea o tăietură pe frunte în care sângele se uscase, cravata îi era mototolită, părul vâlvoi. O privea concentrat,

încercând să-şi fixeze privirea dar se uită uşor saşiu ca o pisică siameză.

— Ce-ai păţit la cap? spuse ea, gândindu-se prosteşte la zborul castroanelor Spode ale Elizabetei Pemberton. Te simţi bine?

— Da, spuse el cu glas estompat. Maşina este stricată.

Păşi nesigur în casă, îndreptându-se spre sufragerie.

— Oh, Dumnezeule, spuse Harriet fugind în urma lui. Sărmanul de tine, stai jos. Ea se aplecă în spatele mesei, trăgând de cămaşa de noapte cât mai mult să-i acopere fundul şi puse lemne pe foc.

— Îmi pare teribil de rău. Să chem doctorul?

— Mă simt foarte bine, spuse Cory. Am ieşit alergând pe drumul spre casă ceea ce nu m-a ajutat. Luă o ţigară cu mâna tremurându-i dintr-o cutie de jad verde de pe masă. Harriet găsi un chibrit şi i-o aprinse.

— Îţi voi aduce o ceaşcă de ceai tare şi dulce, spuse ea.

— Pregăteşte-mi ceva de băut, spuse Cory. „Ai băut deja prea mult”, se gândi Harriet.

— Cred că eşti şocat, spuse ea tare.

— N-am nimic, spuse el iritat. Am venit pe jos tot drumul spre casă de la celălalt capăt al satului, urmărind liniile albe de pe mijlocul drumului; aşa că am avut tot timpul să mi se facă sete. Deci, dacă vrei…

Harriet îi turnă un pahar mare de whisky cu sifon, îl goli pe jumătate dintr-o singură înghiţitură.

— De ce nu mi-ai dat telefon? spuse Harriet. Aş fi venit să te iau.

— Am cheltuit ultimii 10 penny în cârciumă în după amiaza aceasta, spuse el. Ceea ce îmi aminteşte, că am luat cinci lire din banii pentru coşniţă. Vrei să bei ceva?

Harriet se uită la ceas. Era trei dimineaţa. Trebuia

să-l trezească pe William peste trei ore şi jumătate.

— Haide, spuse Cory.

Îşi turnă şi ei un pahar mic de vin alb.

Tadpole zgârie carpeta de lână din faţa şemineului, se învârti de două ori, apoi se aşează cât mai aproape cu putinţă de jăratic.

— Eşti sigur că nu vrei o ceaşcă de ceai?

— Vreau doar să stau de vorbă câteva minute cu cineva.

Harriet se chirci pe sofa, încercând să nu caşte, îndoindu-şi picioarele lungi sub ea. Nu se mai epilase de luni de zile, dar, în starea în care era, Cory n-ar fi putut observa.

— A fost o seară plăcută? spuse ea politicos.

— Groaznică. „Numai câţiva prieteni”, a spus Elizabeth şi sosind cu o oră mai târziu găsesc trei perechi şi o persoană de treizeci şi cinci de ani cu un afiş „de închiriat” pe frunte, lipit special pentru mine. O cheamă Géraldine sau Jennifer sau cumva. Am fost aşezaţi alături la masă, toată lumea uitându-se pe furiş să vadă cum ne împăcăm, exact aşa cum se împerechează cânii.

— Era foarte frumoasă? spuse Harriet.

— Foarte – dar râdea prea mult şi punea prea multe întrebări despre vârsta copiilor mei şi scenariul pe care îl scriu acum şi dacă ador baletul, pentru *că* ea pur şi simplu îl adoră. Am fost dirijat spre ea şi după masă şi pe deasupra, în spatele meu o puteam auzi pe Elizabeth declarând tuturor prietenilor ei „Merge înspăimântător de bine”. „Înspăimântător” rezumă totul exact. Apoi, la miezul nopţii m-a întrebat dacă m-aş supăra foarte tare să o conduc pe Jennifer sau Géraldine înapoi la vila ei din Gargrave.

Masca palidă, de pe faţa lui era lipsită de expresie, îşi termină paharul şi îl aşează foarte grijuliu pe masă.

— Aşa că am condus-o acasă şi mi-a servit toată pologhia despre plecarea ei din Londra, încercarea de a-şi părăsi soţul, agent de bursă, pentru că nu voia copii şi oricum era încurcat cu secretara lui şi ce oameni sinceri şi curaţi sunt în Nord. Şi mâine voi primi o săpuneală.

— De la cine, spuse Harriet.

— Elizabeth. Pentru proastă purtare.

— Dar ce aţi făcut?

— N-am încercat şi n-am descins la Géraldine sau Jennifer.

— Mary Whitehouse ar fi fost mândră de dumneavoastră, spuse Harriet.

— Ştiu, spuse Cory, este un izvor de mare consolare pentru mine. Mai pregăteşte-mi încă o băutură, fii fată bună.

— Vă dorea mult?

— Dorea să mă încerce. Este speriată de viitor şi vrea pe cineva cu care să-şi umple singurătatea şi să-i descrie ca pe „bărbatul vieţii ei”. Şi-a dat chiar cu mai mult parfum în maşină, în drum spre casă, pe ascuns, într-un moment în care presupunea că nu observ. Când am ajuns la ea acasă, a aşteptat sucindu-se pe scaun cu capul răsturnat pe spate; dar eu am nevoie de acest fel de complicaţii ca de o gaură în cap, aşa încât am ieşit din maşină şi i-am deschis uşa, iar ea a început să plângă şi a fugit pe poteca, după care, sărmana n-a găsit cheia până nu şi-a întors geanta pe dos. Iar eu m-am simţit ca un ticălos. La plecare, un fel de simţ de autoapărare m-a făcut să-mi pun centura de siguranţa pentru prima oară după ani de zile şi am intrat direct într-un copac. Gazdele nu se pot împotrivi unui bărbat liber. Divaga acum. Era praf auriu împrejur, un trecător oarecare, un bărbat care să-doarmă-într-o-cameră de oaspeţi-în-fiecare-noapte. Eram foarte obişnuit cu camere de oaspeţi când eram căsătorit cu Noel.

Înălţă genele lungi şi se încruntă la ea cu ochii săi negri ca şi cum ea ar fi fost aceea care-l rănise.

Trebuie că şi-a ieşit din minţi, se gândi Harriet; este prima dată când o menţionează pe Noel, de la discuţia avută la Oxford.

— Vor să se răzbune pe ea pentru că le-a furat soţii, continuă el.

— Chiar i-a furat? spuse Harriet.

— Cei pe care i-a vrut, i-a avut şi soţiile celor pe care nu i-a vrut îi purtau într-un fel şi mai multă pică, pentru că soţii lor se gudurau pe lângă Noel şi ea nu-i băga niciun pic în seamă.

Luă. Cartea de compuneri pentru acasă a lui Jonah care era pe masă. „Oamenii în India nu au mâncare”, citi el tare, „şi adesea merg la culcare fără să cineze”. Râse. Şi tot ce a scris baborniţa sus pe pagină este „încearcă şi scrie mai clar” şi scrie separat cuvântul „Mâine” de trei ori.

Luă un creion:

— Mâine şi mâine şi mâine, spuse el, scriind cu multă grijă „silă pe acest neînsemnat loc de la…”

— Oh, nu trebuie, strigă Harriet cu groază. Profesoara lui Jonah îl va omorî.

Eu plătesc taxele, spuse Cory. Dacă domnişoara Bickersteth vrea să primească un bobârnac poate să mă sune şi să mi se plângă. „Oamenii în India nu au mâncare”, repetă el încet, „şi adesea merg la culcare fără să cineze”. Oamenii din Yorkshire beau prea mult şi, de asemenea, adesea merg la culcare fără să cineze. Te rog, mai dă-mi încă un pahar, spuse el, şi nu-mi spune că am băut destul. Ştiu că aşa este.

— Sunteţi complet epuizat, spuse Harriet. Ar trebui să luaţi somnifere şi să mâncaţi regulat.

— Încetează să mai faci pe mama cu mine, spuse

Cory.

Harriet îi întinse un pahar.

— Este al naibii de slab, mormăi el. Mâinile lor se atinseră.

— Eşti rece, spuse el.

— Am o inimă caldă, spuse Harriet, tulburată şi cutremurată de vorbele stereotipe. Cory nu băgă de seamă.

— Soţia mea are mâini mici şi fierbinţi, spuse Cory, dar inima ei este rece ca un mormânt. Este nimfomană. Presupun că ai auzit asta.

— Da, ceva în genul acesta.

— Este, de asemenea, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

— Ştiu, spuse Harriet.

— Crezi că copiii îi seamănă?

— Nu, minţi Harriet. Mai mult cu dumneavoastră.

— Astăzi este aniversarea căsătoriei noastre, spuse Cory.

— Oh, Doamne, spuse Harriet zguduită. Ce îngrozitor. Îmi pare rău.

— Chiar îţi pare rău, nu-i aşa? spuse Cory. Toată tevatura aceea cu telefonul care suna de trei ori a fost făcută de ea care încerca să mă prindă. Era codul nostru secret.

— Veţi găsi pe altcineva în curând, spuse Harriet neconvingător.

— Nu minciunile uşoare sunt problema, spuse el. Cei care lucrează în cinematografie se simt ca porcii în trifoi; întotdeauna înconjuraţi de o mulţime de fete drăguţe. Apoi te trezeşti într-o dimineaţă că pe pernă nu este capul potrivit pentru tine şi nu poţi să le dai afară suficient de repede.

Îşi lăsă capul în mâini prudent faţă de cucuiul din

frunte.

— Aş putea să o aduc înapoi pe Noel chiar mâine dacă aş vrea, dar e ca la alcoolici, un pahar şi eşti pierdut.

— Aceasta seamănă puţin cu încercarea de a evita „paradisul care îi duce pe bărbaţi în iad”, spuse Harriet. Simţea că purta o conversaţie foarte matură.

— Aşa este, spuse Cory. Dacă se întoarce va fi cu totul a mea în prima săptămână sau şi într-a doua. Apoi se va plictisi şi va începe să caute distracţii. Nici măcar nu pot să lucrez ca lumea când este prin preajmă. Dacă ar fi fost acasă ar fi dorit să-i acord o atenţie constantă. Dacă ar fi ieşit, n-aş fi putut să mă concentrez întrebându-mă unde este. Cel mai fericit cuplu din industria cinematografică, într-adevăr!

Râdea, dar era un râs fals. Harriet înţelegea prăpastia disperării lui.

— Astăzi este cea de-a zecea aniversare a căsătoriei noastre, continuă el, cu voce neclară. Afurisita a fost bătaia inimii mele vreme de zece ani. A fi căsătorită a însemnat pentru ea să plutească în derivă zi de zi până la capătul disperării. Ştii ce am făcut în după amiaza aceasta? Am ieşit şi i-am trimis şase duzini de trandafiri. Imaginează-ţi zâmbetul afectat de pe chipul ei când i-a primit. Iubirea mea pierdută este atât de completă, complet pierdută, dar aceeaşi. Toţi indivizii aspri sunt nişte sentimentali fără speranţă, Iisuse, mă bălăcesc în autocompasiune. Îmi pare rău.

Acum tremura. Trebuie să-l bag în pat, se gândi; Harriet.

Îi aruncă o privire piezişă.

— Te ţin trează, spuse el.

— Nu, nu, spuse ea, strângând din dinţi să-şi ascundă un căscat.

Auzi un plâns slab de sus.

— Mă duc numai să văd cine este.

— Uneori se duc la culcare fără să cineze, murmură Cory.

Sus, Chattie dormea dezvelită, cu Ambrose încolăcită în braţele ei, cu picioarele ei lungi, albe ieşite afară. Harriet o înveli şi îi aranja aşternutul. William dormea liniştit de asemenea şi când coborî scările îl găsi şi pe Cory adormit, cu corpul lui frumos cu şolduri înguste întins de-a lungul divanului, cu ţigara pe jumătate fumată în mână. Îl aşeză bine, îi desfăcu cravata şi îi scoase pantofii, apoi aduse o pătură din dormitorul lui şi îl înveli.

— Am rămas numai noi doi, dragule, îi spuse ea lui Tadpole şi brusc se simţi foarte responsabilă şi matură, când se uită în jos la chipul lui Cory. În somn îşi pierduse expresia chinuită.

13

Ziua următoare fu catastrofală. După două ore de somn, Harriet se învârtea prin casă ca somnambulă. Lucrurile se complicară când William vărsă morcovii pasaţi şi varza peste tot, maşina de spălat îşi dădu duhul şi în cursele obişnuite de cumpărături: cărţi pentru temele de acasă, pantofi de gimnastică şi dădu seama că numai rămăsese niciun ban în casă pentru cina lui Chattie. Doamna Bottomley fusese plecată noaptea şi de aceea nu era la dispoziţie pentru un împrumut. După ce scotoci în fiecare buzunar din dulapul ei, singura soluţie fu aceea de a-l trezi pe Cory care nu era deloc încântat să fie sculat dintr-un somn greu după una dintre cele mai rele mahmureli care fuseseră înregistrate în istorie. Dispoziţia lui nu se îmbunătăţi de stânjeneala de a se găsi încă îmbrăcat în costumul de seară şi zăcând pe divan.

— De ce naiba nu poţi să organizezi gospodăria asta afurisită? urlă el.

Nu era cel mai bun moment, decise Harriet, să-i

amintească că el ciupise ultimii bani de coşniţă.

Când se întoarse, după ce o dusese pe Chattie cu maşina la şcoală, el se schimbase în haine de zi şi încerca să ţină sub control un pahar cu alkaseltzer. Era într-o dispoziţie cumplită care o aduse curând aproape de isterie.

Cum era el să găsească o pereche de şosete, o întrebă, când dulapul arăta ca şi cum l-ar fi lovit o bombă. De ce nu punea niciodată lucrurile la loc, acolo unde le-a găsit? Era într-adevăr necesar ca jucăriile să zacă peste tot prin hol şi scutecele ude să picure prin bucătărie?

— Maşina de spălat s-a stricat, protestă Harriet.

— Ei bine, aranjează să o repare, spuse Cory. Ca să facă ceva, Harriet se apucă să deschidă o cutie de mâncare pentru câini.

— Sunt deja trei cutii, două dintre ele mucegăite, deschise în frigider, spuse Cory.

Chattie ceruse coca-cola la micul dejun şi Harriet fusese prea doborâtă să o refuze. Acum, Cory luă cana lui Chattie pe jumătate plină.

— Chiar vrei să prăpădeşti dinţii copiilor? N-ar trebui să bea lapte din când în când? întrebă el.

— De obicei beau, spuse Harriet printre dinţii strânşi.

Înainte ca el să gândească la o replică zdrobitoare, ea dădu drumul dispozitivului mare de măcinat resturile de Weetabix de la Chattie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, închide chestia aceea, strigă Cory, apucându-se de cap.

— Ce anume, spuse Harriet, făcându-se că nu aude.

În clipa următoare el ieşi din cameră.

Porc, porc, porc, îşi spuse ea sieşi, mă ţine trează până la trei dimineaţa, tunând despre afurisita de nevastă-sa şi după aceea aşteaptă eficienţă maximă. Ca să se elibereze de sentimentele acestea, urcă şi spălă baia cu flanele lui.

Pe la amiază se simţea pocăită. Într-adevăr, arăta bolnav. Trebuia să mănânce ceva. Făcu cu mare atenţie o omletă cu ciuperci şi împreună cu un pahar de suc de portocale proaspăt, urcă în biroul lui.

În mod evident, dispoziţia lui nu se îmbunătăţise.

— N-am cerut nimic de mâncare, spuse el. Nu mi-e foame. Te rog, ia-le de aici.

— Trebuie să mănânci ceva, să taie efectul alcoolului, spuse ea senină, punând tava jos printre vrafuri de hârtii.

Apoi văzu expresia de pe chipul său şi o şterse afară din cameră înainte ca el să poată arunca cu tava după ea. Împărţi omleta cu Tadpole.

— S-ar fi irosit la *el*, îi spuse lui Tadpole care mesteca cu fălcile mari, lacome, de crocodil. Cel puţin ea, Chattie şi William vor pleca la ora ceaiului, aşa încât nu vor mai sta în calea lui Cory.

Tocmai era gata de plecare când sună telefonul. Chiar fugind pe coridor, apucându-l pe William care protesta şi era pe jumătate îmbrăcat, nu putu răspunde înaintea lui Cory. Acesta ieşi din birou uitându-se încruntat.

— Este doica Elizabethei Pemberton, spuse el. Pentru tine.

Mormăind scuze, Harriet coborî în fugă scările să răspundă.

— Avem o problemă, spuse Sammy cu veselie. Elizabeth spune că o va primi pe una dintre mătuşile ei bătrâne care tocmai şi-a pierdut soţul venind încoace – cel puţin asta este povestea *ei*. N-am cunoscut niciodată pe cineva care să schimbe aşternuturile şi să facă baie în mijlocul zilei pentru o mătuşă bătrână. Oricum, vrea să plecăm toţi din casă. Se gândeşte că „mătuşa Barbara” va fi inhibată de toţi copiii care se zbenguie pe acolo. Putem să venim noi la tine, în schimb?

— Da, desigur, spuse Harriet, întrebându-se ce Dumnezeu va spune Cory.

Sammy sosi, trăgându-i după ea pe Georgie, arătând foarte şicîntrun jerseu strâmt bleumarin, cu *Vino şi ia-mă* tipărit de-a curmezişul pieptului, blugi strânşi pe picior, şosete asortate albastru cu galben şi sandale incredibil de înalte.

— Îmi plac pantofii tăi de plimbare, spuse Harriet chicotind.

— Elizabeth îi urăşte, zise Sammy. Fac găuri în parchet.

Mirosea a parfum ieftin.

— Se numeşte *Seduction*, spuse ea. M-am dat special cu el în cinstea lui Cory. Este acasă? Privi în jur, prudent, aranjându-şi părul.

— Lucrează, spuse Harriet şi nu este în cea mai bună dispoziţie.

— L-a ajuns mahmureala de după beţie, n-ar trebui să mă mir, spuse Sammy. Elizabeth mi-a spus că era afumat rău când a ajuns aseară.

Tadpole îşi târî picioarele, dând din coadă şi se gudură pe lângă Sammy.

— Bătrânul Tadpole, zise ea, mângâindu-l. Niciodată nu uită un prieten.

Chattie îl duse pe Georgie sus.

— Este un film cu Shirley Temperature la televizor.

— Dar orice aţi face nu-l deranjaţi pe tati, o imploră Harriet.

— Te deranjează dacă-l spăl pe William, spuse Harriet. N-am reuşit să o fac mai devreme.

— Te superi dacă împrumut o lamă şi mă rad pe picioare? replică Sammy. În seara aceasta ies cu un tip nou şi trebuie să fiu pregătită. Ai o cameră mult mai frumoasă decât a mea, spuse Sammy, tolănindu-se pe cuvertura

galbenă a Harrietei, făcându-şi unghiile de la picioare cu oja acesteia. Noel a cheltuit averi să o aranjeze, în slaba speranţă că ar pute-o ajuta să păstreze o doică mai mult de trei săptămâni. După cum se ştie, le-a dat afară pe toate cele drăguţe deoarece era convinsă că îi făceau curte lui Cory.

Ochii ei, cu genele ţepene de rimel, se îmblânziră când se uită la William, care împroşca în jur apă, râzând în hohote şi făcând valuri cu mâinile.

— Nu-l iubeşti? Uită-te la încheieturile lui grăsuţe, ce drăguţe sunt, se minună ea. Pliurile arată întotdeauna de parcă ar fi fost strânse în elastice. Te invidiez cu adevărat. Am rămas însărcinată anul trecut, dar era prea mare scandalul, aşa încât nu l-am lăsat. Ai fost foarte curajoasă că l-ai păstrat. N-aş fi avut puterea ta.

Harriet picură apa dintr-un scutec pe burta lui William.

— Azilul mamelor necăsătorite nu-i chiar atât de distractiv; toate filmele acelea despre boli venerice şi droguri; cusutul în scopuri filantropice şi mersul la biserică, spuse ea. A fost îngrozitor şi la spital. Toţi taţii veneau să te vadă pe mame, întinzând braţele şi admirând copiii. O fată avea un iubit şi un soţ care veneau la ore diferite, fiecare fiind convins că el este tatăl. Nimeni nu a venit să mă vadă pe mine. Dar până la urmă a meritat.

— Cum era tatăl – nu arăta bine? Harriet înghiţi în sec.

— Iată-l lângă pat.

— Ia te uită, zise Sammy, căscând ochii la fotografie, Nici eu nu *l-aş fi azvârlit* afară din pat. Nu mă mir că ţi-a sucit capul.

O privi cu consideraţie. În mod evident era mai mult în spatele acestei prezenţe exterioare mai degrabă timide, apoi îi întâlni privirea.

— Nu contează, îl ai pe Cory, spuse ea. Nu m-ar deranja să împart o casă cu el.

— Şi cu doamna Bottomley, spuse Harriet. Sammy râse.

— Nu pot spune că-mi imaginez un joc în trei cu ea.

Porni să-şi de-al doilea rând de lac.

— Trebuie să spun că este drăguţ să fiu din nou aici. Mă împrietenisem cu ultima lor doică. Cory îi plăcea, dar nu putea să o sufere pe Noel, care o trata ca pe un gunoi. Întotdeauna încerca să o facă să-i aducă micul dejun la pat, să-i pregătească hainele şi să-i pieptene perucile. Poţi să crezi asta: ei îi trebuia o doică, mai mult decât copiilor. Este prietenă cu Elizabeth, continuă ea, sau mai degrabă, aşa pretind amândouă că sunt, o mulţime de sărutări şi drăgălăşenii când se întâlnesc şi draci şi înjurături fiecare în spatele celeilalte. Nici Elizabeth nu are nevoie de doică. Vrea una doar pentru statut şi ca să ia copiii din braţele ei când vrea să se vadă cu unul dintre prieteni. Cinstit, a avut parte de mai multe înţepături decât o ţintă la mâna a doua de aruncat cu săgeţile.

Harriet râse, dar simţi că discuţia devenise puţin indiscretă.

— Te întâlneşti cu cineva drăguţ în seara aceasta? zise ea.

— Uluitor. Este finlandez. Firma lui l-a trimis să construiască o uzină în afara oraşului Leeds. Are un accent nostim şi o întreagă insulă numai a lui. I-am spus că am crezut că toţi finlandezii sunt foarte beţivi şi neîndemânatici. Mi-a replicat că finlandezii nu sunt ceea ce par a fi. M-am gândit că a fost destul de spiritual.

Harriet îl dădu pe William cu pudră de talc, încercând să nu fie invidioasă. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese o întâlnire. În aceeaşi revistă în care citise despre morcovi şi varză pasate, fusese şi un

articol despre aducerea pe lume a copiilor. „Toţi copiii au nevoie de dragostea unui tată şi a unei mame”, scria acolo, „de un mediu de securitate şi o familie fericită”.

Oh, Doamne, poate că ar trebui să înceapă să caute un tată pentru William.

— Unde poate cineva întâlni lume. Pe aici? spuse ea.

— Draga mea, chiar în cealaltă parte a văii este Wakeley, cu discoteci şi lumini strălucitoare şi industriaşi bogaţi cu parale care abia aşteaptă să-i cheltuiască cu tine şi cu mine. Este chiar şi un bar pentru cei singuri, care abia s-a deschis. Se cheamă Loose Box. Este întotdeauna ticsit cu cei mai nostimi tipi singuri, oameni care vin din nord la conferinţe şi care nu au nimic de făcut serile. De acolo l-am agăţat pe finlandezul meu. Te voi lua şi pe tine într-o seară, săptămâna viitoare.

Harriet îl strânse în braţe pe William, simţindu-l mic şi îndesat lângă umărul ei stâng, mânuţele lui aspre prinzându-i părul şi gândindu-se ce minunat mirosea. Barul Loose Box suna mai degrabă, excentric pentru ea.

Sună telefonul.

— Îl ţin eu, spuse Sammy, întinzând braţele spre William.

Era o Señora di Cuizano, care suna din Roma. Era absolut necesar să vorbească cu Cory, spuse ea. Harriet nu riscă aceasta.

— Mă tem că este îngrozitor de ocupat în acest moment. Poate să vă sune el mai târziu?

Señora păru extrem de enervată. Poate că ar trebui să-i spună lui Cory? apoi auzi uşa din faţă trântindu-se. Probabil ieşise să-şi ia nişte ţigări. Merse în bucătărie să aducă ceai. Sammy coborî şi se aşeză în balansoar, trăgându-şi părul pe faţă, ascunzându-se în spatele lui, apoi apărând din nou şi făcându-l pe William să râdă în hohote.

Zece minute mai târziu, auzi uşa din faţă deschizându-se; probabil fusese numai până jos la grajduri.

— Mă întreb ce fac Chattie şi Georgie sus, spuse Sammy nefăcând nicio încercare să se mişte.

Voi pregăti ceaiul, spuse Harriet şi voi urca să văd.

— Oh, priveşte – prăjitură cu nucă, zise Sammy, ce drăguţ. Elizabeth este atât de meschină că nu ne permitem niciodată aşa ceva la ceai şi când te gândeşti la sumele pe care le cheltuiesc ei pe băutură şi pe ovăzul cailor. Trebuie să fie o viaţă dulce să fii calul Elizabethei.

— În sensul acesta, Cory este drăguţ, spuse Harriet. Nu-l interesează câţi bani cheltuiesc. E drăguţ oricum, spuse ea, când nu este ticălos.

Se grăbise cu remarca asta. În acel moment, el îi aruncă prin uşa deschisă:

— Harriet, vrei să mi-i iei de pe cap pe copiii aceştia afurisiţi. Nu te poţi descurca să-i supraveghezi nici cinci minute. Georgie ăsta e infernal, mi-a fumat ţigările şi a împrăştiat apă peste tot scenariul meu, iar Chattie mâzgăleşte pereţii.

Sammy chicoti.

— Oh, Dumnezeule, murmură Harriet. Îmi pare rău. Îi voi lua imediat. Am crezut că se uită la televizor.

— Cine era la telefon? întrebă Cory.

— O Señore di Cuizano, a sunat de la Roma.

— Şi ce i-ai spus? zise Cory, cu un glas dintr-odată periculos de liniştit.

— Íă-eu i-am spus că eraţi ocupat.

— Iisuse Cristoase, spuse Cory. Nu ţi-ai dat seama că este agentul de presă al lui Zeffirelli? Am încercat să o prind toată ziua. Probabil că tocmai m-ai făcut să pierd o jumătate de milion.

Harriet fugi sus pe scări şi îi întâlni pe Chattie şi Georgie care coborau.

— Nu-mi place tati, spuse Chattie, pufnind.

— Nici mie, aşa că suntem două, bombăni Harriet.

Georgie arăta cam verde.

— Unde locuieşte Dracula în New York? spuse el.

— Nu ştiu, şuieră Harriet.

— În clădirea vampirilor, Vampire State Building, spuse Georgie şi vărsă violent peste tot pe scări, până jos.

Mai târziu, Harriet îi spunea lui Chattie o poveste înainte de culcare.

— Cine a dormit în patul *meu*? spunea ea, cu vocea domoală a ursoaicei mamă.

— De ce ursoaica mamă şi ursul tată nu spun „Cine a dormit în patul *nostru*”, spuse Chattie. Mama şi tata obişnuiau să doarmă în acelaşi pat, chiar dacă nu o mai fac. Poate că într-o zi o vor face din nou, sper.

— Şi micuţul ursuleţ, spuse: „Cine a dormit în pătuţul meu”, reluă Harriet cu voce ascuţită.

— Mama mea este foarte celebră, spuse Chattie. Arată ca o prinţesă tot timpul. Georgie spune că mama lui nu arată ca o prinţesă dimineaţa când se trezeşte, numai când iese în oraş. Lumea îi cere întotdeauna mamei autografe îndrăzneţe.

Harriet decise că ascultase destule despre Noel Balfour în ultimele douăzeci şi patru de ore.

— Şi spiriduşii se uitară şi-l văzură pe micul ursuleţ şi ţipară, ţipară.

— Dracula există cu adevărat? spuse Chattie.

— Oh, Chattie, se plânse Harriet, nu te poţi concentra un minut?

Cory apăru în uşă.

— Hello, tati, spuse Chattie.

Harriet refuza să ridice privirea; strânse buzele; era sătulă de Cory.

— Destule poveşti pentru o singură seară, zise Cory.

Harriet se ridică şi trecu drept pe lângă el.

O auzi pe Chattie chiuind şi chicotind când el o sărută şi-i spuse „noapte bună”.

Jos, vesela de ceai tot mai aştepta să fie spălată. Harriet oftă. Se simţea absolut dărâmată. Tristă, începu să încarce maşina de spălat.

Cory intră şi deschise frigiderul.

— Sunt hămesit, spuse el.

Ai ce meriţi, gândi Harriet, ar fi trebuit să mănânci omleta aceea.

El deschise gura să spună ceva, când ea dădu încă o dată drumul mecanismului de măcinat resturi alimentare. O clipă se priviră unul pe celălalt, apoi el râse…

— Închide chestia aceea afurisită. Ies să iau nişte sos picant.

Harrietei îi lăsă gura apă.

— Este un film la care vreau să mă uit mai târziu, adăugă Cory.

— Adevărat, spuse Harriet, trântind cu cratiţele.

— Vrei, *te rog*, să-ncetezi cu bombăneala, spuse Cory. Îmi pare rău că te-am ţinut trează jumătate de noapte. Nu-mi amintesc ce ţi-am spus, dar probabil că s-au plictisit şi pantalonii de pe tine. N-am niciunii, oricum, se gândi Harriet.

— Îmi pare rău că am strigat la tine şi te-am terorizat toată ziua, continuă el. Este în întregime, greşeala mea. M-am simţit vinovat că am pierdut toată ziua de ieri şi apoi că nu am fost în stare să lucrez nici astăzi. Eşti o fată bună. Ţi-am pregătit cada, aşa că mergi şi săpuneşte-te îndelung – iar eu, între timp mă voi întoarce cu sosul picant.

Total dezarmată, Harriet zâmbi cu ciudă. Trebuie recunoscut: Cory îşi avea momentele lui bune.

Tocmai intrase în baie când auzi planşete. Era William. Abia îi culcase. Se înfăşură într-un prosop şi

merse în camera lui. Imediat, încetă să mai plângă, gânguri şi bolborosi spre ea. Scutecul era uscat, dar imediat ce îl înveli şi stinse lumina, începu din nou să ţipe.

Era pe punctul de a se întoarce în cameră, când Cory coborî cu cheile de la maşină în mână.

— Lasă-mă pe mine, spuse el. Uimită, Harriet îl urmări îndreptându-se spre pătuţul lui William, învelindu-i mâinile într-un şal, pe care îl răsuci strâns ca la copiii Pieilor Roşii.

— Le place să se simtă în siguranţă, îi spuse el Harrietei.

William deschise gura să urle indignat.

— Şi tu ai putea să taci, zise Cory scurt. Dă-i sărmanei tale mame puţină pace.

William fu atât de surprins încât închise gura şi nu mai scoase niciun sunet.

Afară din cameră, Harriet se uită uimită la el.

— Eşti absolut strălucitor cu bebeluşii.

— Noel n-a fost niciodată genul matern. Aşa încât am căpătat multă experienţă.

Au petrecut o seară frumoasă, relaxantă, bând vin roşu, mâncând neglijent curry cu farfuriile pe genunchi în sufragerie şi aruncând oasele în foc. Harrietei îi plăcu filmul, dar, cum Cory era expert în filme, era hotărâtă să nu se arate prea entuziasmată.

— Este chiar bun, spuse ea. Cu toate acestea, unele dialoguri sunt puţin demodate. Cine a scris scenariul?

— Eu, spuse Cory.

Harriet fu foarte bucuroasă că odaia era luminoasă numai de foc şi Cory nu putu să vadă cât de tare roşise.

— La şi nişte mâncare cu ciuperci, este destul de bună. Eu l-am scris, continuă el, cu un producător de ia Hollywood care se numeşte Billy Blake. Este pentru ultima dată când mai colaborez cu cineva. Mi-a scurtat viaţa, dar

am învăţat multe.

— Ea cum arăta? întrebă Harriet, în timp ce eroina se dezbrăca.

— Greoaie, spuse Cory.

— Şi el? spuse Harriet, când eroul se arunca în patul ei.

— Un tip muncitor – trăieşte cu coafeza.

— La naiba, spuse Harriet, n-am ştiut asta niciodată. Dacă îi cunoşti pe toţi oameni aceştia, de ce nu-i inviţi aici?

— Oamenii de film sunt buni să lucrezi cu ei, spuse Cory. Dar nu vreau să merg în casele lor şi nu-i vreau aici, vorbind mereu despre acelaşi lucru: filme, filme, filme. Şi nu-mi place felul lor de viaţă, să mănânci în oraş în fiecare seară cu scopul de a fi văzut. Dacă te învârti în cercul lor, începi să crezi că eşti un star, toată lumea te tratează ca pe un star şi nu mai reacţionează normal faţă de tine, apoi începi să crezi că acesta este modul în care oamenii se comportă cu adevărat şi pierzi legătura cu realitatea – ceea ce este letal pentru scriitori.

Aruncă un os de pui în foc, nimeri alături şi Tadpole sări la el.

— Nu, dragă, spuse Harrieta, luându-i-l. Îţi vor perfora gâtul.

Cory goli sticla în paharele lor.

— Scenariul pe care-l fac acum este o parodie, spuse el. Este despre războiul civil din Franţa din secolul al şaptesprezecelea.

La Fronde, spuse Harriet.

— Exact. Necesită multă documentare.

Luă două biografii ale unor aristocraţi francezi din secolul al şaptesprezecelea care zăceau pe masă.

— În loc să-ţi umpli capul cu romane proaste, ai putea să-ţi arunci ochii peste astea şi să vezi dacă găseşti ceva bun de filmat.

Harriet îşi şterse grăsimea de pui de pe degete pe hăinuţa lui Tadpole şi luă cărţile.

— Aş putea, cu siguranţă, să încerc. Paharul lui Cory era gol.

— Să mai aduc o sticlă? îl întrebă.

— Nu, spuse Cory. Aceasta îmi e porţia pentru seară. Nu mai risc mahmureala de ieri. Întorc o nouă pagină. Culcarea la miezul nopţii, fără băutură până la şapte seara, călărie înainte de micul dejun. Nu vreau să mor tânăr, m-am decis.

— Îţi voi pregăti eu micul dejun, se oferi Harriet.

— Este prea mult, spuse Cory nervos. Cum te-ai înţeles cu Sammy?

Harriet chicoti.

— Este ameţitor de indiscretă.

— Sper că nu discuţi niciodată despre mine în acelaşi fel, spuse Cory.

— Eu… eu am spus că eşti absolut minunat, spuse Harriet. Vorbele îi ieşeau din gură în grabă. Apoi ai stricat totul, venind şi ţipând despre telefonul din Italia. Mă va lua la barul Loose Box într-o seară să agăţăm finlandezi bogaţi.

— Nu sunt sigur că este o idee bună. Din ce am auzit despre bomba aceea, „loose” 1) este cuvântul exact.

Luă o înştiinţare de la şcoala lui Jonah care fusese sub cele două biografii.

— Ce-i chestia aceasta?

— Asociaţia Părinţilor este din nou pe picior de război, spuse Harriet. Vor bani pentru noua clădire, aşa încât organizează o seară de dans pentru părinţi. Biletele costă trei lire şi jumătate şi în asta intră o cină şi un pahar de vin. Trebuie să mergi. S-ar putea să o întâlneşti pe doamna Right.

— Nu şi dacă mă abţin de la băuturi alcoolice, spuse

Cory. Nu-mi pot permite scăpări ca aceasta.

14

Cory se ţinu de cuvânt. Reduse la minimum fumatul şi băutul şi cu toate că, ocazional, se auzea gramofonul mergând până noaptea târziu, de obicei se culca la miezul nopţii.

În cele mai multe seri cobora şi stăteau de vorbă în vreme ce ea îi dădea lui William ultima masă. Petreceau multă vreme împreună bârfind, citind, ascultând discuri şi vorbind despre scenariul lui Cory. Harrietei îi făcea plăcere documentarea pe care o făcea pentru el, era pentru prima dată după Oxford când îşi folosea mintea. De asemenea, descoperi că îi place să dea mai multă atenţie felului în care arăta. Era obosită să tot adune bani pentru viitorul ei şi al lui William. Voia să-şi cumpere nişte haine noi.

Existau, de asemenea, două personaje noi în gospodărie: Python, mica iapă neagră care sosise din Irlanda – Cory era încântat de ea şi imediat începu să o pregătească pentru cursă – şi Tarbaby, un miel cu faţa negricioasă a cărui mamă murise în smârcuri şi pe care Harriet încerca să-l crească cu biberonul.

— Ca şi cum am avea gemeni în casă, spuse Cory, în timp ce o urmărea pregătind biberoanele pentru miel şi William, într-o luni, spre sfârşitul lui martie, în timp ce gătea micul dejun şi îi pregătea pe Jonah şi Chattie pentru şcoală, intră Cory. Încă nu se putuse obişnui să-l vadă sculat atât de devreme.

El aruncă o pereche de chiloţi pe masa din bucătărie.

— Ştiu că gândeşti că sunt prea slab, dar asta este ridicol. Aceşti chiloţi îi aparţin lui Jonah.

Harriet se înroşi.

— Îmi pare rău, i-am încurcat. Tocmai făceam nişte ouă pentru Chattie şi Jonah. Vrei şi tu unul?

Cory se strâmbă.

Ţi-ar face foarte bine, spuse ea.

— În regulă, presupun că aşa este.

Se aşează şi luă ziarul.

— Nu mi-am terminat tema la cunoştinţe generale, spuse Jonah, intrând în fugă, cu un ciorap ridicat şi celălalt lăsat, nepieptănat, fluturând un caiet.

— Cine a fost Florence Nightingale? întrebă el.

— A fost o lesbiană, spuse Cory, fără să ridice privirea.

— Cum se scrie asta, spuse Jonah.

— Nu poţi să scrii asta, spuse Harriet. Spune doar că a fost o soră de caritate faimoasă care i-a îngrijit pe soldaţii răniţi în Crimeea.

— A fost o lesbiană, repetă Cory.

— Poţi să-mi dai sandviciuri astăzi, spuse Chattie. Întotdeauna lunea ne dă tocătură şi este dezgustător.

— Vei mânca ce vi se dă, spuse Cory.

— Ce are un fund la capăt? spuse Chattie.

— Realmente nu ştiu, spuse Harriet.

— Picioarele, spuse Chattie, ridicându-şi fusta, arătându-şi funduleţul în chiloţi roşii şi izbucnind într-o criză de râs.

— Oh, încetează, Chattie, spuse Jonah. Încerc să mă concentrez. De ce Maria Cea Neagră a fost numită Maria Cea Neagră?

— A fost o negresă care locuia în Boston, spuse Cory şi ajuta poliţia să-i aresteze pe marinarii beţi. Avea un bordel.

— Ce-i acela? spuse Jonah.

— Mai bine spune-i o casă rău famată, spuse Harriet. Oh, Doamne, se arde pâinea.

O scoase din prăjitor, tăie trei felii în batoane, apoi fără să se gândească, tăie capacul celor trei ouă şi le dădu lui Cory, Jonah şi Chattie.

Soldaţi prăjiţi, spuse Cory şi nimeni n-a luat capacul oului meu de ani de zile.

Harriet roşi.

— Din pură obişnuinţă, spuse ea.

— Ce este un individ rău famat? întrebă Chattie.

Harriet îi lăsă pe rând la şcoală, întâi pe Jonah apoi pe Chattie.

— Nu uita să-l hrăneşti pe Tarbaby, îi aruncă Chattie, dispărând într-o mare gălăgioasă de fetiţe.

În timp ce Harriet ieşea din curtea de joacă, întâlni o femeie cu privirea înnebunită, care încerca să se descurce cu trei copii mai degrabă încăpăţânaţi şi un câine mare cu pete gri şi negre, care era tras cu o bucată de sfoară. Harriet scoase un sunet scurt de chemare. Câinele se repezi spre ea, trăgându-şi stăpâna după el.

— Ce câine drăgăstos, spuse Harriet, în vreme ce acesta îşi puse labele pe umerii ei şi începu să-i lingă faţa. Oh, nu-i aşa că este drăguţ?

— Nu ne putem permite să-l ţinem, spuse stăpâna lui. Vino, Spotty.

Încerca, cu inima îndoită să-l tragă.

— De ce nu? spuse Harriet.

— Trebuie să-l duc la un azil pentru câini, după ce las copiii aici.

Aceştia începură să plângă.

— Nu-mi pot permite să-l păstrez, continuă mama. Am căpătat o slujbă şi el urlă groaznic când plec, aşa că proprietăreasa spune că trebuie să mă scap de el. Acolo, îi vor găsi o altă casă.

— Dar s-ar putea să nu-i găsească, spuse Harriet. Îi dau afară după şapte zile, dacă nu pot. Oh, Doamne, aş vrea să-l putem avea.

Spotty îşi lăsă obrazul lângă al ei şi începu să dea din coada plinuţă.

— Ce rasă este? întrebă ea.

— Setter, cred, zise stăpâna, presimţind slăbiciunea. Este abia un căţeluş.

Harriet se înmuie.

— Stai. Îl voi suna pe stăpânul meu.

Cory începuse să lucreze şi nu era în dispoziţii de a fi întrerupt.

— Er-Domnule Erskine, Cory vreau să zic, e vorba despre un căţeluş absolut dulce.

— Şi, spuse Cory, fără să o ajute.

— Va fi lăsat pe drumuri dacă nu vor găsi un cămin pentru el. Este atât de dulce.

— Harriet, spuse Cory obosit, ai destule necazuri să faci faţă cu William, Chattie, Jonah şi cu mine, ca să nu pomenesc de Tadpole şi Tarbaby. Nu ne-am scăpat încă de niciunul dintre pisoii lui Ambrose şi acum vrei să aduci un căţeluş. De ce nu suni la grădina zoologică să le ceri să trimită toate animalele aici în vacanţă? Sună la azilul pentru câini Battersea şi spune-le că ţinem casa deschisă.

— Îmi pare rău, şopti Harriet spăsită.

— Cum îl cheamă?

— Spotty şi este un setter. Urmă o lungă pauză.

— Ei, mai bine te-ai gândi la alt nume înainte să-l aduci acasă, spuse Cory şi închise.

Harriet nu-şi putu crede urechilor.

— *Vom avea* noi grijă de el, spuse ea femeii. Şi va avea un alt câine cu care să se joace.

Era îngrijorată că stăpâna lui Spotty ar putea izbucni în lacrimi, dar aceasta păru absolut încântată şi mai târziu, pe când Harriet conducea cu câinele alături, o văzu trăncănind foarte însufleţită cu nişte prietene. Nu la fel s-a comportat Spotty, care urlă zdravăn câţiva kilometri după stăpâna lui, trecu apoi pe scaunul din faţă, lângă Harriet şi, în cele din urmă, se prăbuşi gemând şi stârnind milă,

peste schimbătorul de viteze, cu capul pe genunchii ei.

— Trebuie să mă gândesc la un nume pentru tine, spuse ea, când intrară în casă. Deschise un anuar turistic şi puse degetul la întâmplare, fără să se uite. Nimerise pe Sevenoaks.

— Hello, Sevenoaks, zise Harriet. Ai un târg lunea, două hoteluri cu trei stele şi eşti la patruzeci de kilometri de Londra.

— Harriet, spuse Cory, în vreme ce Sevenoaks efectua şarje de alergări în jurul sufrageriei, târând firele de la lampadare de pe nişte pui de gâscă. Acesta nu este un căţeluş şi niciun setter.

— Vino aici, strigă Harriet, încercând să-l prindă când ţâşni pe lângă ea.

— Este complet matur, spuse Cory. Are cel puţin doi ani şi virtual, de nedresat.

Sevenoaks îşi roti privirile, trecu peste Cory şi o zbughi pe scări în sus, urmat de Tadpole, care era foarte agitat. Sevenoaks fusese deja adulmecat de Ambrose, primise un răspuns rece de la doamna Bottomley şi încercase să roadă una din cizmele de călărie ale lui Cory. Acum putea fi auzit bând apă din spălător. Coborî apoi zgomotos scările, urmat din nou de Tadpole şi se prăbuşi gâfâind cu frenezie la picioarele Harrietei. Ea îl privi pe Cory cu ochi luminoşi.

— Uite cum s-a aşezat, spuse ea. Ştie că va fi cu adevărat fericit aici.

Una peste alta, Sevenoaks nu putea fi descris ca un succes sută la sută. Când nu încerca să scape la căţele în sat, păcătuia cu Tadpole în grădina din faţa casei, săpând gropi în peluză, amestecând totul sau întinzându-se pe divanuri şi paturi cu uriaşele sale labe murdare.

Cu toate acestea, marea iubire a vieţii lui era Harriet. Părea să-şi dea seama că ea îl salvase de la moarte. O

saluta gălăgios ori de câte ori se întorcea, urla de întorcea toată casa pe dos dacă pleca şi avea meciuri de mârâituri cu Cory în fiecare seară deoarece acesta refuza să-l lase să doarmă în patul Harrietei.

Miercurea următoare fu o altă zi a dezastrelor. Cory avusese probleme cu scenariul său şi oricum, nu era în cea mai bună dispoziţie, mai ales că lui William îi ieşeau dinţii şi îşi petrecea ziua ţipând din toate puterile, iar Sevenoaks mestecase singurul dicţionar franţuzesc al lui Cory. Harriet stricase friptura de miel a lui Chattie, arzând-o pe grătar, în vreme ce completa un test „Cât de seducătoare sunteţi" dintr-o revistă pentru femei şi tocmai când terminase de turnat lapte în biberoanele lui William, Tarbaby şi Ambrose se foiră pe acolo şi le sparseră pe toate pe jos. De asemenea, era şi ea într-o stare nervoasă deosebită, căci, în cele din urmă îi promisese lui Sammy că o va acompania la barul Loose Box, în seara aceea.

Se făcuse şapte şi jumătate când terminase de curăţat şi îi trimise pe toţi la culcare. Nu mai era timp să facă b baie, abia reuşi să-şi dea cu un prosop pe faţă şi la subsuori, să-şi dea cu mult parfum şi să-şi maseze cu colonie părul murdar în speranţa de a-l revigora.

La ora opt fără cinci minute sună soneria de la intrare. Sammy venise mai devreme. Harriet se repezi în jos, pe scări, machiată numai la un ochi, conştientă că arată groaznic. Cory o întâlni pe palier.

— Ieşi? întrebă el.

— Da, spuse ea, prudentă. Este seara mea liberă.

Deschise uşa şi văzu două femei cu înfăţişarea serioasă, cu părul cărunt bătut de vânt. Una ţinea un notes, cealaltă un aparat de fotografiat cam vechi.

— Îmi pare rău că am întârziat, spuse femeia cu notesul. Este un loc foarte dificil de găsit pe întuneric.

Chattie coborî agale scările în cămaşă de noapte,

întotdeauna, vizitatorii însemnau o posibilitate de a sta trează până târziu.

— Şi cine eşti tu, tânără domnişoară, spuse femeia cu aparatul de fotografiat.

— Sunt Chattie. Am avut o rochie frumoasă, astăzi.

— Şi eu sunt Carol Chamberlain, spuse femeia cu notesul. Am făcut tot drumul de la Londra să-i luăm un interviu tăticului tău.

— Veniţi în sufragerie şi eu vă voi aduce un whisky cu apă tonică, spuse Chattie.

Harriet se făcu verde, zbură sus şi bătu la uşa lui Cory.

Nu răspunse. Bătu din nou.

— Da, spuse el, ridicând privirea şi bătând darabana cu degetele, de iritare.

— Nu ştiu cum să-ţi spun asta.

— Oh, Dumnezeule, spuse el, cu o infinită plictiseală. Ce dracului ai mai făcut, acum? Au sosit toate rudele lui Sevenoaks?

Harriet se albi la fată.

— Eu îmi-mi-e mă tem că am uitat să contramandez cu revista *Woman's Monthly*. Au făcut drumul tocmai de la Londra… Aşteaptă jos.

— Înnebunise complet de furie? se minună Sammy, căreia îi plăceau întotdeauna poveştile despre zilele dezastruoase ale altor oameni. Era o sursă de uşoară iritare pentru ea, faptul că Harriet se înţelegea atât de bine cu Cory.

— Complet nebun, spuse Harriet, simţindu-se mizerabil. S-ar putea chiar ca de mâine să trebuiască să intru în marea armată a şomerilor.

Bârfeau la toaletă pentru femei de la Loose Box. O mulţime de fete, în jurul lor, se pieptănau punk. O fată îşi rujase buricul.

Harriet era pe linie moartă cu puloverul ei.

— Crezi că ar arăta mai bine dacă-l scot din blugi? întrebă pe Sammy.

— Nu, spuse aceasta. Nu-ţi dă nicio formă. Hai să vedem cum arată băgat. Nu, arată chiar mai rău. Lasă-l să atârne pe afară. Arăţi absolut fantastic, adăugă ea, cu complezenţa cuiva care arată infinit mai bine.

Părea turnată în pantalonii negri de catifea şi în jerseul negru cu decolteu adânc, pieptul ei alb, superb, răsfrângându-se peste margine ca îngheţata peste cornet. Era dată, de asemenea, cu lac negru pe unghiile de la degetele de la picioare şi mâini şi purta un trandafir negru în pletele ei proaspăt vopsite în negru mahon.

Nimeni nu va vorbi cu mine, se gândi Harriet în vreme ce intrau în arenă. Peste tot în jurul ei, oamenii se învârteau şi se agăţau unii de alţii. Unele fete erau răvăşitor de drăguţe. Numai spiritul de aventură şi nu lipsa bărbaţilor, le putuse conduce în acest loc.

Sammy rânjea deja unui neamţ blond, arătos, într-un costum albastru.

— Pur şi simplu ador un Cinzano dulce, spuse ea fluturându-şi genele înverzite spre el.

Neamţul îşi croi drum până la bar să îi aducă unul. În clipa următoare un tânăr palid se furişase lângă ea.

— Lucrez în cinematografie, spuse el, ceea ce, în mod evident, nu era adevărat.

— Serios, se miră Sammy. De fapt, eu sunt model.

Harriet uitase complet argumentele convingătoare pentru cucerirea bărbaţilor. Tot încerca să le prindă privirea, dar ochii ei alunecau pe alături. Nu mă părăsi o imploră ea în tăcere pe Sammy. Dar Sammy pornise la vânătoare ca Sevenoaks după căţele şi nimic n-o putea reţine să nu-şi prindă prada.

— Întotdeauna a fost ambiţia mea să merg la

Bayreuth, îi spunea ea neamţului arătos.

— Cea mai rea parte a serii pentru Harriet fu că nu avea maşină. Nu putea să plece deoarece Sammy conducea şi ea nu-şi luase destui bani pentru taxi.

Sammy care dăduse pe gât opt pahare de Cinzano dulce era pe drumul cel bun cu neamţul şi părea să aibă acelaşi succes devastator şi la prietenul acestuia, care purta ochelari, avea un zâmbet stupid şi burtă mare.

— Vino încoace, Harriet, spuse Sammy. Trebuie să-l cunoşti pe Claus.

Îl împinse înainte pe neamţul gras şi zâmbitor.

— Harriet este înspăimântător de deşteaptă şi amuzantă, adăugă ea.

Harriet deveni complet paralizată şi nu se putu gândi la nimic inteligent decât că vremea fusese foarte rece în ultimul timp.

— Da, dar nordul îngheţat scoate la iveală cele mai drăguţe fete, spuse neamţul cel mic şi gras, cu multă galanterie. Venise în Yorkshire, îi spuse el Harrietei, pentru o conferinţă în industria textilelor şi slăbise zece kilograme de la Crăciun. Harriet nu ştiu dacă era bine sau rău.

— Nu-i aşa că e grozav? zise Sammy. O trase pe Harriet de o parte.

— Vor să ne ia la The Black Tulip. Este un loc fantastic; putem să mâncăm, să dansăm şi cântă un grup nemaipomenit.

— Se va face îngrozitor de târziu, nu-i aşa? spuse Harriet pe un ton şovăielnic.

— Oh, las-o baltă. Băutura începuse să-şi facă efectul. Nimeni, niciodată nu m-a dus până acum într-un loc ca acela. Este şansa vieţii mele.

— Oh, Doamne, se gândi Harriet, nu trebuie să le stric eu cheful.

The Black Tulip era şi mai rău decât barul Loose Box. Harriet îşi dădu seama că zâmbetul îi devenea tot mai rigid în timp ce se distra cu un fruct de avocado.

— Mai întâi am renunţat la toţi hidrocarbonaţii, spuse micul german gras.

În faţa lor, Sammy şi neamţul cel arătos nu-şi mâi puteau lua mâinile unul de pe celălalt. Amândoi erau din ce în ce mai beţi. Harriet se întrebă cine oare o va duce cu maşina până acasă.

— Apoi am eliminat pâinea şi cartofii, continuă neamţul cel gras.

Trebuie să fi fost imens înainte de a pierde toate kilogramele acelea, se gândi Harriet, pe când se îndepărta de burta lui pe ringul de dans. Brusc, tânji să fie acasă cu Cory, William şi copiii. Ce s-ar putea întâmpla dacă William se trezea? Doamna Bottomley dormea ca mortul. Cory va trebui să-l schimbe dacă se trezeşte şi să-l hrănească ceea ce îl va înfuria cumplit. Se întreba cât de mult i-a luat să se scape de *Woman's Monthly*.

— Un ban nou pentru gândurile tale, Samantha, râse neamţul cel arătos.

— Valorează cu mult mai mult decât atât, spuse Sammy.

Râseră toţi din răsputeri.

— De asemenea, am tăiat de pe listă şi toate prăjiturile şi budincile, mai zise neamţul cel gras.

„Şampania nu-mi dă nicio plăcere", cânta solistul. „Nici alcoolul pur nu mă mai înfioară".

Poţi să o mai spui o dată, se gândi Harriet.

Sammy se aplecă în faţă şi micul german gras se zgâi pofticios la pieptul ei.

— Mergem într-o plimbare cu maşina pe mirişti? întrebă el.

— Nu, spuse Harriet violent. Voi puteţi merge,

adăugă ea. Dar nu puteţi să mă lăsaţi pe mine, mai întâi?

— Ne întoarcem cu toţi la Heinrich la hotel pentru un păhărel, spuse Sammy, care era mai degrabă instabilă pe picioare.

— Trebuie să mă întorc, în caz că William se trezeşte, zise Harriet disperată.

După ceva ceartă, Sammy o lăsă mai uşor.

— Îţi comandăm un taxi, spuse ea. Claus poate să-l plătească. Singurul care mai merge la ora aceasta este condus de antreprenorul de pompe funebre.

Harriet se simţi la fel de veselă ca un cadavru, în timp ce gonea spre casă sub un cer fără stele. Nu se putea opri să nu plângă, nu mai avea sex-appeal, lumea se sfârşise, nu va găsi niciodată un tată pentru William.

Când vârî cheia în uşă, Sevenoaks, care de obicei dormea dus, scoase o serie de lătrături groase, baritonale, apoi dându-şi seama că este ea, începu să latre de plăcere, cât putea de tare, căutând prin jur ceva să-i aducă.

— Oh, te rog, Sevenoaks, lasă gura mai mică, îl imploră ea.

Dar, în vreme ce se furişa în sus pe scări, Cory ieşi din baie cu un prosop în jurul taliei, cu părul negru umed de la baie, pielea încă maro-gălbuie de vara trecută.

— *Woman's Monthly* au stat cu orele? îl întrebă.

— Ore, spuse Cory. A trebuit să le dau afară. Probabil fusese tensiunea premenstruală de care sufeream înainte de sosirea lor.

Harriet se simţea mult prea deprimată ca măcar să chicotească.

— Îmi pare teribil de rău, se scuză ea. Sevenoaks intră agale în camera lui Cory şi se aruncă în patul lui.

— Scoate-l afară, şuieră Cory. Câinele acesta trebuie să plece. A scheunat de când ai plecat. Unde ai fost, chiar aşa? spuse el pe un ton mai amabil, observând ochii ei

roşii.

— La Loose Box cu Sammy. Am întâlnit nişte nemţi, unul arăta chiar bine, celălalt era îngrozitor. Cel arătos a plăcut-o pe Sammy, la fel şi cel groaznic, dar a trebuit să rămână cu mine. Am încercat să ies şi să găsesc nişte oameni de vârsta mea, dar nu cred că ei m-au plăcut foarte tare. Şi cu un oftat, fugi în camera ei.

Când trase cuvertura şi se băgă în pat, găsi perna electrică în priză şi un bilet prins cu un ac de gămălie pe pled.

„Dragă Harriet”, scria.

„Nu contează ce a spus *El*, noi credem că eşti grozavă şi aşa crede şi el de fapt; cu dragoste de la Tadpole, Ambrose (Domnişoara) şi Sevenoaks”.

Harriet pufni în râs. Dintr-odată, întreaga seară nu mai păru să conteze prea mult. Se întinse în pat şi se gândi la Cory. Se simţea ca un copil care colorează un desen numerotat ca să descopere ce era, simţea că nu reuşeşte deloc să pună alături niciunul di!”! Numerele care-l alcătuiau pe Cory…

15

Harriet călca în bucătărie când o maşină opri.

— Vino, să ne ascundem, şopti Chattie. Este Arabella, cea îngrozitoare şi bătrână. Îşi face apariţia numai când tati este acasă.

— Nu putem, protestă Harriet, urmărind fata înaltă care cobora din maşină. Ne-a văzut.

— Este cineva acasă? Veni din hol un măcăit de început.

Fata care păşi în bucătărie avea către treizeci de ani, era foarte frumoasă, cu faţa prelungă, trup atletic şi păr şaten deschis pieptănat pe spate.

— Hello, Chattie, spuse ea, vesel. Ce mai faci? Dar înainte ca Chattie să-i poată răspunde se întoarse spre

Harriet.

— Iar tu trebuie să fii noua doică. Eu sunt Arabella Ryde-Rose. Cory cred că ţi-a vorbit despre mine.

Şi înainte ca Harriet să zică ceva se întoarse spre William, care lovea fără ţintă în scaunul lui cu o lingură de lemn.

— Ce bebeluş drăguţ. Încă unul abandonat de Noel?

— Nu, este al meu, spuse Harriet.

— Oh? zise Arabella.

— Nu se supără soţul tău că lucrezi?

— Nu sunt căsătorită.

— Oh, ce uimitor de curajoasă eşti. Arabella tăcu şi se uită din nou la William. Trebuie să spun că Cory este un sfânt, cu toate răţuştele şchioape pe care le ia sub aripa lui.

— Unu, doi, patru, cinci. La dracu'. L-am lăsat afară pe trei, spuse Chattie, care număra pisoii lui Ambrose.

Harriet încercă să nu chicotească. Arabella privi îngrozită.

— Chattie, nu folosi un limbaj ca acesta. Fugi şi te joacă. Vreau să vorbesc cu doica ta.

— N-o cheamă „doică", este Harriet şi nu vreau să mă joc, mulţumesc, răspunse Chattie.

Apoi, o expresie şireată apăru pe chipul copilului.

— Vrei o bomboană, Arabella?

— Nu-i oferi şi doicii tale una?

— Este ultima pe care o am, spuse Chattie. Şi vreau să ţi-o dau ţie.

— Este foarte frumos din partea ta, Chattie, zise Arabella, băgând bomboana în gură. Mă înţeleg foarte bine cu copiii, adăugă ea către Harriet. Lumea îmi spune întotdeauna ce mamă grozavă aş putea să fiu.

În acel moment, intră Cory şi Arabella se îmbujora cu o roşeaţă care nu-i venea bine.

— Hello, Arabella. Arăţi foarte bronzată.

— Trece atât de repede. Trebuia să mă fi văzut săptămâna trecută. Tocmai m-am întors de la St. Moritz, de fapt am fost acolo mai înainte. Dăm o mică petrecere vinerea viitoare.

Cory se încruntă.

— M-am gândit eu că se întâmplă ceva.

— Bine, o vom face atunci sâmbătă.

Cum putea să fie atât de puţin subtilă? se gândi Harriet.

— Nu, vineri este bine, spuse Cory. Tocmai mi-am adus aminte. Este ziua de naştere a Harrietei. Îi va face bine să întâlnească oameni noi. Da, ne va face plăcere să venim.

Harriet nu îndrăzni să privească chipul Arabellei.

— Ţi-a plăcut bomboana aceea, Arabella? o întrebă Chattie.

— Da, mulţumesc, dragă. Chattie scoase un chicotit obraznic.

— Lui Tadpole nu i-a plăcut. A scuipat-o de trei ori. După plecarea Arabellei, Harriet o certă pe Chattie, dar copilul ridică din umeri.

— O urăsc şi mami spune că îi face curte latei: Sper să nu ajungă la el, adăugă ea cu tristeţe.

Niciodată nu ne aduce cadouri, spune că suntem răsfăţaţi.

— Aici are dreptate, zise Harriet.

— Tocmai i-a spus tatii că trebuie să te dea afară pentru că noi suntem atât de obraznici, spuse Chattie, luând unul dintre pisoi. Dar el i-a spus să tacă din gură şi că niciodată cineva nu s-a îngrijit atât de bine de noi. Dumnezeule, Harriet, te-ai înroşit toată.

Copacii loveau cu putere ferestrele dormitorului ei. Se uită la narcisele galbene de pe draperiile care

înconjurau patul şi se simţi ciudat de fericită. William devenea tot mai grozav cu fiecare zi. Ea ţinea tot mai mult la Chattie şi Jonah. Sevenoaks şedea sforăind la picioarele ei. Îşi simţea inima rănită înviorându-se; nu era încă nespus de fericită, dar era mulţumită.

— La mulţi ani, cântă o voce afonă. La mulţi ani, dragă Harriet. La mulţi ani.

Chattie intră clătinându-se cu o tavă cu micul dejun constând dintr-un buchet de narcise sălbatice, un ou fiert, pâine prăjită şi cafea.

— Oh, ce drăguţ! spuse Harriet. Să iau cafeaua de aici.

O puse pe masa de lângă pat.

— Tati tocmai termină să-i dea de mâncare lui William, continuă Chattie. Şi va urca şi el cu toate cadourile tale. Oh, de ce plângi, Harriet?

— Harriet plânge, tati, îi spuse ea lui Cory, care intră urmat de doamna Bottomley şi îl lăsă jos pe William.

Cory văzu ochii plini de lacrimi ai Harrietei.

— Are dreptul să facă tot ce vrea de ziua ei, zise el. Dă-te jos din pat, Sevenoaks.

— Ar fi mai bine să-şi pună capotul, spuse doamna Bottomley, uitându-se la cămaşa de noapte transparentă a Harrietei. La mulţi ani, draga mea.

Harrietei nu-i venea să-şi creadă ochilor când deschise cadourile. Ambrose şi Tadpole îi dăruiseră o bluză de mătase ruginie. Sevenoaks era falit şi îi dădu numai o ascuţitoare de creioane. Chattie îi oferi o cutie cu ciocolate, multe dintre ele fiind deja mâncate.

— Am vrut numai să testez dacă sunt bune, se scuză Chattie.

Era şi o cineraria maro de la Jonah, pe care o alesese el însuşi şi o cumpărase cu banii lui de buzunar şi un şal mare de mohair roz-carmin de la doamna Bottomley, pe

care îl tricotase chiar ea deoarece Harriet nu era niciodată suficient de gros îmbrăcată. Cory îi dăruise o jachetă de catifea gri cu negru şi o rochie de lână de angora, gri pal.

— Dar sunt minunate, spuse ea dintr-o suflare. N-am văzut niciodată ceva atât de drăguţ.

— Ne-am săturat să te vedem în haina aceea veche de molton, spuse Cory.

— Tati adoră să facă daruri, spuse Chattie şi n-o mai are pe mami să-i ofere.

După ce mâncă micul dejun, se sculă şi merse să-l caute pe Cory. Îl găsi în birou răsfoind paginile din scenariu pe care le scrisese ieri.

Harrietei i se uscă gâtul.

— Am vrut numai să-ţi mulţumesc pentru tot, spuse ea, roşind ca racul. Pentru că m-ai făcut să mă simt atât de fericită aici şi pentru toate cadourile acelea de vis. Realmente, nu merit niciuna, nici alta, cu Sevenoaks, cu mesajele pe care am uitat să le transmit şi toate celelalte.

Aplecându-se, îl sărută foarte repede pe obraz şi ieşi în fugă din cameră.

— Sexi, spuse Chattie, de pe coridor.

Pe măsură ce ora pentru petrecerea Arabellei se apropia, Harriet devenea tot mai nervoasă. Se purtase mizerabil în barul pentru persoane singure. Ce probabilitate exista ca ea să se comporte mai bine într-o societate de vânători? Trebuia să-şi amintească să spună câini de vânătoare şi nu căţei.

Stătea înfăşurată într-un prosop, machindu-se, când Chattie intră vijelios pe uşă.

— Vino. Vreau să-ţi arăt ceva. Închide ochii.

Nu poate fi încă un cadou, se gândi Harriet, simţind covorul gros sub picioare, în timp ce Chattie o conducea spre scări, apoi o întoarse scurt spre dormitorul lui Jonah. Tremură când un val de aer rece o izbi.

— Nu te uita încă, spuse Chattie, împingând-o înainte. Acum poţi.

Prin fereastra deschisă peste ulmi, la capătul grădinii, Harriet văzu conturul mititel al lunii noi.

— Acum, pune-ţi o dorinţă, o rugă Chattie. Nu se îndeplineşte dacă o vezi prin fereastră. Pune-ţi o dorinţă pentru lucrul pe care îl vrei cel mai mult în viaţă. Eu m-am gândit deja pentru nişte gumă de făcut baloane.

Harriet, ascultând croncănitul sumbru al ciorilor de câmp, se simţi, dintr-odată confuză.

Era pentru prima dată după luni de zile, că nu-şi dori în mod automat să-l poată avea înapoi pe Simon. El reprezenta dilema, ca primul pahar de băutură ce ar putea declanşa o definitivă cădere în viciu. Nu voia ca viaţa ei să fie sfărâmată. Gândurile ei licăriră o clipă spre Cory, apoi se întoarseră ferm în altă parte. Te rog, dă-i lui William şi mie fericire şi securitate sub orice formă, îşi dori ea.

Se întoarse şi îl găsi pe Cory stând în uşă şi urmărind-o. Nu putu să-i citească expresia chipului.

— Sper că este o dorinţă sensibilă, spuse el, acid. Spre exemplu, ca iubitul tău prieten Sevenoaks să facă mai puţine necazuri. Tocmai mi-a mâncat tălpile singurei mele perechi de pantofi de seară.

Îl lovi pe Sevenoaks care se aruncă spre Harriet, rotindu-şi privirile şi arătând spăsit, dar dând din coadă.

Chattie îl îmbrăţişa.

— Este atât de deştept, spuse ea. Ţi-a mâncat pantofii pentru că nu vrea să pleci.

— Este o adevărată comoară, tati, adăugă Jonah, care tocmai sosise pentru sfârşitul de săptămână.

— O comoară foarte proastă, spuse Cory.

— Ryder Cock Ross la Bambury Cross, cânta Chattie.

Casa familiei Ryder Ross era mare, în stil georgian, aşezată departe de şosea, la capătul unei alei lungi.

Femeile îşi loveau oasele obrajilor, schimbând sărutări parfumate pe hol. Una dintre ele toată în negru şi purtând atâtea diamante că lăsa candelabrele în umbră, era patroana lui Sammy, Elizabeth.

Când Harriet urcă să-şi scoată haina, patul era îngropat sub blănuri.

Purta rochia pe care Cory i-o făcuse cadou de ziua ei. Se autoexamină în oglinda lungă, poleită, a Arabellei. Îi stătea bine; ezita totuşi, asupra felului foarte seducător în care i se mula pe corp. Oh, te rog, se ruga ea pe când cobora scările, fă ca cineva să vorbească cu mine, să nu fiu o povară pentru Cory.

O aştepta în hol – înalt, subţire, însingurat, cu faţa palidă, aristocratică, tot atât de lipsită de expresie ca marmura.

Când intrară în sufragerie, toată lumea se întoarse şi porni spre ei. O persoană, veni să-i întâmpine cu exclamaţii de încântare. Era Arabella, îmbrăcată într-o fustă lungă ce semăna cu o pătură pentru cai, bluză roz, cu părul dat peste frunte şi prins cu o fundă.

— Cory, dragă, am crezut că nu mai ajungi! Prinse braţul Harrietei într-o strânsoare ca de cleşte.

— O voi prezenta pe doică unor oameni de vârsta ei.

O conduse grăbită în camera alăturată, să cunoască o tânără nemţoaică grasă, căreia îi spuse:

— Helga, ea este doica de la domnul Erskine. Helga are grijă de copiii fratelui meu. Mă gândeam că puteţi să schimbaţi impresii.

Harriet nu se putu abţine să-şi zâmbească sie însăşi. Nimic nu ar fi putut-o reduce mai repede la statutul de servitoare. Nu mai dură mult, cu toate acestea şi două făpturi superbe, timide, sosiră şi începură să-i vorbească despre sezonul de vânătoare neizbutit pe care îl avuseseră.

O jumătate de oră mai târziu, tot mai vorbeau despre

vânătoarea de vulpi şi Harriet îşi permise să arunce o privire în camera de alături unde stătea Cory. Trei femei – de genul celor care probabil mâncau în permanenţă pişcoturi subţiri cu aromă de mentă pe terase, la lumina lumânărilor – se întreceau în a-i atrage atenţia.

Este un bărbat prezentabil, gândi Harriet, cu o undă de gelozie. Mă întreb de ce nu mi-am dat seama mai înainte.

Brusc, el ridică privirea, zâmbindu-i uşor şi o întrebă:

— Este bine?

Ea dădu din cap, urma de gelozie pălise.

— Miercuri am făcut de petrecanie unor vulpi, zise cel mai arătos dintre cele două minuni timide. Ziceam, îi spuse el Harrietei, ai vrea să mergem să dansăm?

Avea părul lung şaten-deschis, ochi foarte albaştri şi pielea albă cu pete roşii.

— Da, cu plăcere.

Nu mai era nimeni în camera întunecată când îşi târau încet picioarele pe podea în ritm de dans, dar el era mult prea corect să se năpustească asupra ei de la primul dans, se gândi Harriet cu uşurare.

— Nu am fost cu adevărat prezentaţi, continuă el. Numele meu este Billy Bentley. Nu te-am mai văzut până acum. Stai cu Arabella?

— Lucrez pentru Cory Erskine, spuse Harriet.

— Trebuie să fie interesant. Îngrozitor de deştept individul Cory, citeşte atât de multe cărţi, de asemenea foarte corect cu câinii de vânătoare.

Cu siguranţă nu este foarte drăguţ cu Sevenoaks, se gândi Harriet.

— Trebuie să vii şi tu cu noi într-o zi, la vânătoare.

Îşi mai târşiră de câteva ori picioarele pe podea.

— Presupun că ar trebui să-ţi aduc ceva de băut, spuse el. Dar, sincer, eşti atât de drăguţă, că aş putea să

dansez cu tine toată noaptea.

Harriet simţi cum se luminează de plăcere, dar, când ieşeau din cameră, Arabella o trase deoparte.

— Doică, spuse ea, în timp ce Harriet traversa camera, vrei să dai o mână de ajutor în bucătărie? Sunt cam puţine ajutoare.

Cory nu auzi, aşa încât Harriet nu avu altceva de făcut decât să se supună. Când ieşi din bucătărie, o jumătate de oră mai târziu, auzi o voce masculină uşor înceţoşată care spune:

— În sfârşit îl văd pe vechiul Cory ieşit la suprafaţă. Arată mai bine, nu-i aşa?

— Aşa ar trebui, dragul meu, adăugă o voce de femeie mieroasă şi amuzată. Destul de îndrăzneţ, zic eu, să-şi aducă amanta şi să o prezinte ca doică. Arabella spune că are un copil. Mă întreb dacă este al lui Cory.

Roşie la faţă, tremurând de umilinţă, Harriet ducea pe o tavă paharele în sufragerie, chiar spre Cory.

— Ce naiba faci?

Confuză, lăsă ochii în pământ.

— Arabella a spus că au nevoie de ajutor în bucătărie.

— Au nevoie de naiba. Lasă imediat paharele astea. Tremuri. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, nu este nimic, izbucni Harriet, ridicând vocea. Eram supărată numai că sunt tratată ca o servitoare.

Fugi sus pe scări sub pretextul că-şi aranjează machiajul.

Întorcându-se în sufragerie, tremurând încă, fu agăţată de un bărbat foarte arătos cu păr blond grizonant şi o figură desfrânată.

— Lolita! În sfârşit!

Harriet se trase un pas înapoi.

— Numele meu este Charles Mander, continuă el. Nu eşti de prin partea locului, nu-i aşa?

— Nu, spuse Harriet, neîncrezătoare. Îngrijesc de copiii lui Cory Erskine.

— Ce electrizant! Norocosul de Cory.

Ochii săi, înviorați de un interes brusc, călătoriră încet pe întregul ei trup, dezbrăcând fiecare centimetru de haine.

— Şi ai întâlnit-o deja pe Noel? apoi începu să râdă. Nu, cu siguranţă că nu. Nu este atât de proastă să lase o fată drăguţă ca tine sub acoperişul ei.

— Ce vrei să spui? spuse Harriet, furioasă. Apoi Cory fu lângă ea.

— Hello, Charles.

— Hello, Cory, băiete. Nu ne-am văzut de mult. Urările erau destul de amicale, dar Harriet putea să spună că cei doi bărbaţi se urau unul pe celălalt.

— Tocmai am întâlnit-o pe încântătoarea ta mică… eh… prietenă. Te felicit, Cory. Ce mângâiere în aceste nopţi lungi de iarnă.

Cory îi dădu Harrietei o ţigară, alese una pentru el şi le aprinse pe amândouă înainte de a răspunde:

— Întotdeauna am ştiut că ai mintea sub buric, Charles.

Charles Mander începu să râdă din nou.

— Îmi aminteşte de cântecul acela pe care obişnuiam să-l cântăm la creşă. Cum începea? Ceva despre „Doamne binecuvânteaz-o pe doică şi fă-o fericită”. Trebuie să spun că nu m-aş supăra să o fac fericită pe doica ta. Se lăsă o tăcere de gheaţă.

— Dacă aş fi un gentleman, Charles, spuse Cory, cu o voce care o făcu pe Harriet să simtă fiori pe spinare, te-aş trânti la pământ. Dar nuţ i-ar da decât satisfacţia să faci pe martirul.

Se întoarse, uitându-se intenţionat la femeia blondă, beată care se clătina lângă ei.

— Soţia ta s-a îmbătat din nou, adăugă el liniştit. Cory şi Harriet nu vorbiră până ajunseră aproape de casă. Dispăruse camaraderia uşoară din ultimele câteva săptămâni. Apoi” Cory spuse:

— Îmi pare rău pentru Charles Mander. N-are rost să-ţi baţi capul cu asta. Era iubitul lui Noel, probabil încă este, aşa că nu poate rezista niciodată să mă înţepe. Cred că ai auzit o mică discuţie atunci când ai ieşit din bucătărie.

Harriet dădu din cap.

— Ce spuneau?

Limba Harrietei păru să fie legată cu mai multe noduri.

— Spuneau că William este copilul tău.

— Încântător, spuse Cory. Sezonul de vânătoare a fost atât de înfricoşător că au avut foarte puţin timp pentru bârfe. Pe mine nu mă deranjează. Dar n-ar fi trebuit niciodată să te expun acestui ghem de şerpi. Trebuia să-mi fi dat seama cât de vulnerabilă eşti.

— Era atât de bine, mormăi ea. Acum totul este murdărit.

— Nu trebuie să fie, spuse el, pe când întorcea maşina pe alee.

Odată intraţi, o urmă în camera ei. În faţa uşii, ea se opri şi bâlbâi mulţumiri că o luase la petrecere.

— Mi-a făcut plăcere să te iau, zise el şi întinzând mâna, netezi la loc o şuviţă de păr care îi căzuse pe ochi. Te-am urmărit în seara aceasta. Ai avut acea privire pierdută, visătoare a lunii, când, brusc, apare în timpul zilei. Trebuie să spun că mi-am pus mie însumi întrebări despre tine, în ultima vreme.

Harriet ridică privirea, surprinsă. Faţa lui Cory era în

umbră. Apoi, brusc tresăriră amândoi, când, neîndoios, de dincolo de coridor veni sunetul zgomotos pe care-l făcea Sevenoaks bând apă din toaletă. Tensiunea se disipa. Harriet izbucni în hohote de râs.

— Duşmanul mărturisirilor, spuse Cory. Du-te la culcare, micuţo şi nu-ţi face griji.

Harriet se băgă în pat, dar nu putu dormi. Ce a vrut Cory să spună că şi-a pus întrebări despre ea în ultima vreme? Părea că relaţia dintre ei era ceva atât de fragil, ca flacăra lumânării pe care ea trebuia să o protejeze cu amândouă mâinile căci toată lumea încerca să o stingă.

16

Se simţi înfiorător dimineaţa. Avea o durere de cap groaznică. Tot ce putu face fu să-i dea de mâncare lui William. Chattie, recunoscând slăbiciunea, începu să profite.

— Mergem la vânătoare cu tati, spuse ea. Pot să mă îmbrac cu rochia, cea bună?

— Nu, nu poţi, zise Harriet.

— Bine, atunci cu rochia roşie de catifea?

— Pantalonii sunt mult mai călduroşi.

— Nu vreau să port pantaloni. Nu sunt băiat.

— Oh, Chattie, te rog, spuse ea, cu disperare.

— Îi vei purta şi îţi va mai şi place, interveni Cory, intrând, legându-şi o eşarfă, cu picioarele lui lungi încălţate în cizme şi pantaloni de călărie albi.

Chattie încercă altă abordare.

— Îmi iei o bicicletă cu rotiţe stabilizatoare?

— Numai dacă faci ce îţi spune Harriet. Cum te simţi? o întrebă el.

— Îngrozitor.

— Şi eu la fel, spuse Cory. Dumnezeu ştie ce ne-a dat Arabella să bem. Probabil bucăţi de coji de copac fermentate. Puteai auzi cum îţi cade smalţul dinţilor.

— De ce continui să porţi costumul de seară, tati, spuse Chattie, dacă întotdeauna te face să te simţi rău dimineaţa?

— Harriet bănuia că el continuase să bea mult timp după ce ea plecase la culcare.

— Poate să vină şi Harriet cu noi la vânătoare? întrebă Jonah.

— Oh, da, te rog, îl imploră Chattie.

— Este prea mare deranjul cu William şi toate celelalte, zise Harriet.

Cory, cu o ţigară atârnată în colţul gurii, îşi umplea o sticluţă cu coniac.

— Îl poţi lăsa pe William cu doamna Bottomley, spuse el. Îţi face bine să iei puţin aer curat. Lipseşte un nasture de la haina mea. Poţi să mi-l coşi?

— O iei pe Python? întrebă Harriet.

— Da, spuse Cory. Ca pe al doilea cal. Mi-ar plăcea să văd cum se descurcă.

Caii mergeau la vânătoare cu un vagon special. Cory îi conduse pe Harriet, Jonah, Chattie şi câinii cu maşina.

Ceaţa se rostogolise peste dealuri şi dezvăluia o zi frumoasă şi blândă. Iedera avea frunzuliţe mici, lucioase, urzicile tinere ţâşniseră din iarba verde de primăvară. Mâţişorii tremurau în adierea vântului, ferigile ardeau parcă, în aceeaşi culoare ruginie ca şi frunzele unduitoare de stejar care încă mai atârnau în copaci. Drumurile umede străluceau şi pereţii de stâncă păreau de un alb aproape incandescent în lumina soarelui.

— Mi-e cald, spuse Chattie. Aş fi putut să port rochia mea cea bună.

— Chattie, ţi-am spus de o sută de ori, spuse Harriet.

— Nu, nu-i aşa. Nu mi-ai spus decât de două ori.

— Nu fi nepoliticoasă, o certă Cory. Tăcură apoi.

— Plouă, toarnă cu găleata, cânta Chattie. Bătrânul

sforăie. A mers la culcare, s-a lovit la cap şi nu s-a mai putut trezi de dimineaţă. A venit doctorul, a eliberat păsărelele şi i-a zburat un stol întreg din cap.

Amândoi copiii se prăpădeau de râs.

— A venit doctorul şi…

— Taci, spuse Cory.

— Au! Sevenoaks mă calcă.

— Putem să ne oprim să luăm nişte dulciuri? Este un magazin grozav în Gargrave, spuse Jonah.

Treptat, prindeau din urmă călăreţi mergând la pas spre vânătoare. În curând se formă un şir regulat de maşini şi vagoane de transport pentru noi.

Cory parcă la marginea şoselei.

— Poţi să-l iei pe Tadpole, zise el, încuindu-l pe Sevenoaks în maşină. Nu risc ca acest delincvent să se piardă.

— Trebuie să-i lăsăm geamul puţin deschis, spuse Harriet, coborându-l.

Cory porni să găsească vagonul cu caii lui. Harriet îi luă pe Chattie şi Jonah şi se plimbară prin sat spre locul unde urma să se ţină vânătoarea. Căsuţe mici, gri, delimitau pajiştea triunghiulară a staulul. Cursul unui pârâu se înfunda printre mâţişorii de salcie şi aluni. Curtea bisericii era plină de lalele înmugurite.

Peste tot, călăreţii bârfeau şi îşi înşeuau caii. Era un miros minunat de iarbă zdrobită şi sudoarea fierbinte de cal. Nechezaturi neliniştite veneau dinspre vagoanele de cai. Terieri de vânătoare lătrau din spatele maşinilor.

Arabella era acolo, arătând evident cea mai nepotrivit îmbrăcată, fu Harriet bucuroasă să observe, lovindu-şi nerăbdătoare cizmele cu cravaşa şi uitându-se în jur după calul ei. Şi tot acolo era şi Billy Bentley, arătând cu mult mai strălucitor decât în seara trecută, într-o haină roşie, cu părul său lung, sur şi ondulat stând în şapca

neagră de catifea, încălecând un cal gri bălţat, care sălta deja, ca şi cum pământul era înfierbântat sub picioarele sale. Lângă el, sorbind cu înghiţituri mari din plosca sa, uitându-se după fete, supraveghind descărcarea unui roib magnific acoperit cu o pătură verde închis, era Charles Mander.

Harriet încercă să se strecoare pe lângă el, dar nu o luase în calcul pe Chattie, care ţâşni şi spuse:

— Hello, Charles. El se întoarse.

— Hello, Chattie. Ce mai faci?

— Bine, spuse Chattie. De ce nu mai vii să ne vezi? Întotdeauna venea şi ne aducea cadouri când mami stătea cu noi, adăugă ea spre Harriet.

— Hello, frumoasă doică, o salută Charles. Harriet încercă să se uite drept prin el, dar nu reuşi decât să privească morocănos.

— Am cinci ani acum, spuse Chattie. Înainte aveam patru.

— Şi eu am avut odată patru, spuse Charles.

— Tati are douăzeci şi unu de ani, mai zise Chattie.

— Mi-aş dori ca şi copiii mei să-mi facă o astfel de propagandă, zise Charles, râzând.

— În curând voi avea o bicicletă cu rotiţe stabilizatoare, spuse Chattie.

— Mi-ar trebui şi mie nişte stabilizatoare, zise Charles.

Se îndreptă spre Harriet, iar ochii săi albaştri, desfrânaţi, erau aproape amabili.

— Uite ce-i. Am o amintire mai degrabă vagă despre ce s-a întâmplat seara trecută, dar am sentimentul că te-am jignit. Îmi pare rău. Niciodată nu pot rezista să nu-mi bat joc de Cory. Este atât de al naibii de îngâmfat!

— *Este* patronul meu, răspunse Harriet.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu este al meu, dar

nu am vrut să te ironizez şi pe tine.

Harriet îl privi, neştiind ce să spună.

Fu salvată de o voce din spatele ei, care spunea:

— Hello, Harriet.

Era glasul lătrat al lui Billy Bentley. Fu flatată că-şi amintea de ea.

— Ai dispărut foarte repede, noaptea trecută. L-am văzut pe Charles flecărind cu tine şi apoi ai luat-o la goană. Nu pot spune că te condamn. E suficient ca să pună pe oricine pe fugă.

Răgea în hohote. Ar trebui numai să stea pe cal şi să arate minunat, se gândi Harriet.

— Cred că ar fi mai bine să încalec, spuse Charles. Suntem prieteni acum, nu-i aşa? adăugă el spre Harriet.

— Da, atâta vreme cât nu te porţi rău cu domnul Erskine.

El ridică din umeri.

— Aceea este o poveste veche. Poate iei masa cu mine într-o seară şi îţi voi spune totul despre asta.

— Iar eu spun, jos mâinile, Charles, zise Billy Bentley. Eşti însurat. Lasă locul liber pentru noi, flăcăii.

Brusc, calul lui sări şi lovi cu copitele din spate într-un castan apropiat.

— Ticălosul acesta a mâncat prea multe cereale, se plânse el. Aş vrea să putem porni.

Charles Mander se instala pe calul său. O femeie serioasă cu părul cărunt, se furişă înspre el şi îi vârî în mână un pamflet împotriva vânătorii de vulpi.

— Vă mulţumesc nespus, îi spuse el politicos şi scoţându-şi bricheta, îi dădu foc aruncându-l râzând la picioarele ei. Femeia sări şi dispăru în mulţime, agitând pumnul.

— Afurisiţi de sabotori ai vânătorii, spuse el, călărind spre cârciumă. Mă duc să-mi umplu plosca.

Billy Bentley se învârtea în loc, uitându-se în jos la Harriet, încercând să-şi controleze calul nărăvaş.

— Mergi la balul vânătorilor? o întrebă el.

— Nu, nu merg.

— Mergi altundeva?

— Nu, pur şi simplu nu merg.

— Ce păcat, spuse Billy, îmbujorându-se brusc. Vreau să spun, mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, seara trecută. Mă întreb, dacă vrei să ieşi într-o seară?

— Mi-ar face plăcere, dar este puţin cam dificil, răspunse Harriet îmbujorându-se, de asemenea. Trebuie să am grijă de copil, al meu vreau să spun, nu Jonah şi Chattie.

— Nu contează de fel, zise Billy. Adu-l şi pe micuţ cu tine, dacă vrei. La noi acasă, încă o mai avem pe bătrâna noastră doică; nu are nimic de făcut, îi va face plăcere să aibă grijă de el.

Harriet fu mişcată şi vru să-i spună, dar în clipa următoare, sosiră hăitaşii cu câinii de vânătoare, care arătau ciudat de golaşi fără zgardă, agitându-şi cu frenezie cozile.

— Nu au mai fost hrăniţi de două zile, striga un tânăr luptător împotriva vânătorii de vulpi, care agita un afiş pe care era scris „Jos mâinile de pe viaţa sălbăticiunilor pădurii!”

Grăjdarii luau păturile de pe caii transpiraţi şi înfioraţi; călăreţii încălecau şi-şi mânau caii într-o cavalcadă gălăgioasă şi strălucitoare, cu chiuituri şi zornăit de zăbale.

Cory călărea pe Python, a cărei haină neagră strălucea, ochii îi erau larg deschişi şi scotea fornăieli de teribilă excitare faţă de toată activitatea din jurul ei.

— Te voi suna în seara aceasta, spuse Billy. ’Neaţa, Cory. Ai o iapă nouă şi de asemenea foarte frumoasă.

— Kit a găsit-o în Irlanda, răspunse acesta. A călărit-o câteva zile la familia Kildare.

— Îi întrece aşteptările, nu-i aşa? Foarte bună. O vei înscrie pentru cursă?

— M-am gândit că aş putea.

— Cory, dragă! Era Elizabeth Pemberton, prea tare machiată, dar arătând ameţitor într-o haină neagră şi pantaloni albi foarte strânşi pe picior. O zări pe Harriet şi o concedie cu o rapidă înclinare din cap.

— Vii cu noi vineri, nu-i aşa? îi spuse ea lui Cory. Urmă o pauză, privirea lui oprindu-se o clipă asupra Harrietei.

— Da, mi-ar face plăcere, zise el.

— Cred că vom fi în jur de douăzeci şi patru la cină, continuă ea.

Mare lucru, gândi Harriet.

Organizatorul vânătorii sună din corn pe drum. În clipa următoare, Arabella se răsuci pe roibul ei super-excitat, care se învârtea pe loc, răsturnându-i aproape pe Harriet şi copii.

Când alaiul coborî în vale, porumbeii îşi luară zborul ca un fum de pe ogoarele recent arate.

— Să-i urmărim, spuse Harriet.

Dar când se întoarseră la maşină, dădu un strigăt de groază. Locul din spate era gol; Sevenoaks plecase, probabil ieşise pe geam. Avu viziunea înspăimântătoare a câinelui vânând oi, alergând în picioarele cailor, sau ieşind pe autostradă.

— Trebuie să-l căutăm, zise ea, urcând în maşină şi conducând în direcţia vânătorilor, care dispăruseră în pădure. Urmă o jumătate de oră de frustrări disperate, gonind de-a lungul uliţelor înguste, trebuind să scoată maşina în afara drumului de fiecare dată când se apropia o alta din sens contrar, aproape ciocnindu-se de mai multe

ori, deoarece era prea ocupată să scruteze câmpurile în căutarea lui Sevenoaks.

Vânătoarea avea parte de aceeaşi frustrare, câinii nu adulmecaseră niciun miros. Călăreţii stăteau în grup la marginea pădurii, agitându-se fără astâmpăr. Apoi, brusc o căţea bătrână dădu tonul şi corul câinilor de vânătoare se avântă şi întreaga vale fu plină de ecouri. Pa, pa, pa, pa se auzeau notele melancolice, tânguitoare ale cornului şi în clipa următoare, alaiul se revărsă pe drum. Scările şeilor se ciocneau una de alta, caii fornăiau şi săreau peretele de partea opusă a drumului. Din vârful dealului Harriet îi urmărea străbătând câmpia. Cory părea ca o frunză de fag în haina sa roşie, ridicat în scări ca să vadă de partea cealaltă a zidului larg. În clipa următoare, Python îl sări cu uşurinţă. Câinii se agitau într-o mică pădurice la capătul văii, apoi brusc se întoarseră şi ţâşniră în direcţia Harrietei.

— Este o vulpe, ţipă Chattie şi chiui puternic. Zece secunde mai târziu, câinii se scurseră şuvoi pe lângă ea. Brusc, în mijloc, Harriet recunoscu o figură familiară, gri murdar, cu limba roz atârnându-i, galopând vesel.

— Oh, priveşte, e Sevenoaks, ţipară copiii.

— Vino aici, urlă Harriet.

O clipă el se uită spre ea, îi aruncă o privire obraznică, apoi se rostogoli în centrul haitei care se năpustea într-o unduire vie, alb cu negru, peste deal.

Toată emoţia reţinută din ultimele douăzeci şi patru de ore a Harrietei ţâşni afară. Se aşeză pe o bancă şi râse până o podidi plânsul.

Exaltarea ei nu dură mult. Vânătoarea ajunse repede la mulţi kilometri depărtare. Trebuia să se întoarcă înapoi la William. Conduse spre casă, simţindu-se deprimată – nu numai din cauza evenimentelor catastrofale ale zilei. Încercă să analizeze de ce, în timp ce îi punea pe copii cu

întârziere la masă şi îl hrănea pe William. Poate că sunt numai obosită, se gândi ea.

— Tocmai am nimerit într-unul din hotelurile tale şi tu nici măcar nu ai observat, spuse Jonah.

— Oh, Doamne, cât îmi datorezi? întrebă Harriet.

— O mie de lire, zise Jonah. A fost foarte cinstit din partea mea să-ţi spun.

— Foarte cinstit, răspunse Harriet, dorind să nu o fi făcut.

— Iată cei o mie de lire, reluă Jonah. Acum putem continua pentru încă o jumătate de oră.

Harriet abia aştepta să o bată la joc. Îngrijorată din pricina lui Sevenoaks, îi era imposibil să se concentreze. Acum nu mai avea cum să mai câştige, voia să termine jocul cât mai repede cu putinţă.

Din fericire, chiar atunci sosi Sammy, aducându-i pe Georgie şi Timothy – fiul cel mare al familiei Pemberton – care era prieten cu Jonah, aşa încât toţi cei patru copii dispărură la mansardă.

Sammy şi Harriet se întoarseră în camera lui William care se rostogolea pe covor.

— Cum a fost petrecerea Arabellei de ieri seară? întrebă Sammy.

Harriet îi făcu un rezumat cenzurat a ceea ce se întâmplase.

— A fost îngrozitor de stânjenitor, dar Cory s-a purtat foarte drăguţ după aceea.

— Cred că Charles Mander este atractiv oricum, spuse Sammy. Este bine ştiut că-şi înşală nevasta. Pe aici este cunoscut ca mare afemeiat. Râse strident. Biata Arabella cea trecută, să te expedieze la spălat vasele.

— Ar fi chiar atractivă, zise Harriet, dusă pe gânduri, dacă nu s-ar strădui atât de tare.

— Trebuie să fie disperată. Mă întreb câţi ani are.

Cred că vreo treizeci. Sper să mor înainte de a face treizeci de ani. Pare atât de mult.

— Patruzeci trebuie să fie şi mai rău, spuse Harriet. Doamna Bottomley trebuie să aibă peste cincizeci.

Meditară în tăcere asupra acestei orori.

— Cory are treizeci şi patru, afirmă Sammy. Ne pare prea rău pentru un bărbat, dar, gândeşte-te puţin, când te năşteai tu, el avea patrusprezece ani, îşi întindea mâinile lipicioase şi îşi revărsa respiraţia grea asupra fetelor la petreceri.

Harriet consideră că e mai bine să nu o facă.

— Elizabeth şi Michael nu s-au distrat nici ei cine ştie ce noaptea trecută, spuse Sammy. Nu era niciun alkaseltzer în casă. Noi am şters-o, dar Michael a coborât noaptea şi a luat şasesprezece aspirine pentru copii.

— Ce se întâmplă vineri? spuse Harriet.

— Balul Vânătorilor. Toată lumea se face praf, sună din corn, aleargă pe scări şi păcătuieşte prin dormitoare.

Culese o pernuţă şi o roti spre William, făcându-l să izbucnească în hohote de râs. Harriet sorta rufe pentru spălat.

— Cine mai vine la petrecerea Elizabethei? întrebă ea, ca din întâmplare.

Sammy o privi cu viclenie.

— Vrei să spui pe cine a invitat pentru Cory? Harriet se roşi.

— Mă întreb numai dacă vreunul dintre cei pe care i-am întâlnit seara trecută, va fi acolo.

— A invitat pentru Cory o altă prietenă de-a ei, fermecătoare, nevrotică şi divorţată, numită Melanie Brooks. Am văzut scrisoarea pe care Elizabeth i-a trimis-o:

„Dragă Melanie, îmi pare atât de bine că poţi veni. Încearcă să prinzi un tren mai devreme, pentru că este puţină agitaţie vineri noaptea şi vreau să arăţi foarte bine.

Am pentru tine un bărbat nemaipomenit, un soţ neconsolat dar fascinant a cărui soţie tocmai l-a părăsit.

Harriet se cutremură.

— Nu-ţi face griji, o linişti Sammy. Este bătrână. Cel puţin treizeci de ani şi are picioare îngrozitoare.

— Dar vor fi acoperite de o rochie lungă de bal, şopti Harriet, trist.

Sună telefonul. Spre uimirea Harrietei, era Billy Bentley.

— Hello, spuse ea. Ai terminat deja?

— Calul meu şchioapătă; nu rău; se va reface după câteva zile de odihnă.

— Ai avut o zi bună?

— De fapt, oarecum haotică. Sabotorii vânătorii au amestecat un câine enorm, negru cu gri, care a distrus complet haita. Au fugit spre autostradă – niciunul nu a fost rănit, graţie lui Cory – şi au sfârşit pe proprietatea municipalităţii, încolţind o pisică într-un closet public.

— Oh, Dumnezeule! Pisica a scăpat?

— A fugit, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Billy. Altfel ar fi urmat un scandal în presă.

— Şi câinele cel mare, gri cu negru?

— Ei, l-am scos afară din haită şi Cory, foarte drăguţ, a avut grijă de el. I-a dat unui om de pe proprietatea municipalităţii cinci lire să-l aducă acasă la voi. Are de gând să-l ţină ostatic până îl cer cei împotriva vânătorii. Este complet sălbatic.

Harriet se gândi că va exploda abţinându-se să nu râdă.

— După aceasta a fost o urmărire superbă. Uite ce este, ai vreun program vineri?

— Nu, cel puţin aşa cred. Este seara mea liberă.

— Ţi-ar place să ieşi?

— În regulă. La naiba, îşi spuse, dacă Cory va merge

să flirteze cu divorţate superbe, nu-i va sta ea în cale.

— Este Balul Vânătorilor. Nu te deranjează asta, nu-i aşa? spuse Billy.

— Oh, Harriet scăpă un strigăt îngrijorat.

— Întâi vom mânca acasă. Voi veni să te iau pe la ora opt.

— N-am nimic de îmbrăcat.

— Vei arăta nemaipomenit dezbrăcată, râse el nervos. Ne vedem vineri şi adu-l pe William. Doica noastră aşteaptă să-l vadă.

Harriet puse foarte încet receptorul.

— Norocoaso, norocoaso, spuse Sammy.

— Sunt sigură că lui Cory n-o să-i placă. Va crede că încerc să mă agăţ de societatea lui, spuse Harriet. Dar Billy a fost atât de drăguţ la adresa lui William.

— Oh, sunt obişnuiţi cu copii nelegitimi în familia aceea. Sora lui Billy are cel puţin doi. Jumătate din strămoşii lor s-au născut într-un pat străin. Acum aruncă fotografia aceea a lui Simon, continuă ea şi ia-o de la capăt. Billy este drăguţ, timid şi putred de bogat şi nu a cucerit niciodată o frumuseţe sfioasă.

— Nu am nimic de îmbrăcat, se plânse Harriet.

— Am eu exact ce-ţi trebuie, spuse Sammy. O rochie lungă, fantastică, portocalie, care se mulează pe corp. Am cumpărat-o anul trecut în speranţa că s-ar putea să mai slăbesc şi să intru în ea. Nu am făcut-o, dar va arăta senzaţional pe tine.

Zgomotele de sus deveneau sălbatice.

— Mai bine m-aş duce să dau drumul la boiler să se încălzească apa, spuse Harriet. Cory se va face foc dacă nu face o baie ca lumea când vine acasă.

Nu fu în stare să-i spună lui Cory că mergea la Balul Vânătorilor. Spălă şi scrobi cămaşa lui, aduse fracul roşu cu căptuşeală gri înapoi de la spălătorie şi încercă rochia

portocalie a lui Sammy care îi stătea extraordinar de bine. Dar, pe când ziua balului se apropia tot mai mult, renunţă să-i mai spună, fie pentru că era prea concentrat ca să-l deranjeze, sau într-o dispoziţie prea bună şi nu voia să i-o strice, ori într-o dispoziţie proastă şi nu voia să i-o înrăutăţească.

Cu pretextul că-i cumpără lui Chattie pantaloni strâmţi, merse la Skipton şi-şi găsi o eşarfă în culori aprinse să mai acopere ceva din decolteul rochiei. Pe de altă parte, nu reuşi să-şi găsească un sutien potrivit să-l poarte sub rochie.

— Du-te fără, spuse Sammy. Distrează-te puţin.

— Îmi vor ieşi pe afară la dans dacă mă invită cineva.

Îşi petrecu ziua balului pregătindu-se pe furiş, căci ştia că după ce-i culcă pe copii nu-i mai rămânea mult timp. Îşi făcu unghiile, îşi spălă părul şi îşi puse un batic să se usuce încet. Curăţa cartofi pentru cina copiilor, când Cory veni în bucătărie, aducând câteva cămăşi.

— Nu mai lucra, tati, spuse Chattie, luându-l de mâna.

El deschise uşa de la maşina de spălat şi tocmai se pregătea să arunce cămăşile înăuntru, dar în loc de asta scoase afară un buchet veştejit de narcise.

— Plănuiai să speli astea?

— Oh, Doamne. Sunt atât de distrată. Voiam să le pun jos, la gunoi, spuse Harriet.

— Presupun că de asemenea, voiai să pui cartofii la gunoi şi cojile în tigaie? spuse el. Şi de ce ai baticul pe cap? Nu te simţi bine?

— Ba da. Vrei o ceaşcă de ceai? întrebă Harriet, timid.

— Vreau ceva mai tare, spuse Cory, turnându-şi singur un whisky mare.

— Trebuie să mănânci ceva.

— Ştiu, dar voi mânca din nou peste o oră sau două.

Îşi tăie o bucată de pulpă de porc, o acoperi cu ardei iuţi muraţi, o puse între două felii de pâine şi se aşeză cu ziarul de seară în mână. Obiceiurile lui de a lua masa o aduceau la disperare.

Chattie se caţără pe genunchiul lui.

— Ieşi în seara aceasta?

— Da.

— La bal? Mă iei şi pe mine?

— Nu.

— Vei dansa cu Harriet, continuă ea, ignorând semnalele disperate ale Harrietei. Va purta o rochie portocalie care-i scoate în evidenţă sânii în întregime.

— Nu spune prostii, zise Cory.

— Aşa este, spuse Chattie. Sammy i-a împrumutat-o.

Se întoarse spre Harriet.

— Este adevărat? întrebă el scurt.

Ea dădu afirmativ din cap, roşind şi râzând cu atâta îndârjire brânză peste conopidă încât se tăie la un deget.

— Cine te-a invitat?

— Billy Bentley, spuse ea, sugându-şi degetul.

— Nu ştiam că-l cunoşti.

— L-am întâlnit la petrecerea Arabellei şi la vânătoare.

— Înţeleg. Cine se ocupă de William şi de copii?

— Păi, este seara mea liberă şi doamna Bot-tomley a spus că stă ea, dar dacă este dificil, Billy spune că bătrâna lor doică poate avea grijă de William.

— Billy pare să fi manifestat mai multă iniţiativă decât în mod obişnuit, spuse Cory. Unde mergeţi să cinaţi?

— Cu părinţii lui.

— Te vor otrăvi înainte să ajungi la bal. Au cea mai proastă bucătăreasă din West Riding.

Apoi ieşi din cameră, lăsând sandviciul cu carne de

porc pe jumătate mâncat şi paharul de whisky.

Harriet se întrebă dacă ar trebui să meargă după el şi să-i ceară scuze. Dar pentru ce trebuia să se scuze, în afară de faptul că nu îi spusese? Era în exclusivitate treaba ei ce făcea în serile libere. Poate că nu-i plăcea ca cei de seama ei să se amestece cu prietenii lui din clasa de sus. Oh, de ce acceptase să meargă?

Se pregătea stând în faţa oglinzii, îmbrăcată doar cu o pereche de ciorapi, când cineva bătu la uşă. Apucă un prosop; era Cory. Părul lui negru strălucea. Purta fracul roşu cu căptuşeală gri şi pantofi negri.

— Ce bine arăţi, mărturisi ea. În sufletul ei se gândi că arăta nemaipomenit.

Cory dădu din umeri.

— Va fi stropit cu şampanie până să se termine seara. Poţi să-mi tai unghiile de la mâna dreaptă?

Când se aplecă peste mâna lui, cu părul pe bigudiuri legat într-un batic, ţinând prosopul cu coatele, mâinile îi tremurau atât de tare că îi fu frică să nu-l taie.

— Poţi să-l laşi pe William aici, spuse el. Am discutat cu doamna Bottomley.

— Eşti sigur că nu te superi?

— Că te-am monopolizat atât de tare în ultima vreme. Îţi face bine să ieşi.

— Da, spuse ea, încercând să facă să sune mai entuziast.

El privi prin cameră.

— Lumina este groaznică aici. Du-te şi te machiază în camera lui Noel. Eu trebuie să plec. Am fost invitat pentru ora opt. Dacă vreunul dintre tinerii aceia năbădăioşi începe să te necăjească, strigă-mă.

Oglinzile din camera lui Noel arătau din fiecare unghi. Era ca într-un decor de la Hollywood, se gândi ea, toţi trandafirii aceia roz şi dantelele. Este camera unei

amante, nu a unei soţii şi chiar se înşela aşteptând să doarmă Cory acolo, era ca şi când ai pune pe un câine ciobănesc un colier cu diamante şi un pled ecosez. Şi ce minunat să ai atâtea fotografii de-ale tale care să te privească de pe pereţi: Noel făcând plajă fără sutien, Noel primind un premiu cinematografic, Noel sosind la o premieră înfăşurată în hermină, Noel râzând cu Chattie, Jonah şi Tadpole, care o priveau extaziaţi. Aceasta o duru pe Harriet cel mai mult dintre toate. Cu siguranţă că Tadpole îi mănâncă din palmă, gândi ea. Sevenoaks ar fi mai discriminatoriu.

Se privi în oglindă. Arăta mică şi fără apărare. Îşi masase genele cu ulei de măsline cel puţin o săptămână, dar nu păreau mai lungi. Dacă ar putea fi în seara aceasta cel puţin a mia parte din cât de frumoasă era Noel. Rochia portocalie alunecă peste capul ei – realmente era decoltată. Îşi scoase bigudiurile şi se pieptănă până când părul străluci şi se aşeză pe spate. Era mulţumită de felul în care arăta.

Scoase părul din perie, deschise fereastra şi îl aruncă afară, dar acesta zbură prompt înapoi. Timpul trecea. În grabă, îşi puse cele necesare în geanta ei de seară, rupând pieptenul ca să-l bage înăuntru. Ciupi puţină pudră de la Noel şi-şi umplu pudriera aurie pe care părinţii i-o dăduseră la cea de-a şaisprezecea ei aniversare, întrebându-se când îi va revedea. Valul brusc, covârşitor, de nostalgie, fu întrerupt numai de soneria de la uşă.

17

Cina fu mult mai puţin alarmantă decât se aşteptase. Părinţii lui Billy erau prietenoşi, într-un fel deschis şi ironic şi chiar dacă erau douăzeci de persoane la cină – majoritatea vânători – erau cu mult mai puţin snobi şi aroganţi decât cei de la petrecerea Arabellei. O singură femeie era cu adevărat drăguţă, o doamnă Willoughby,

care avea păr roşcat şi ochi verzi, scânteietori ca ai unei pisicuţe.

Harriet stătea între organizatorul vânătorii şi unchiul lui Billy, Bertie, care se strecura printre gândurile ei absente şi flirta cu ea cu gentileţe.

Mâncarea, aşa după cum prevăzuse Cory, era dezgustătoare. Din fericire, sub masă stătea un câine mare cu ochi rugători care înghiţi cu lăcomie peştele ei. Felul doi, Coq au Vin, era ars şi nu se putea mânca. Harriet se jucă puţin cu porţia ei, apoi când trecu o servitoare cu un castron plin cu oase, aruncă mulţumită bucăţile de pui în el. Abia când servitoarea ajunse la unchiul lui Billy, Bertie, în dreapta Harrietei şi le puse în farfuria sa, realiză îngrozită că servitoarea făcea al doilea tur, servind încă o porţie.

Aruncă, de asemenea, altă arsură după masă, când femeile îşi beau cafeaua.

— Locuiţi aici de multă vreme? o întrebă ea pe mama lui Billy, în timpul unei pauze.

— Ei, destul de multă chiar, spuse doamna Bentley.

— De vreo cinci sute de ani, şopti doamna Willoughby, din vârful buzelor.

Din fericire, vinul se servise destul de repede la masă şi toată lumea râse.

Frumoasă maşină, gândi Harriet, în vreme ce Ferrari-ul lui Billy străbătea străzile înguste. Se cuibări sub pătura de lână. Poate că este atât de călduroasă pentru că este făcută din păr de câine.

— Călăreşti? spuse Billy.

— Nu, mă tem că nu. Am luat câteva lecţii, ocazional, spuse Harriet.

— Ai arăta minunat pe un cal. Te-aş putea învăţa foarte repede.

— Crezi sincer că aş putea?

— Avem bătrânul ponei al surorii mele. Toţi am învăţat să călărim pe el. Este cel mai blând cu putinţă. În felul acesta curând te trezeşti călărind.

În curând va discuta despre înşeuatul cailor cu Arabella!

Billy întoarse maşina între două porţi uriaşe. Lei ironici se cabrau pe stâlpi, la fiecare parte; în căsuţa portarului ferestrele erau luminate. În faţă, calea cea mare era semnalată de felinare; lumina revărsându-se din belşug pe pereţii crem. Băutura nu îi ajutase cu nimic Harrietei, să-i potolească stomacul răzvrătit.

Parcarea devenise o mlaştină de la ploaia recentă.

— Să mă înglodez în noroiul acesta afurisit, urlă dezgustata o doamnă care participase la vânătoare, ridicându-şi rochia peste genunchii muşchiuloşi. Vântul îi lipi Harrietei penele eşarfei de buzele rujate.

Îşi lăsă haina într-un pat uriaş cu baldachin, a cărui brocart roz se zdrenţuise de-a lungul anilor. Din depărtare putea auzi vibraţia senzuală a muzicii. Era aproape unsprezece, balul era în toi. Femei cu umeri palizi se adunau în faţa oglinzii cu ramă suflată cu aur, rugându-se în culori aprinse şi punându-şi obrajii.

Steaguri de luptă atârnau pe pereţi unduind din cauza căldurii; o pereche de candelabre uriaşe, albastre, coborau din tavan. Pe palier un grup de femei râdeau tare. Elizabeth Pemberton în albastru-zambilă era una dintre ele. Când Harriet coborî scările, ţinându-se de balustrada curbată, respiră parfumul greu al unui buchet imens de zambile roz.

Billy stătea privind spre ea sub o pereche de coarne de cerb.

— Eşti de departe cea mai drăguţă fată din încăpere, îi spuse, luându-i mâna.

În spate, se întindea sala de bal, luminată strălucitor.

Pe mese, de-a lungul pereţilor, şampania era pusă în frapiere cu gheaţă. Soţia proprietarului, strâns încorsetată, stătea lângă uşă împărţind cadouri. Orchestra se oprise, perechile părăseau ringul. Era acolo şi Arabella, cu faţa deosebit de bronzată în contrast cu rochia albă, vaporoasă şi Charles Mander lăsându-şi mâna să zăbovească pe spatele gol a unei frumuseţi izbitoare. Pe Cory nu-l putea vedea nicăieri.

Instantaneu, Harriet fu conştientă că Billy era privit ca o personalitate. Văzând-o cu el, o mulţime de oameni care o ignoraseră la petrecerea Arabellei îi spuneau „Bună" şi încercau evident să-şi amintească unde o mai văzuseră înainte. Billy găsi masa lor şi restul de invitaţi lângă orchestră şi după ce dădu pe gât câteva pahare de şampanie, o invită la dans.

Pe furiş, Harriet îl căuta peste tot pe Cory. Apoi, când ajunseră în capătul celălalt al sălii de bal, dintr-odată îl zări şi avu un sentiment de gelozie pură. Vorbea cu o femeie frumoasă, seducătoare, cu păr blond, ochi oblici, obraji înalţi şi o rochie verde de mătase care îi lăsa un umăr dezgolit. Aceea trebuie să fie Melanie. Avea acel gen misterios şi sofisticat care o făcea pe Harriet să se simtă la fel de nefolositoare ca un ou spart.

— Bună, Harriet, spuse Elizabeth, care stătea la aceeaşi masă. Rochia lui Sammy *îţi vine* bine. Harriet este deosebit de apropiată de doica noastră, adăugă ea către un bărbat într-o haină roşie, cu faţă de nevăstuică care stătea lângă ea. Ar trebui să ne gândim la ce vorbesc una cu alta despre noi.

Cory ridică deodată privirea şi îi observă.

— Salut, Cory, îi aruncă Billy care îşi agita atât de viguros mâinile şi picioarele în ritmul muzicii, încât buclele sale cenuşii îi căzuseră pe fruntea roz. Am grijă de ea, răcni el hohotind.

— Sunt sigur că ai grijă, Billy, spuse Cory, zâmbindule mai curând rece, amândurora. Se întoarse apoi spre Melanie.

Harriet simţi un junghi de dezamăgire. Brusc, ştiu că tot parfumul, buclele şi rochia portocalie fuseseră direcţionate spre Cory şi el abia dacă o privise.

Balul devenea din ce în ce mai dezlănţuit. Tinerii încercau să vâre cuburi de gheaţă în rochiile fetelor, în bucătărie, cu ţipete şi râsete un grup se apucase să alimenteze cu un amestec de sosuri, maşina de tocat resturi menajere. Harriet dansase cu aproape toată lumea de ia petrecere şi băuse aproape o sticlă de şampanie, care nu făcu decât să-i adâncească disperarea. Billy dansa de curtoazie cu mătuşa lui. Doamna Willoughby, ca de obicei, dansa cu cei de la altă masă. Toţi ceilalţi erau pe ring, cu excepţia Harrietei şi a doi tineri care stăteau cu spatele la ea discutând despre o ieşire la Quorn. Harriet încercă să-şi întipărească pe faţă un aer de „îl aştept numai pe partenerul meu să se întoarcă”. Era îngrozită că ar putea să o vadă Cory stând singură, părăsită. Mama lui Billy se opri la masă şi îi şopti ceva unuia dintre tineri, îmbrăcat într-o haină roşie. El se întoarse şi uitându-se la Harriet spuse „desigur” cu un glas suferind.

— Îmi acordaţi plăcerea acestui dans?

Harriet fu atât de umilită încât se înroşi toată, o cuprinseră fierbinţeli şi spuse „îmi pare rău” de fiecare dată când el o călca pe picior. El nu se scuză deloc. Pe ring, era şi Cory dansând cu frumoasa Melanie. Oh, Dumnezeule, nu-l lăsa să o placă prea mult.

Balul devenea un dezmăţ. Sus, dormitoarele aliniate erau pline de ocupanţi. După o călătorie la toaletă femeilor, Harriet o văzu pe doamna Willoughby ieşind dintr-o cameră, aranjându-şi părul, cu soţul Elizabethei Pemberton, Michael. În timpul unei pauze între dansuri, un

beţiv vărsă o sticlă întreagă de şampanie peste soţia sa, apoi, apucând altă sticlă, începu să-i stropească pe ceilalţi. Doi bărbaţi în fracuri îl cărară afară din sala de bal, în vreme ce dădea din picioare ca o oaie dusă la deparazitat.

Harriet era pe cale de a bea o a doua sticlă. Acum se simţea plutind deasupra pământului. Şi când Billy o invită la dans, răsturnă mai multe scaune.

„Mi-ai intrat sub piele”, cânta orchestra.

Mi-ai intrat în suflet, gândi Harriet şi chicoti, când Billy o strânse la pieptul său. Cory dansa din nou cu Melanie, cu faţa ei palidă şi visătoare lângă haina lui roşcată. Arătau atât de minunat împreună, detaşaţi de toţi ceilalţi din sală. Harriet simţi muzica şi sufletul ei tânji.

„Nu va spune întotdeauna, ceea ce ai vrea tu, dar câteodată îţi va şopti ceva minunat”, cânta orchestra.

Harriet şi Billy treceau acum pe lângă Cory şi Melanie. Harriet ridică privirea şi brusc, ochii ei îi întâlniră pe ai lui şi nu-şi mai putu stăpâni lacrimile. Continuară să se uite unul în ochii celuilalt, în timp ce culoarea îi urca din nou în obraji.

Billy o privi, ca şi când ar fi putut simţi fluidul.

— Hei, spuse el, mai eşti cu mine?

— Aş dori să beau ceva, se bâlbâi Harriet. Se simţea zdruncinată şi confuză, inima îi bătea cu putere. Tocmai înghiţise cu lăcomie al doilea pahar, când o voce blândă spuse:

— Strici un dans cu un bătrân excentric?

Se întoarse în expectativă. Era Charles Mander, cu faţa îmbujorată şi obrajii brăzdaţi de vinişoare roşii. Era două fără douăzeci, mai rămăseseră câteva minute şi goarna îi va alunga pe toţi. Dintr-odată îşi dori atât de tare să danseze cu Cory, încât aproape începu să plângă.

În clipa următoare era frământată bucăţică cu bucăţică pe ringul de dans. Tempoul era acum foarte lent

şi Charles respira greu pe gâtul ei, străpungând cu privirea în lungul bustului rochiei ei, o mână caldă plimbându-i-se pe spate şi pe gât, iar cealaltă care îi ţinea mâna, înghiontindu-i sânul.

Cum a putut să-i placă lui Noel, se gândi Harriet. Muzica se opri.

— Nu te laşi prea uşor, spuse Charles.

— Trebuie să mă întorc la masa mea, spuse Harriet disperată şi făcându-şi drum, se ciocni de Cory.

— Este rândul meu, cred, Charles, spuse el.

Bucuroasă, se aruncă în braţele lui. Era conştientă de statura şi puterea lui şi în ciuda faptului că era foarte beată acum, încercă să pară pe cât posibil, trează.

— Te-ai distrat bine? întrebă el.

Dădu din cap, neavând încredere în ea însăşi să vorbească.

Este patronul meu, se gândea şi o iubeşte pe Noel; dar se simţea încolăcindu-se în jurul lui ca o volbură, voluptatea urcând în ea ca o flacără.

Dintr-odată contactul cu trupul lui deveni insuportabil; rată pasul. Muzica fu oprită de aplauze împrăştiate, câţiva tineri galopau pe ring, lovindu-şi uşor picioarele şi scoţând strigăte de vânătoare. În cealaltă parte a camerei o văzu pe Elizabeth Pemberton făcându-i semne impetuoase cu mâna lui Billy şi arătând în direcţia lor. Oricum, Cory o ţinea strâns în braţele lui; poate că până la urmă şi el voia să stea. Orchestra începu din nou. Relaxează-te, relaxează-te! Dar autocontrolul Harrietei se destramă ca fumul în vânt. Îşi puse amândouă mâinile în jurul gâtului lui Cory şi îi zâmbi.

— Toată seara am vrut să dansez cu tine, spuse ea.

El râse.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

— Oare? chicoti ea, cuibărindu-se la pieptul lui. M-am

distrat.

— Agăţându-te de Charles Mander ca o lipitoare? spuse Cory.

— N-ar trebui să-ţi faci griji din pricina lui, spuse Harriet.

— Nu-mi fac, spuse Cory, extrem de acru.

— Este atractiv, dar nici a milionimea parte pe cât de atractiv eşti tu.

Melanie dansa cu Michael Pemberton, încercând să-i prindă privirea lui Cory, cu o expresie de „ai-nevoie-de-salvare”, pe chip.

Harriet o privi.

— Nici ea nu este soluţia pentru tine, spuse ea. Cory ridică sprâncenele.

— De când ţi-am dat permisiunea să dictezi în viaţa mea sexuală?

— Numai în noaptea aceasta. Aş putea să supervizez viaţa sexuală a întregii lumi în noaptea aceasta. Sammy spune că nu arată aşa de bine dimineaţa la prima oră, că are picioare oribile şi că i-a cerut să-i pună o sticlă cu apă fierbinte în pat la noapte, aşa că nu se aşteaptă să ţi se dăruiască toată în noaptea asta.

— Mafia doicilor, observă Cory. Petreci prea mult timp bârfind cu Sammy.

— Sammy spune că mariajul Melaniei s-a stricat din cauză că ei nu-i plăcea să facă dragoste. Oricum, este prea bătrână pentru tine.

— Este cu patru ani mai tânără decât mine.

— Ştiu. Dar este prea bătrână în sufletul ei. Îţi trebuie una tânără şi nostimă să te facă să nu mai arăţi atât de trist.

Se calcă pe tiv, se împiedică şi căzu peste el. El o strânse mai tare; îşi aplecă obrazul în părul ei.

— Spui o grămadă de prostii, zise el. Şi ai să te simţi

groaznic mâine dimineaţă.

— Încă nu este dimineaţă, spuse Harriet visătoare. „Este doar privighetoarea, nu ciocârlia care îţi străpunge urechea temătoare”.

Dintr-odată se auzi un tunet de corni de vânătoare şi saluturi vesele, ritmul sobru al fox-trotului deveni mai alert şi se sfârşi în cântecul lui John Peel.

— Iisuse, spuse Cory, pe când un şir uriaş se îndrepta furtunos spre ei.

Ce zgomot de picioare în galop! Harriet putu simţi scândurile ringului ridicându-se când ei se repeziră, o şarjă de cavalerie după alta, luând pe sus perechile, care încă mai încercau să danseze, ca peştii într-o plasă. Având protecţia lui Cory, Harrietei îi plăcea fiecare minut, se îmbujorase, părul negru îi flutura.

Se roteau şi se roteau până când îşi pierdu suflul. Brusc, se buluciră şi se opriră ca statuile, în timp ce orchestra cânta „Dumnezeu să o aibă în pază pe Regină”. Chiar în faţa lor, Charles Mander mângâia sânii doamnei Willoughby, în timp ce doamna Mander sforăia liniştita, cu gura deschisă, pe un scaun. Harriet se surprinsese încolăcindu-şi şi desfăcându-şi degetele de ale lui Cory şi privind în sus o văzu pe Elizabeth Pemberton uitându-se în direcţia lor.

Orchestra se opri. O femeie grasă execută o piruetă şi căzu pe jos, cotcodăcind de râs.

Harriet privi fascinată.

— Cel puţin eu nu sunt atât de beată ca ea.

— Nici nu ţi se va îngădui să ajungi, spuse Cory ferm. Luând geanta Harrietei, care zăcea pe masă, scoase un tichet de garderobă şi îl dădu doamnei Willoughby care pornise pe scări.

— Annie, fii un înger şi adu haina Harrietei de vreme ce te duci acolo. Este mult prea doborâtă să mai găsească

ceva.

Billy Bentley sosi, mugind nervos.

— Ne-am pierrrdut, spuse el.

— Copilul acesta a băut mult prea mult, spuse Cory, aspru.

— Mă tem că daaa; e vina mea în întregime; o duc acasă imediaaat.

— Eşti la fel de beat ca şi ea, spuse Cory, aruncându-şi ţigara într-o farfurie cu salată de fructe. Niciunul dintre voi nu este în stare să stea pe picioarele lui. Dă-i un telefon mâine dimineaţă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ia pe cineva să te ducă cu maşina acasă.

— Altfel, s-ar putea să intri direct într-un copac lângă Fairmile-ul nostru, spuse Harriet şi râse.

Elizabeth veni spre ei.

— Te întorci să bem încă un faahar, nu-i aşa Cory?

Cory spuse că trebuie să o ducă pe Harriet acasă.

— O poate duce Billy, zise Elizabeth.

— E mult prea beat.

— Atunci o poate conduce Michael. Harriet strânse cu putere mâna lui Cory.

— Şi el este prea beat. E târziu şi ea *este* responsabilitatea mea.

— Sunt, sunt, fu de acord Harriet, zâmbind.

— Mulţumesc, Annie, spuse Cory, luându-i haina de la doamna Willoughby. Cred că trebuie să-ţi dau un bacşiş.

— Aş prefera un sărut, spuse doamna Willoughby, cu ochii strălucind. Tu şi Harriet, spuse aruncând o privire vicleană spre Elizabeth, trebuie să veniţi împreună la cină.

Harriet nu văzuse pe nimeni atât de supărat ca Elizabeth Pemberton.

Afară ploaia încetase, norii se răsuciseră ca o jaluzea dând la iveală o noapte înstelată.

— La naiba, spuse Cory, îndreptându-se spre maşină.

Am lăsat farurile aprinse, s-a terminat bateria.

— Terminată ca pieptul Elizabethei Pemberton, spuse Harriet. Într-adevăr se comporta foarte urât; trebuia să se stăpânească.

— Aveţi vreun necaz?

Era Harry Mytton, unul dintre vitejii cu faţă roşie de la masa familiei Bentley. Cu coada ochiului, Harriet o văzu pe Elizabeth şi invitaţii ei coborând spre ei.

— Repede, şopti ea.

— S-a terminat bateria, spuse Cory. Ai putea să ne duci şi pe noi? Cei de la garaj pot veni să o ia mâine dimineaţă.

Harriet sări în maşină tot atât de repede ca un câine care crede că ar putea fi lăsat jos. Se trezi şezând pe două cravaşe şi o lesă de câine. Pe geamul din spate era lipit un afiş pentru cursa de la Aylesford.

Când farurile luminară ferigile şi viţa albă agăţătoare, fu perfect conştientă de prezenţa lui Cory lângă ea în întuneric. Doamna Mytton discuta despre unul dintre beţivii de la masa lor.

— Să păstrezi o legătură într-un loc atât de nepotrivit ca Haslemere, spuse Harry Mytton.

Stele uriaşe păreau că se îngrămădiseră deasupra lor în timp ce mergeau pe drumul şerpuitor. Harriet era în permanenţă aruncată spre Cory.

— Annie Willoughby este o femeie deosebit de atractivă, spuse Harry Mytton, cea mai minunată femeie pe care o cunosc din zonă.

— Poate face plantele să se învârtă după ea, zise doamna Mytton.

Încă o curbă, încă o legănare spre spatele maşinii. De data aceasta, Harriet nu se mai deranja să se tragă înapoi, cuibărindu-se lângă Cory ca un căţeluş. Capul continua să i se bălăngăne. În cele din urmă, Cory se întoarse spre ea, în

aşa fel încât să-şi poată lăsa capul în poala lui şi o mângâie duios, aproape ca şi cum l-ar fi dezmierdat pe Tadpole sau pe unul dintre copii.

Privind în sus, putea să vadă linia subţire a gurii lui deasupra cravatei albe. În spatele capului său, dincolo de fereastra întunecată, Orion lucea pe cerul negru. Acum dispărea, acum apărea din nou, după cum maşina lua curbele.

— Ce a făcut Orion? întrebă ea adormită.

— A fost un mare vânător care a murit de la o înţepătură de scorpion, spuse Cory. După ce se lăudase că scăpase lumea de animalele sălbatice. Apoi Zeus l-a aşezat în cer.

— Cine a fost ăsta, Cory? spuse Harry Mytton. Nu obişnuia să vâneze cu York şi Ainsty?

Buzele lui Cory se contractară. Harriet începu să chicotească, dar el îi acoperi gura cu mâna. Ea începu să i-o sărute. Cory clătină din cap, dându-i părul de pe frunte.

Orion se mişca din nou înainte şi înapoi. Urmărindu-i evoluţia, Harriet începu dintr-odată să se simtă ciudat. Închise ochii. Totul se învârtea în cercuri. Se ridică brusc.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Cory.

— Mi-e rău.

— Ai ce meriţi. Cory coborî geamul şi îi împinse capul afară. Curentul rece o făcu să se simtă mai bine, dar fu o uşurare când Harry Mytton coti spre Wilderness.

Bufniţele ţipau în grădină. Termosul de cacao al doamnei Bottomley îi aştepta în bucătărie. Cory îl desfăcu şi turnă conţinutul în chiuvetă.

— Nu vreau să o supăr pe bătrânică, spuse. Harriet fugi sus, se parfumă din nou şi se spălă pe dinţi. Apoi gândindu-se la Cory că ar putea să simtă mirosul de pastă şi că se străduise prea tare cu periajul, se clăti din nou. Apoi, conecta pătura electrică.

— Uşurel, Harriet, uşurel, îi spunea imaginea ei din oglindă. Comportamentul acesta ţi-a adus necazuri şi înainte.

Jos, în sufragerie, Cory îşi scosese haina şi cravata şi stătea în faţa focului aproape stins, sorbind dintr-un pahar cu whisky.

Harriet se încolăci pe sofa, urmărind lumina Unei lămpi pe corolele plecate ale unui buchet de ciclame albe.

Sună telefonul. Cory ridică receptorul.

— Nu, este foarte drăguţ din partea ta, Elizabeth, dar sunt complet dărâmat. Îţi mulţumesc pentru seara extraordinară. Urmă o pauză. Cât despre asta, cred, nu este deloc treaba ta. Noapte bună. Şi trânti receptorul în furcă.

— Băgăreaţă afurisită, spuse el. Harriet chicoti.

— Pariez că a spus „copilul acela a fost destul de rănit!”

Cory se uită la ea uimit, apoi râse.

— Exact asta a spus.

O vreme privi afară valea tăcută, apoi trase draperiile, aruncă mucul de ţigară şi veni spre ea cu braţele întinse. Harriet se repezi spre ele ca O pasăre la adăpost de furtună. Când o săruta simţea valuri de excitare cuprinzând-o. Dumnezeule, este dinamită curată, se gândi, în vreme ce mâinile i se încolăceau în jurul gâtului lui şi degetele i se împleteau în părul său negru.

Dintr-odată sună telefonul.

— Lasă-l să sune, spuse Cory, strângând-o mai tare.

— Poate să fie ceva important, murmură Harriet.

— Nu, nu poate.

— Voi răspunde. Ar putea să o trezească pe doamna Bottomley şi noi nu dorim asta, spuse Harriet chicotind. Voi spune că eşti într-o conferinţă.

Ridică receptorul. Auzi piuituri.

— Este o convorbire pentru tine de la mare distanţă, din America.

— Aştept ca studiourile MGM să sune pentru condiţiile contractului, spuse el, luându-i receptorul.

Brusc, se albi la faţă. Trebuie că murise cineva. Putea vedea că avea încheieturile degetelor albe acolo unde mâna strângea receptorul. Conversaţia fu foarte scurtă. Harriet se prăbuşi pe sofa. Avusese o premoniţie că ceva îngrozitor i se va întâmpla. Se uită la Cory şi dintr-odată avu viziunea că trage de un om rănit aflat la marginea unei stânci, apoi, în cele din urmă, îl lasă să cadă şi corpul lui se rostogoleşte în timp ce se zdrobeşte de roci, urlând. Cory puse la loc receptorul şi îşi aprinse cu un gest automat o ţigară.

— Era Noel, spuse el. A terminat filmările şi mâine ia avionul spre Anglia. Ea şi Ronnie Acland vor veni în nord săptămâna viitoare. Vrea să vadă copiii aşa încât vor veni la prânz" miercuri.

— Dar, nu poate face asta, bolborosi Harriet. Te va chinui. Nu poate fi atât de iresponsabilă încât să se joace cu vieţile altor oameni.

Cory se uită urât la ea, cu faţa întunecată. Părea să fi îmbătrânit cu zece ani. Ultimele ore dispăruseră cu desăvârşire.

— Sunt copiii ei la fel de mult cum sunt şi ai mei, şuieră el.

Harriet se trase înapoi de parcă ar fi lovit-o, scăpând un scâncet de durere.

— Şi nu te mai uita la mine cu ochii aceia verzi ai tăi, spuse el brutal. Dacă Noel şi cu mine am ales să ne comportăm într-o manieră civilizată, asta nu are nimic de a face cu tine. Mai bine te-ai duce la culcare.

Harriet auzi cântecul cocoşilor. Se uită la fotografia de lângă pat. Nici măcar nu putea rămâne credincioasă

memoriei lui Simon. Cory vera altă generaţie; lumea lui se prăbuşea; o privea pur şi simplu ca pe un divertisment, pentru că fusese un pic băut şi ea era la îndemână.

Gândurile îi alergară căutând liniştea, dar nu o găsi. Văzu hainele în dezordine din dormitor, fardurile nestrânse, punga de celofan în care fuseseră ciorapii ei cei noi. Îşi aminti de emoţia cu care se îmbrăcase. Fusese atât de sigură că dăduse drumul păturii electrice. Se trânti în aşternuturi şi tremură până în zori.

18

Cu cât se apropia ziua de miercuri cu atât Cory devenea mai insuportabil, strigând la doamna Bot-tomley, la copii dar, mai ales, la Harriet.

Marţi seara trebuia să meargă la cină în Leeds şi o rugă pe Harriet să-i calce o cămaşă albă. Se străduí foarte tare pentru asta, dar, din păcate, într-un moment de neatenţie al ei, Ambrose care era în căutare de şoareci prin grămada de cărbuni, trecu peste ea.

Cory ţipă de ridică toată casa.

— Nu te poţi concentra niciodată la un singur lucru mai mult de cinci minute?

Harriet îşi pierdu răbdarea. Gătise toată dimineaţa pentru prânzul de a doua zi şi o durea capul.

— Dacă n-ai mai enerva aşa oamenii, poate că ei ar înceta să le mai amestece pe toate.

— Continuă, spuse el, uitându-se fioros la ea.

— Nu-mi pasă că strigi la mine. Dar nu văd de ce trebuie să te iei de doamna Bottomley şi de copii. Nu este vina lor că nenorocita de nevastă-ta se întoarce mâine.

Oh, Dumnezeule, se gândi ea, pe când faţa lui se schimonosea de furie. Chiar am făcut-o latá, acum.

— Ar fi la fel de bine dacă ţi-ai aminti a cui casă este asta şi cine îţi plăteşte salariul! spuse el, ţâşnind afară din cameră.

O jumătate de oră mai târziu auzi uşa din faţă trântindu-se şi maşina lui porni scrâşnind pe pietriş.

Bodogănind de furie, Harriet mâncă o bucată mare de prăjitură cu nucă, apoi luă altă bucată şi tocmai se pornise pe o a treia când auzi paşi şi aproape sări în sus în vreme ce două mâini o înconjurau şi o voce familiară spuse:

— Ghici cine-i?

Sărind în lături, înecându-se cu prăjitura cu nucă, ocoli masa şi privi printre lacrimi un chip arătos cu figură deschisă. Era ceva familiar în ochii lui negri, care erau aproape numai o linie subţire din cauza râsului.

— Hello, dragă, spuse el. Sunt Kit Erskine.

— Dumnezeule, m-ai luat prin surprindere…

— Oh, eu sunt plin de surprize. Unde este Cory?

— A plecat, s-a dus la Leeds.

— Asta-i bine. Suntem singuri în sfârşit.

— Doamna Bottomley este sus, spuse Harriet în grabă, dându-se înapoi.

— Ce mai face bătrâna Botters?

— Mătură de zor covoarele. Doamna Erskine şi Ronnie Acland vin mâine la prânz, aşa încât sunt multe de făcut.

Kit fluieră.

— Nu, zău? Aştept cu nerăbdare. Prăjitura aceasta arată bine. Îşi tăie o bucată mare. Sunt flămând. Unde mergem să mâncăm?

— Eu nu pot, spuse Harriet. Trebuie să…

— Să-ţi speli părul, spuse Kit. Nu-ţi face griji. Eşti mai tânără decât Noel cu zece ani.

În acel moment, doamna Bottomley intră cu un pămătuf pentru şters praful.

— Conaşul Kit! Chiţăi ea. Ce Dumnezeu faceţi aici?

— Botters! Drăguţo! O ridică de parcă era uşoară ca

o pană şi o purtă în braţe prin cameră.

— Lăsaţi-mă jos, Conaşule Kit! protestă ea, jumătate râzând, dând din picioare ca un miriapod.

Bucătăria era mare, dar de la venirea lui Kit, păru să se strâmteze. Rase trei pahare mari de whisky şi aproape toată prăjitura cu nuci, schimbă bârfe cu doamna Bottomley, dar în tot acest timp ochii lui o urmăreau leneş pe Harriet.

Ea încercă să orneze o budincă pentru a doua zi, dar descoperi că, din cauza nervozităţii, orna mai mult masa.

Kit luă o mână plină de violete de zahăr ars şi le împrăştie la întâmplare deasupra glazurii.

— Trebuie să arate bine pentru doamna Erskine, se plânse Harriet.

— Nimănui nu-i pasă de ea, spuse Kit. Ar trebui să ai curajul creaţiilor tale.

— Cum se simte Cory? o întrebă el pe doamna Bottomley.

— Nu l-am văzut niciodată atât de rău ca acum, spuse doamna Bottomley dezaprobator. Am făcut prăjitura aceasta cu nuci azi de dimineaţă. Ştii că este desertul lui preferat şi nici nu s-a atins de el. Ca un urs cu o rană la cap. Toate astea de când a auzit că îl aduce şi pe acel Ronnie Acland. Cum arată? Pare un tip inteligent.

— Ronnie Acland? Ei bine, el se autodenumeşte actor dar, să fiu sincer, nu l-aş ţine pe lângă mine nici măcar să spună şarade. Dar, cum tatăl lui este pe moarte, asta înseamnă că în orice moment dragul de Ronnie poate să devină Lord Acland şi asta este ceea ce găseşte Noel atractiv la el. Şi-a petrecut toată viaţa aşteptând să apară un lord adevărat.

Harriet chicoti. Nu se putea să nu-ţi placă Kit. Acesta îi simţi slăbiciunea.

— Spuneam, Botters…

— Nu-mi mai spune aşa. E urât.

— Vrei tu să stai cu copiii să o pot lua pe Harriet la cină?

Doamna Bottomley privi neîncrezătoare.

— Îi trebuie o pauză. Domnul Cory a necăjit-o îngrozitor dar nu-i va face plăcere ca voi doi să o ştergeţi în momentul în care el este întors cu spatele.

— Nu trebuie să ştie. O voi aduce înapoi devreme. Te rog, Botters, drăgălaşo?

— Bine, dacă n-aş fi exasperată de domnul Cory, n-aş face-o.

Kit o duse pe Harriet într-un mic club cu lumină difuză unde băură şi vorbiră vrute şi nevrute. Kit dădu din cap.

— Deci Noel vine cu adevărat mâine. Presupun că Botters ţi-a spus că Noel şi cu mine am avut o aventură.

— Asta seamănă mai mult cu o propunere, spuse Harriet.

Kit rânji.

— Deci pisicuţa are gheare, totuşi. Cel mai ciudat lucru este că, niciodată, Cory nu mi-a purtat pică. „Cum aş putea să te învinuiesc pe tine”, mi-a spus el după aceea, „când eu însumi sunt incapabil să-i rezist”.

Oh, sărmanul Cory, spuse Harriet. De ce nu-şi găseşte pe altcineva? Este atât de atrăgător.

— E vrăjit, spuse Kit. Se minte singur în speranţa idioată că într-o zi, peste un an, poate peste cinci, zece ani, o viaţă, brusc va sparge carapacea şi vă cuceri acea inimă uscată, superficială.

— O urăsc, continuă Kit, pentru narcisismul ei păcătos şi totuşi, când o vezi pentru prima dată este atât de orbitoare că nu mai poţi întrezări altceva. Este ca şi cum te-ai uita direct în soare. În sfârşit.

Îşi întinse picioarele aşa fel că unul dintre ele îl

atinse pe al Harrietei.

— Destul cu grijile altora. Ce-i cu ale tale? Ce te-a făcut să păstrezi copilul? Te-ai ataşat de tată, nu-i aşa?

— Da, cred că încă mai sunt. Aprinsă cum era, nu-i va spune nimic despre Cory.

Kit îi luă mâna.

— Sunt realist în ceea ce priveşte dragostea. Ce rost are să-ţi amărăşti inima pentru cineva care nu te iubeşte? Soluţia este să găseşti un substitut adecvat.

— Da? spuse Harriet, trăgându-şi mâna. Şi unde îl găsesc?

— Chiar aici, draga mea. Cine ar putea fi mai adecvat decât mine?

Harriet îi privi. Da, într-adevăr era adecvat. Totul la ei, vocea profundă, duioasă, privirea sexi, gura ironică, părul blond, bogat, umerii laţi, picioarele lungi, musculoase, dintre care unul se freca din nou, de ale ei.

— Cred că mai bine am merge acasă, spuse Harriet.

Opri maşina la jumătatea drumului şi scoase cheia din contact. Dintr-odată se repezi şi îi scoase panglica ce îi strângea părul la spate.

— Să nu te atingi de mine, ţipă ea, trăgându-se într-o parte.

— Oho, eşti supărăcioasă, spuse el, trăgând panglica, aşa încât părul i se desfăcu, greu, peste umeri.

— Aşa e mai bine. Trebuie să încetezi să mai ascunzi faptul că eşti o fată foarte atrăgătoare.

— Nu vreau să atrag bărbaţi, zise ea cu o voce îngheţată.

— Ascultă, draga mea, ai început prost, dar este ca şi cum ai cădea de pe un cal. Cu cât întârzii mai mult să călăreşti din nou, cu atât mai dificil îţi este să o faci.

Aplecându-şi capul, o sărută foarte blând pe gură.

— Hai, spuse el, ca şi când ar fi liniştit un animal

speriat. N-a fost atât de rău, nu-i aşa?

Chiar deloc, gândi Harriet. Foarte plăcut, de fapt. Şi când o sărută din nou, îi răspunse.

— Doamne, şopti el. Ne vom simţi extraordinar împreună.

Îşi deschise haina de blană şi o trase lângă el, ca ea să-i poată simţi trupul viguros.

— Oh, Doamne, oh, Doamne, se gândi ea. Mi se întâmplă iarăşi. Nu trebuie să fiu atât de imorală.

— Vino aici, spuse el blând. Relaxează-te, nu sunt atât de prost să te las iarăşi însărcinată.

Însărcinată. Nici dacă ar fi înfierat-o cu fierul înroşit nu şi-ar fi venit mai repede în fire. Cutremurată de panică, se smulse de lângă el, deschise portiera maşinii şi o rupse la fugă pe drum.

— Hei, aşteaptă o clipă. Îl auzea pe Kit râzând în urma ei. Ia-o uşurel, draga mea. Nu te grăbi atât de tare să mă bagi în patul tău.

Gâfâind, împinse uşa de la intrare şi fugi în casă, ciocnindu-se de Cory.

— Harriet! Mulţumesc lui Dumnezeu că te-ai întors. Te simţi bine?

Îşi ridică mâinile la faţă, ştergându-şi rimelul de sub ochi, aranjându-şi părul, apoi bluza:

— Sunt bine, bolborosi ea. Am fost să beau ceva cu Kit.

— Ai ieşit cu Kit?

Vocea lui se schimbă, deveni deosebit de brutală şi rece încât Harriet se trase înapoi ca şi cum ar fi fost lovită. Pentru o clipă văzu o izbucnire de dispreţ în ochii lui în vreme ce observă starea dezordonată a hainelor ei, apoi vâlvătaia se potoli şi chipul lui se rezumă la expresia normală imobilă.

— Ar fi trebuit să ghicesc că eşti aidoma modelului cu

pricina, spuse el. William a plâns cu sughiţuri o oră întreagă. Dacă nu poţi avea o atitudine mai responsabilă faţă de copii, ar fi mai bine să-ţi faci bagajele şi să pleci mâine dimineaţă!

Un moment, Harriet se uită uimită la Cory. Apoi tresări violent când o voce spuse în spatele ei:

— Chiar aud vorbe grele? Şi Kit apăru prin uşa de la intrare, aranjându-şi cravata şi ştergându-şi ostentativ rujul de pe faţă.

— Hello, Cory, continuă el. Arăţi puţin cam ofilit, dragul meu. Ceea ce îţi lipseşte sunt câteva nopţi pierdute.

Harriet nu aşteptă răspunsul lui Cory. Fugi în sus pe scări, roasă de remuşcări şi umilinţă. Cu siguranţă că nu o putea concedia pentru ceva atât de neînsemnat.

Îl găsi pe William roşu la faţă, cu ochii ieşiţi din orbite de atâta plâns.

— Îmi pare rău, dragul meu, atât de rău, îi şopti ea în vreme ce îl lua şi îl strângea în braţe. Treptat, sughiţurile se potoliră şi, în timp ce aştepta să se încălzească biberonul se cutremură de groază la gândul a ceea ce îi rezerva viitorul – pustiu, fără salariu, fără Chattie şi Jonah, fără Cory chiar şi atunci când nu era drăguţ. În numai câteva săptămâni am ajuns, se gândi ea cu amărăciune, să privesc această casă ca pe a mea proprie.

Totuşi, în vreme ce îi dădea să mănânce lui William cineva bătu la uşă. Era Cory.

— Nu te ridica, spuse el, uitându-se la William. Se simte bine?

— El este bine, se bâlbâi Harriet. Îmi pare rău că am ieşit.

— Nu a fost o idee foarte bună să ieşi cu Kit. Este interesat numai de aventuri uşoare – şi acesta este ultimul lucru de care ai tu nevoie.

Harriet ridică privirea.

— Deci nu mă urăşti? Cory zâmbi slab.

— Atunci când caii mei fac intenţionat lucruri rele, îi bat până scot răul din ei. Asta nu înseamnă că-i iubesc mai puţin.

— Deci nu mă… mă alungi? Cory clătină din cap.

— Copiii ar fi dezamăgiţi. Oricum, eu sunt cel care trebuie să-mi cer scuze. M-am purtat ca un ticălos în ultimele zile.

Luă fotografia lui Simon de lângă patul Harrietei.

— Am fost atât de orbit de propriul meu iad. Am fost indiferent la al altora. Sărmană, micuţă Harriet.

Îi atinse cu blândeţe obrazul cu mâna.

— Tot atât de mult îţi lipseşte? Harriet se îmbujora.

— Da… nu, nu ştiu. De ce nu-i spui soţiei tale să nu vină mâine? Încă nu este târziu, scăpă ea.

— Trebuia să o văd împreună cu Ronnie Acland cândva, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

Aici se opri şi se întoarse.

— Şi te rog, leagă-ţi din nou părul mâine când vine Noel. Arăţi mult prea drăguţă aşa şi nu vreau să înceapă să protesteze.

În clipa în care ieşi, Harriet cu William în braţe, se repezi la oglindă. O numise drăguţă. De fapt, Cory îi spusese mult prea drăguţă! Nu-i mai făcuse până acum un compliment. Îşi puse mâna pe faţă acolo unde Cory o atinsese şi pentru o clipă, se întrebă cum ar fi să o iubească, să-i vadă chipul arogant, impenetrabil, îmblânzindu-se miraculos, să-i audă glasul detaşat, măcar o dată pasionat şi tandru. Apoi, o umbră de ruşine faţă de propriile ei prezumţii o năpădi, copleşind-o.

Chiar şi aşa, după ce îl pusese pe William în pătuţul lui, se spălă pe păr şi tocmai se ştergea, când un bilet îi fu băgat pe sub pat.

Pe el era scris de zece ori cu litere imense,

copilăreşti: „Nu trebuie să încerc să o seduc pe Harriet”. Apoi autorul revenise la o scriere normală. „Dragă Harriet, Cory vrea să scriu propoziţia aceasta de o mie de ori, dar mă doare mâna şi vreau să mă culc. Aşa că te rog, iartă-mă. Cu dragoste, Kit”.

Harriet chicoti. Nu puteai fi supărată pe Kit multă vreme.

19

Noel şi Ronnie Acland întârziară cel puţin o oră în ziua următoare, timp în care copiii se agitau frenetic de emoţie şi frustrare, iar Harriet fugi sus de cel puţin zece ori să-şi tot lege panglica şi să se pudreze.

Dar când văzu silueta înfăşurată într-o haină de blană cu firul lung, deschisă la culoare, coborând dintr-un Rolls-Royce, îşi dădu seama că eforturile ei fuseseră vane. Căci Noel Balfour era fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Avea o frumuseţe de aur, care-ţi tăia respiraţia, explozivă. Se năpusti către familie cu un strigăt ascuţit de dragoste, ca pasărea paradisului.

— Cory, dragul meu, ai slăbit prea tare! Chattie, dragă, ce rochie frumoasă! Jonah, îngeraşul meu, ce înalt şi frumos ai crescut!

Când Harriet îşi reveni din şoc, observă că faţa lui Noel era ovală şi delicată, ochii căprui, limpezi şi jucăuşi, pielea ca puful de magnolie, iar impresia de aurit venea de la minunatul ei păr bogat Era înaltă: aproape tot atât de înaltă ca şi Cory dar trupul ei era suplu ca mătasea. Sub blană, purta o rochie galbenă de lână care se mula pe fiecare curbură a trupului.

Imediat după ce îmbrăţişase copiii, se întoarse cu un zâmbet ameţitor spre Harriet.

— Am întârziat îngrozitor, îngrozitor. Nu avem nicio scuză. Hai să mergem să bem un pahar mare de tot, spuse ea, luând-o de braţ pe Harriet. Nu pot să-ţi spun ce uşurată

sunt că eşti aici să ai grijă de copii – am auzit atâtea lucruri minunate despre tine. După masă vreau să vin să-ţi văd bebeluşul şi trebuie să-mi povesteşti totul despre tine.

Harriet, aşteptându-se la indiferenţă, aroganţă şi antagonisme, fu complet dezarmată de abordarea prietenească. În sufragerie îi găsiră pe Ronnie Acland şi Cory vorbind despre vânătoare.

Harriet fu şi mai surprinsă când descoperi că îi place Ronnie Acland, care era înalt, chipeş, mai degrabă un bărbat înfloritor, cu o voce groasă şi dinţi excelenţi. Părea că zâmbeşte tot timpul, probabil din cauza stânjenelii.

Cory îşi recăpătase complet sângele rece. Dădea impresia că este uşor plictisit de acest deranj. Nici măcar o dată, chipul său distant, serios, nu trăda zbuciumul care probabil îl răvăşea în interior.

Dumnezeule, este atât de reţinut, se gândi Harriet admirativ. N-aş putea niciodată să mă port în felul acesta dacă ar trebui vreodată să dau ochii cu Simon.

Noel luă un pahar cu băutură de la Cory, trecându-şi uşor un deget peste mâna lui, apoi se învârti prin cameră mişcând bibelourile şi îndreptând tablourile.

— Când a început să fumege focul acesta? îl întrebă ea pe Cory, lovind un buştean cu pantoful ei de culoare deschisă.

În acel moment, intră Kit, purtând nişte pantaloni obscen de strâmiţi, de culoarea căpşunii.

O clipă, Noel înlemni. Nu se aşteptase la asta.

— Ce naiba faci aici? spuse ea, încercând să facă să-i dispară ostilitatea din glas.

Kit se uită insolent la ea un moment, apoi căscă atât de tare, încât Harriet se temu să nu-şi disloce fălcile.

— Îl vizitez pe fratele meu, Cory – soţul tău, dacă îţi mai aminteşti. Şi Ţi fac curte acestei fete extraordinare, spuse, punându-şi braţul în jurul umerilor Harrietei şi

sărutând-o pe obraz. Dar tu îţi bagi din nou fundul acesta afurisit, adăugă el.

Încă o dată, trase panglica ce lega părul Harrietei, lăsându-l să cadă ca un nor întunecat pe umerii ei. Abandonând-o stacojie de confuzie, se întoarse şi îi zâmbi lui Ronnie Acland.

— Nu ne-am cunoscut, spuse el amabil, dar înţeleg că vei deveni domnul Noel Balfour Numărul Doi. Sau Trei? N-am putut să urmăresc niciodată.

Harriet fugi în bucătărie unde o găsi pe doamna Bottomley îmbujorată, aplecată deasupra raţei.

— Of, ce tensionată este atmosfera acolo, spuse ea. Crezi că ar trebui să stau la masă cu ei?

— Da, spuse doamna Bottomley. Domnul E. Se aşteaptă să-i supraveghezi pe copii iar doamna E. Are o fire foarte aprinsă.

— Oh, Doamne, spuse Harriet. În altă ordine de idei, am mai pus nişte sare în supă.

— Şi eu, spuse doamna Bottomley.

Prânzul fu un coşmar pentru Harriet. Dedesubtul conversaţiei uşoare, a clinchetului paharelor, a exclamaţii lor de plăcere pentru preparate, a comportamentului ultracentralizat, se simţea jungla.

Era uimită că aceşti oameni puteau să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, că puteau discuta despre prieteni, strecura bârfe, cu asemenea aparentă amiciţie.

Noel nu se oprea din vorbă – glasul profund, plăcut, continua mereu, mereu, despre Paris, petreceri date în cinstea ei şi filmul pe care îl făcuse în Africa şi ce spusese individul de la magazinul Cartier despre inelul pe care i-l cumpărase Ronnie.

Kit, după ce dăduse pe gât trei pahare mari de Martini pe stomacul gol, se distra copios.

— Minunată supă, îi spuse el Harrietei. Întotdeauna

am crezut că sunt două lucruri pe care o femeie trebuie să ştie să le facă din instinct. Unul dintre ele este gătitul!

Noel luă o înghiţitură bună şi ceru imediat un pahar cu apă.

— Este o lingură de supă, nu o săpăligă, îi spuse ea ascuţit lui Chattie. De ce întotdeauna copiii mei mănâncă de parcă ar săpa în grădină. Presupun că este influenţa televizorului.

— Ce femeie deşteaptă ai fi fost tu, Noel, dacă ai fi urmat la Universitate, spuse Kit.

— Am auzit că vânezi mult, îi spuse precipitat Ronnie lui Cory, înainte ca Noel să se poată gândi la o replică zdrobitoare.

Frumoşii ei ochi căprui căpătaseră o privire ameninţătoare, mocnită, ce crescu în vreme ce Ronnie şi Cory se adânciră într-o discuţie despre diferite feluri de vânat. În mod evident, nu-i plăcea să nu fie în centrul atenţiei nici măcar pentru o secundă. Când sosi raţa, luă o înghiţitură şi de data aceasta, ceru imediat sarea şi apoi presără piper în farfurie.

În momentul următor se produse o diversiune prin sosirea lui Sevenoaks, direct din pârâul de la capătul grădinii. O salută entuziast pe Harriet, apoi se repezi la Noel. Aceasta se feri îngrozită.

— De unde a apărut bestia aceasta îngrozitoare? Uită-te la murdăria pe care o face pe covor.

— Este câinele Harrietei, spuse Cory.

— Are nevoie să fie spălat, şuieră Noel.

— Are nevoie de un psihiatru, completă Cory.

— Este salată de portocale? o întrebă Noel pe Harriet, după ce Sevenoaks fu îndepărtat cu forţa.

— Nu mai face pe grozava, Noel! spuse Kit, scurt.

Noel îl privi fix, împinse mâncarea din dreptul ei şi îşi aprinse o ţigară.

— Ţi-am spus că am petrecut o săptămână, luna. Trecută, în Israel? îi spuse ea lui Cory. N-am văzut niciodată ceva asemănător florilor sălbatice de lângă Marea Galileei. De fapt, am văzut şi locul unde Iisus i-a hrănit pe cei cinci mii de oameni.

— Dacă ai fi refuzat cu tot atât dispreţ peştele şi codrul de pâine ca raţa mult mai gustoasă a Harrietei, ai fi fost excomunicată, draga mea, spuse Kit.

— Păcat că nu stai mai mult, mami. Nu-l vei vedea pe tati călărind în cursa anuală, spuse Chattie.

Noel îşi întoarse ochii căprui spre Cory.

— Dar, dragul meu, asta este minunat! spuse ea. Participi din nou la curse, după atâta timp! Ai putea câştiga?

Cory scutură din cap.

— Nicio şansă. Este o iapă tânără şi e la prima ei cursă.

Ochii lui Noel se aprinseră.

— Îţi aminteşti cursa aceea pe care ai câştigat-o în ziua când ne-am întors acasă după luna de miere? Dumnezeule, ce emoţionaţi eram şi cum am mai sărbătorit.

— Şi ce mahmureală îngrozitoare a fost în ziua următoare, spuse Cory sec.

— Harriet a fost mahmură în dimineaţa aceasta, spuse Chattie. Întotdeauna este aşa când iese cu tati.

Faţa lui Noel se înnegri. Privi de la Cory la Harriet.

— Vino încoace, Cory şi mai deschide o sticlă, zise Kit. Băutura să curgă în valuri.

— Cum se numea Beaujolais-ul acela minunat pe care l-am băut când am cinat cu Jackie Onassis, în noaptea când a venit şi Aga Khan? îl întrebă Noel pe Ronnie.

— Las-o baltă cu numele acestea, draga mea, i-o trânti Kit, nu impresionezi pe nimeni.

Noel se înroşi de furie. Ronnie se întoarse spre

Chattie.

— Şi ce vei face când vei fi mare? întrebă el. Chattie îi zâmbi radios.

— N-am de gând să mă mărit, spuse ea. S-ar putea să-mi fac un obicei din asta, ca mami.

Kit şi Ronnie izbucniră în râs. Chiar şi Cory zâmbi.

— Ronnie, nu este cel îndreptăţit să râdă, spuse Noel supărată. A avut deja trei neveste.

— Ale lui sau ale altora? O tachina Kit.

Harriet simţi cum o cuprinde disperarea. Se ridică să strângă farfuriile şi să aducă budinca. Kit o urmă în bucătărie.

— Minunată petrecere, spuse el. Harriet tăcu.

— Oh, draga mea, relaxează-te, bucură-te. Noel joacă un rol dinainte fabricat.

— Şi Cory? spuse Harriet furioasă, zăngănind farfuriile în chiuvetă.

— Nu trebuie să uiţi niciodată că el este scriitor. Aceasta îi dă apă la moară. Prânzul acesta va apărea în întregime într-un scenariu, într-o zi.

Se întoarse în sufragerie, unde Ronnie Acland se străduia să facă conversaţie.

— Cum este ultimul scenariu? îl întrebă pe Cory.

— Nu este, spuse Cory.

— Mi-a plăcut ultima ta carte, zise Kit, umplând paharele tuturor. Am dat peste ea în dormitorul unei prietene şi am rămas treaz toată după-amiaza citind-o.

Cory zâmbi.

— Harriet face nişte budinci extraordinare, interveni Chattie visătoare, trăgând dunguliţe pe glazura din cremă de ciocolată. Dacă tu, mami te măriţi cu Ronnie, de ce nu poate tati să se însoare cu Harriet?

Toţi îngheţară, apoi Kit începu să râdă. Harriet vărsă paharul de vin.

Calm, Cory înmuie şerveţelul lui în carafa de apă şi începu să absoarbă pata roşie.

— Nu ştiu unde aveţi de gând să staţi peste noapte, îi spuse el lui Ronnie Acland, dar s-a deschis un hotel foarte bun la Bolton Abbey şi se lansă într-o dizertaţie asupra calităţilor acestuia.

Dintr-odată se auzi un zgomot slab de sus.

— Oh, plânge William, zise Harriet răsuflând uşurată, ridicându-se în picioare.

Sus la etaj, îşi apăsă faţa încinsă pe fereastra dormitorului. Cum a putut Chattie să spună asta! Şi de faţă cu Noel!

Tocmai când termina să-i dea de mâncare copilului, se auzi o bătaie în uşă. Spre surprinderea ei, era Noel.

— M-am gândit să-i las pe bărbaţi cu ale lor, spuse ea. Ce copilaş grozav! Pot să-l iau în braţe?

— Nu e învăţat cu străinii, spuse Harriet circumspectă.

Dar Noel îl strângea deja pe William în braţe şi imediat îl făcu să chicotească în hohote, fără să se mai poată opri, gâdilându-l şi clipind pe faţa lui cu genele lungi, lungi.

Ce frumoasă este, se gândi Harriet cu invidie. Brusc, Noel încetă să-l mai gâdile pe William şi îşi întoarse ochii săi uriaşi spre Harriet.

— Spune-mi sincer cum *este* Cory? L-a deranjat că am venit astăzi?

Harriet era nepregătită.

— Da, s-a supărat. Mai ales că l-ai adus şi pe domnul Acland.

— Oh, ştiu că nu trebuia să fac asta, spuse Noel. Dar Cory a fost atât de departe de mine zilele acestea şi cumva, am simţit că voiam să-l zgâlţâi. Mă aştept să crezi că sunt ticăloasă, dar nu îţi dai seama ce înseamnă să fii

măritată zece ani cu un bărbat care este însurat cu maşina lui de scris. Mai mult, încă, să ştii că de fapt n-am găsit altul la fel de atrăgător. Fiecare aventură pe care am avut-o a fost doar o încercare de a-l determina pe Cory să mă iubească ca la început.

— Dar te adoră! spuse Harriet uimită.

— Poate, în felul lui – dar asta nu l-a împiedicat când era însurat cu mine, să se încuie ore întregi, captivat de blestematele acelea de scenarii. Şi este îngrozitor de arogant. Toată familia Erskine este aşa. Trebuie să admiţi că este foarte complicat să trăieşti cu el.

Se uită la William care îşi lăsase căpşorul lângă al ei.

— Mi-aş dori să pot trata la fel de uşor cu toţi bărbaţii, oftă ea. Măcar dacă aş fi sigură că fac bine divorţând de Cory şi măritându-mă cu Ronnie. Ce crezi că ar trebui să fac?

— Nu ştiu, mormăi Harriet. N-ar trebui să vorbească în felul acesta cu mine, se gândi ea cu disperare. Nu vreau să discut despre Cory cu ea.

Dar Noel nu terminase încă de răsucit cuţitul în rană.

— Crezi sincer că într-adevăr pe mine mă iubeşte Cory şi nu pe alta?

Harriet se gândi o clipă.

— Da, cred. Cred că te iubeşte la disperare. Noel îl lăsă jos pe William şi, zâmbind uşor afectat se îndreptă spre toaleta Harrietei. O clipă se examina în oglindă, apoi ochii i se luminară la vederea fotografiei lui Simon.

— Măi, e drăguţ! Dumnezeule, este Simon! Se uită la William şi într-o secundă puse lucrurile cap la cap. El este tatăl copilului tău?

Harriet dădu din cap, incapabilă să vorbească.

— Dar îl cunosc! spuse Noel. Foarte bine chiar. Se descurcă minunat. Există posibilitatea să facă un film cu mine în vara aceasta. El este tatăl acestui copil? Bine!

Ştie?

— I-am scris, spuse Harriet.

— Ei, poate nu a primit scrisoarea. Adoră copiii, întotdeauna spune că vrea cel puţin zece ai lui.

Ochii Harrietei se umplură de lacrimi.

— Spune-mi ce mai face, zise ea.

Mai târziu, Kit adormi pe sofa. Noel şi Ronnie luară copiii în vale, la ceai, Cory se închise în biroul său şi Harriet fu mulţumită să fie lăsată cu spălatul vaselor şi propriile ei emoţii amestecate.

Când Noel se întoarse intră direct în biroul lui Cory, dar după câteva minute ieşi, arătând ca un nor aducător de furtună şi merse sus să se schimbe. Ea şi Ronnie plecau în oraş să cineze.

Ora opt şi jumătate îl găsi pe Ronnie umblând în sus şi în jos prin sufragerie.

— Nu ştiu dacă Erskine a avut necazul acesta cu ea, se adresă el Harrietei şi lui Kit, dar Noel este incapabilă să fie gata la timp. E mai degrabă stânjenitor. Cinăm cu prieteni ai tatălui meu. Nu trebuie să laşi generaţia aceasta să aştepte.

Kit mânca nişte cartofi prăjiţi.

— Sfatul meu este să o tratezi, spuse el, ca pe un băiat obraznic de zece ani.

Cory intră şi îşi turnă un pahar. Arăta complet epuizat.

— Cum merge scenariul? întrebă Kit. Cory dădu din umeri.

— Aşa şi aşa. Mi-am petrecut ziua de azi tăind cea mai mare parte din ce am scris ieri. Presupun că face bine pentru încheietura mâinii.

— Ce face bine pentru încheietura mâinii? Veni o voce ironică şi Noel intră.

Harriet auzi respiraţia lui Cory iuţindu-se. Ronnie se

înecă cu fumul de la ţigară.

— Iisuse! spuse Kit.

Noel purta o rochie neagră transparentă. Numai şoldurile îi erau ascunse de un strat subţire de pene de struţ. Restul trupului ei, inclusiv pieptul magnific strălucea alb ca o perlă prin materialul negru, subţire. Părul blond era strâns în vârful capului, diamante sclipeau în jurul gâtului, în urechi şi la mâini. Arăta tulburător.

Kit fu primul care îşi reveni.

— Arăţi exact ca o fotografie pe care am văzut-o afară la barul Raymond's Revue, zilele trecute. N-am ştiut că lucrezi şi la cabaret, zise el.

Ronnie Acland privea uluit.

— Mergem la prieteni apropiaţi ai tatii, Noel, dragă. Doar atât, înţelegi?

Noel ridică din umeri.

Kit îşi mai turnă ceva de băut.

— Nu mi-aş face griji, Ronnie, spuse el. Generaţia aceea se aşteaptă ca actriţele să arate incredibil de picant.

Noel strânse buzele.

— Du-te şi adu-mi haina, te rog, Ronnie.

Se întoarse spre Cory, care încă mai stătea de parcă s-ar fi transformat în stană de piatră.

— Ce crezi despre mine, dragul meu? spuse ea dulce.

Cory se îndreptă spre ea, privind-o foarte atent. Avea pumnii strânşi, un muşchi îi juca pe obraz. Numai ticăitul ceasului bunicului rupse tăcerea grea. Apoi îşi desfăcu degetele.

— La revedere, Noel, spuse.

— Nu vrei asta cu adevărat, spuse ea încet, cu ochii galbeni scânteind.

— Ba da, vreau, vreau, vreau, spuse el obosit, ca şi cum ar fi încercat să se convingă pe sine însuşi.

— Vino, draga mea, spuse Ronnie Acland grăbindu-se

şi lovind o măsuţă în dorinţa lui de a pune ceva mai substanţial pe trupul lui Noel. Suntem şi aşa în mare întârziere.

În hol, Jonah se albi la faţă, abia stăpânindu-şi lacrimile. Chattie, într-un capot roşcat nu avea astfel de reţineri.

— Te rog, mami, nu pleca, ţipă ea încolăcindu-şi braţele în jurul picioarelor lui Noel şi izbucnind în plâns.

— Trebuie să plec, spuse aceasta, detaşându-se încet. Ai grijă, să nu-mi rupi ciorapii.

— Oh, mami, mami, şopti micuţa voce înăbuşită. Nu suport asta. Când te întorci?

— Nu-ţi pot spune, bebe. Trebuie să te mulţumeşti cu atât.

Nu-i mai spuse niciun cuvânt lui Cory, dar pe când se urca în enormul Rolls-Royce se întoarse spre Harriet.

— La revedere, îi voi spune cu siguranţă lui Simon că te-am văzut.

Chattie începu să urle imediat ce Noel plecă.

— Răbdare, draga mea, spuse Harriet, luând-o în braţe. O vei revedea în curând.

Cory intră în biroul său şi trânti uşa în urma lui.

Aş vrea să-l pot îmbărbăta şi pe el tot aşa de uşor ca pe Chattie, gândi Harriet.

La scurtă vreme după Noel plecă şi Kit. Îi lăsă telefonul şi adresa lui din Londra.

— Dacă ai vreo dificultate, sună-mă. Sunt îngrijorat pentru Cory, dar tu eşti o fată caldă şi iubitoare şi am sentimentul că vei fi acea care va suferi cel mai mult.

Cory refuză să mănânce ceva, iar Harriet, simţindu-se epuizată, se culcă devreme, dar nu putu adormi. Încercă să stabilească exact ce simţea pentru Simon. Li păru că devenise o umbră şi gândurile i se îndreptau mereu spre Cory şi iadul prin care trecea.

Oh, de ce nu pot să mă îndrăgostesc de un bărbat cinstit care să mă iubească, se gândi ea cu amărăciune.

Pe la miezul nopţii izbucni furtuna. Fulgerele luminau mai tare ca ziua, urmate imediat de tunete puternice. Ieşind pe coridor să vadă ce fac copiii, Harriet auzi planşete venind din camera lui Jonah. Intră şi aprinse lumina.

— Tună doar, dragul meu, spuse ea luându-l în braţe. Era un copil atât de retras încât îi trebuiră mai multe minute să-şi dea seama că nu furtuna îl, supăra. Era foarte amărât din cauza lui Noel şi a lui Cory.

— Ştiu că este înfiorător, spuse Harriet. Bineînţeles că nu este anormal să plângi. Toată lumea* o face când are probleme ca aceasta, iar tu ai fost foarte curajos până acum.

Jonah îşi trase nasul.

— Aşa crezi tu?

— Da, sigur. Eşti ca tatăl tău. Şi el este foarte curajos.

— Atunci de ce vrea mama să se mărite cu bărbatul acela îngrozitor? Cu ce a greşit tata de nu-l mai place?

— Nu a greşit cu nimic. Câteodată, oamenii pur şi simplu nu se mai iubesc, la fel cum te răceşti faţă de colegii cu care ai fost foarte apropiat în timpul şcolii şi acum nu mai înţelegi ce ai văzut la ei.

Jonah se uită la ea, neîncrezător.

— Este la fel?

— Într-un fel. Aşa mi s-a întâmplat mie cu tatăl lui William. L-am iubit atât de mult, dar el a încetat să mă mai iubească, dar nu din cauză că aş fi greşit cu ceva.

— *Tu* nu vei pleca, nu-i aşa? spuse Jonah. Harriet dădu din cap, negând.

— Poate te vei mărita cu tati, cum a sugerat Chattie, adăugă el cu speranţă în glas.

— El nu vrea şi s-ar repeta acelaşi lucru. Oamenii trebuie să se căsătorească numai cu cei pe care îi iubesc.

O umbră trecu deasupra patului. Harriet ridică privirea stânjenită şi îl văzu pe Cory stând acolo.

— Hello, spuse Jonah.

— Mă duc să-ţi aduc o ciocolată fierbinte să te ajute să dormi, spuse Harriet fugind din cameră. Când se întoarse la etaj, Jonah era aproape adormit.

— Nu pleca, mormăi el somnoros. Rămâneţi amândoi. Nici Harriet nu este prea fericită, tati. Cred că ar trebui să ai grijă de ea.

Harriet simţi dintr-odată lacrimile scurgându-i-se pe obraji. Se aşeză pe pat şi îşi întoarse faţa în aşa fel ca Jonah să nu o poată vedea. Apoi, simţi mâna lui Cory, caldă şi grea, peste a ei.

Nu se mişcă, conştientă cât de aproape era de el. Şi o cuprinse un dor nestăvilit de a fi şi mai aproape. Privi în altă parte, mută şi speriată că el ar putea să citească dorinţa în ochii ei.

— A adormit, spuse Cory.

Harriet se ridică stângace în picioare şi, fără să vorbească, ieşi din cameră. Cory o prinse din urmă în dreptul dormitorului lui, o luă de după umeri şi o forţă să se întoarcă cu faţa spre el. Lampa din dormitor îi lumina faţa şi Harriet observă cât de îmbătrânit şi obosit arăta dintr-odată.

Oh, sărmanul, sărmanul Cory, gândi ea.

— A fost atât de greu pentru tine, spuse ea cu voce înăbuşită.

— Şi pentru tine, de asemenea, spuse el blând, strângând-o cu un gest firesc în braţe. Nu plânge, micuţă Harriet.

Ea se topi.

— Nu plânge, continuă el. Este o nebunie să

continuăm aşa, când amândoi avem nevoie unul de altul. Vino, micuţa mea. Vei vedea, voi face ca totul să fie bine pentru tine.

Iar Harriet ştiu dintr-odată, cu o intensitate oarbă, dureroasă cât de mult îl iubeşte.

Dar nu pot să o fac din nou, îşi spuse ei însăşi, îngrozită. Nu are niciun rost să mă îndrăgostesc încă o dată de un bărbat care nu mă iubeşte şi care, de data aceasta, este absolut nebun după alta.

O clipă tremură violent în braţele lui, apoi se trase.

— Nu are rost, şopti ea. Nu poţi să mă iei, pur şi simplu ca pe o aspirină să-ţi potolească durerea pentru câteva ore. Va fi şi mai rău după aceea.

— Nu întotdeauna. Uneori te trezeşti şi descoperi că durerea a trecut cu totul.

Dar ea fugi pe coridor spre camera ei şi plânse până în zori, fiindcă îşi dădu seama că nu îl ajutase când avusese mai multă nevoie de ea şi că aşa cum îl ştia, Cory nu-şi va mai arăta slăbiciunea.

20

Atmosfera din casă era atât de încărcată încât fu aproape o uşurare când, în ziua următoare, Cory primi un telex de la studiourile MGM să vină de urgenţă în Statele Unite. Când văzu valizele apărând, Tadpole se pleoşti şi se aşeză într-una dintre ele, arătând extrem de amărât. Harriet înţelegea ce simţea el. Cel puţin, Cory nu va fi plecat pentru mai mult de două săptămâni, căci voia să se întoarcă la timp pentru a participa cu Python la cursă.

Odată plecat, Harriet îi simţi teribil lipsa. Se obişnuise să-l ştie prin preajmă, să apeleze la el pentru ajutor şi sfat; se simţea complet pierdută. Pentru a milioana oară se învinovăţi că îl respinsese.

Chattie se înveseli repede după plecarea lui Noel. În cele din urmă, Cory se înduioşase şi îi cumpărase o

bicicletă, iar toate energiile ei erau consumate în a învăţa să meargă cu ea. Pe de altă parte, Jonah părea foarte slăbit; refuza să mănânce şi se văita de dureri de cap.

În ziua de după plecarea lui Cory, doamna Bottomley era liberă.

— Trebuie să pun un anunţ în *Craven Herald*, spuse ea umblând prin bucătărie în haina ei de bizam şi turbanul roşu.

— Pentru ce? întrebă Harriet încet.

— Sunt zece ani de când a murit domnul Bottomley, spuse doamna Bottomley solemn. Întotdeauna dau un anunţ în coloana *in Memoriam*. Aşa se cade.

— Desigur, se gândi Harriet, „amintiri pline de dragoste pentru scumpul bunic, care cu siguranţă nu fusese atât de iubit, de la tata, mama şi întreaga familie”.

— De obicei mi-l scria domnul Cory, bombăni doamna Bottomley, dar acum a plecat în grabă.

— Domnul Bottomley este acum în rai? întrebă Chattie care era foarte interesată de moarte.

— Aşa cred, spuse Harriet pripit.

— Fericitul. Va avea biscuiţi într-o cutie lângă pat. Crezi că în rai trebuie să te speli pe dinţi?

— Poate poţi să dai acelaşi text pe care l-ai folosit anul trecut, continuă Harriet.

— Oamenii ar observa, zise doamna Bottomley. Trebuie să mă gândesc singură la ceva. La revedere a toată lumea şi fredonând, ieşi spre staţia de autobuz.

Harriet luă un vraf de rufe pentru călcat şi merse sus. Trebuia să-l trezească pe William, în curând. Dintr-odată auzi un geamăt teribil din camera lui Jonah. Lăsând la o parte călcatul se năpusti în cameră şi îl găsi zăcând pe pat, alb la faţă, ţinându-şi capul în mâini.

— Mă doare capul îngrozitor, se vaită el. Harriet îi luă temperatura. Avea 38 de grade şi era transpirat.

Medicul veni la prânz şi spuse că bântuia gripa aşa că îi prescrise antibiotice.

— Şterge-l cu un burete umed dacă se înfierbântă prea tare. Îi va fi mai bine mâine.

De fapt, Jonah păru mai sănătos încă de după-amiază. Durerea de cap îi trecuse şi îi era foame, înfulecă toată supa de pui, cartofii piure şi îngheţata pe care Harriet i le adusese.

— Nu o vei face, nu, sunt sigur că nu o vei face, spuse el în timp ce Harriet lua tava.

— Ce anume? întrebă Harriet.

— Să joci o partidă de Monopoly.

— Sevenoaks a mâncat două cărţi.

— Fac unele noi, spuse Jonah. Putem juca pe zece penny?

Apoi, chiar când să înceapă jocul, lui Jonah i se făcu foarte rău. În timp ce Harriet îl şterse şi îi schimbă aşternuturile, starea lui se înrăutăţi, temperatura i se ridică la 39 de grade, ardea tot şi ţipa din cauza durerii de cap.

Acela fu momentul pe care William şi-l alese pentru a se trezi din somnul său de după amiază, iar Chattie, învârtindu-se ca de obicei desculţă, se lovi la un deget de la picior de marginea patului lui Jonah şi izbucni într-un plâns zgomotos.

— Oh, vă rog, liniştiţi-vă cu toţii, ţipă Harriet cu nervii deja întinşi.

Se repezi jos să-l sune pe doctor. Doctorul Burnett făcea vizite, îi spuse automatul, dacă lăsa un mesaj vor lua legătura cu ea cât de curând posibil. Încercă şi la doctorul Rowbotham dar primi acelaşi răspuns. Era o zi atât de plăcută, încât ieşiseră probabil amândoi să joace golf.

Aşteptă o jumătate de oră; niciunul nu o sună. William trebuia hrănit. Chattie se agita, încercând să fie de

folos şi stându-i în drum. Sevenoaks, hotărând că venise vremea unei plimbări, zăcea de-a curmezişul coridorului gemând înduioşător. Jonah se zvârcolea acum în pat, strigând de durere şi delirând despre jochei şi cai care nu erau gata la timp.

Disperată, Harriet o sună pe Elizabeth Pemberton. Putea auzi zgomotele partidei de bridge pe fundal. Şi-i putea imagina pe toţi îndopându-se cu prăjituri cu ciocolată şi bârfindu-i pe alţii cu lux de amănunte.

— Da, spuse Elizabeth rece.

— Cory este plecat în Statele Unite. Doamna Bottomley este liberă. Cred că Jonah este foarte bolnav. Se plânge de dureri de cap. Nu pot să iau legătura cu doctorul Rowbotham sau cu doctorul Burnett. Ai putea să-mi sugerezi pe altcineva?

— Trebuie să mă gândesc, spuse Elizabeth. Sunt îngrozitor de ocupată acum, Harriet.

— Nenorocito, spuse Harriet pe deasupra receptorului.

— Încearcă la doctorul Melhuish în Gargrave, spuse Elizabeth. Este un medic de modă veche, dar este deznădejde. Sună-ne după aceea dacă ai nevoie de vreun ajutor.

Şi doctorul Melhuish era plecat să-şi viziteze bolnavii. Îl auzea pe Jonah ţipând de durere. Harriet respiră adânc şi sună la salvare.

— Sunt închisă în casă cu un bebeluş şi doi copii, iar băiatul este grav bolnav. Cred că are ceva la cap, sau ceva de genul ăsta. Vă rog, puteţi să mă ajutaţi?

Se străduia atât de tare să nu plângă, încât îi fu greu să le spună adresa.

— Nu-ţi face griji, dragă, îi răspunse un glas liniştitor cu accent de Yorkshire.

Tocmai cobora valiza lui Jonah, încercând să-l

îmbrace pe William, să o îmbărbăteze pe Chattie şi să nu dea peste Sevenoaks când din nou sună telefonul.

Era Sammy.

— Ce s-a întâmplat?

— Jonah este bolnav. Am sunat după o ambulantă.

— Bravo. Voi veni imediat, îi luăm noi pe William şi Chattie. Da, bineînţeles că putem. Ne vom descurca. Tu trebuie să mergi cu Jonah.

— Ce va spune Elizabeth?

— Se poate abţine, spuse Sammy. Oricum, nu va avea ea grijă de ei. Hai, zâmbeşte! Voi veni imediat.

Harriet se agita prin casă, adunând pijamale, pastă de dinţi; un ursuleţ vechi şi cartea favorită a lui Jonah, *Doar William*. Vru să-i scrie un bilet doamnei Bottomley, dar nu putu găsi un stilou. Cory le aduna pe toate să scrie cu ele.

Sammy sosi în acelaşi timp cu ambulanţa. Faţa ei rotundă era plină de îngrijorare.

— Am fugit cât de repede am putut, ticăloasa nesimţitoare şi partidele ei de bridge. Voi aranja cu biberoanele, scutecele şi cu doamna Bottomley. Să nu-ţi faci nicio grijă.

Doi brancardieri, cu voci afectate coborâră pe scări cu Jonah pe o targă.

Acum era mai tăcut. Sammy zâmbi către chipul său palid, marcat de durere.

— Sărăcuţul de tine, chiar arăţi amărât. Nu-i nimic, surorile te vor face mai bine. Îţi voi aduce un cadou, mâine.

— Pot dormi în acelaşi pat cu Georgie, spuse Chattie.

— Ce vârstă are Cory? întrebă doctorul la spital.

— Treizeci şi patru, spuse Harriet. Doctorul ridică sprâncenele.

— Oh, îmi pare rău. Cory este primul lui nume, dar

noi îi spunem Jonah. Are opt ani.

Doctorul sublinie cuvântul Jonah cu un stilou şi continuă să-i pună o mulţime de întrebări – la câte luni a stat în fund, când a început să meargă? Are făcute toate vaccinurile? La niciuna dintre ele nu putu răspunde.

Apoi fură duşi jos, pe coridoare fără sfârşit, într-o cameră cu un pat. Totul era acoperit cu celofan; surorile veniră purtând măşti.

— Este doar o precauţie până stabilim ce are, spuse una dintre ele.

Era o cameră mică şi drăguţă. Pe perete era pictată o stradă dintr-un sat, cu câini, pisici şi oameni care cumpărau de la tarabele din piaţă. Ceasul bisericii arăta ora trei. Un coşar curăţa un horn murdar; copii se uitau pe ferestre. Harriet îl privi cu mintea aiurea în timp ce aştepta rezultatele puncţiei lombare ce i se făcuse lui Jonah.

Gânduri despre febră tifoidă, variolă, poliomielită îi dădeau fără încetare târcoale. Oh, Doamne, nu-l. Lăsa să moară.

Părul blond al lui Jonah era negru de transpiraţie, dar el părea mai liniştit. Harriet se aplecă să-i şteargă fruntea de sudoare.

— Sânii tăi sunt prea jos în bluza aceea, spuse el cu un zâmbet slab.

— N-am avut timp să-mi pun un sutien, răspunse Harriet.

După o jumătate de oră, surorile îşi scoaseră măştile şi mănuşile. Mult mai târziu sosi un specialist. Era un bărbat înalt cu păr grizonant neîngrijit, cu mătreaţă pe guler, care mirosea urât.

— Credem că este o meningită incipientă, spuse el. Am găsit mult prea multe globule albe în lichidul limfatic, dar nu prea aveţi motive de îngrijorare, dacă nu cresc.

Totuşi, cred că ar trebui să-i anunţaţi pe părinţii băiatului.

Apoi urmă o întreagă tevatură încercând să afle unde era Cory, în America.

Harriet se străduia din greu să nu-i arate lui Jonah cât de speriată era. Singurul lucru care o susţinea era gândul de a vorbi cu Cory la telefon. Niciodată nu avusese atâta nevoie de el.

Cu toate acestea, la fiecare încercare, nu avu parte de succes. Agentul lui Cory de la Londra închisese biroul pe timpul weekendului şi nu putu fi găsit acasă. Nu avea destui bani să formeze numărul pe care Cory i-l lăsase de la New York. Agentul lui Noel îi spuse că era plecată la Paris pentru sfârşitul de săptămână şi că trebuia să se întoarcă marţi, dar nu lăsase nicio adresă la care putea fi găsită. O coadă lungă de femei gravide, în halate matlasate, de la maternitate, aşteptau să folosească telefonul şi începuseră să bombăne. În disperare o sună pe Elizabeth Pemberton care îi promise nu prea binevoitoare, că va face ce va putea. Apoi Harriet vorbi puţin cu Chattie. I se frânse inima când auzi micuţa ei voce sugrumată:

— Elizabeth m-a întrebat dacă folosesc o periuţă de dinţi aspră sau una mai moale. Nu m-am gândit. Am spus aspră. A fost oribil. Toată lumea a plecat, tati, mami, Jonah, tu. Îmi este dor de tine, Harriet.

Când sosiră surorile de noapte, starea lui Jonah se înrăutăţi din nou; temperatura urcă iarăşi la patruzeci de grade. Nu reţinea niciun antibiotic. Cerea, mereu apă, dar de fiecare dată când bea, vărsa violent. În scurtă vreme începu să delireze, strigând după Noel, după Cory, ţipând despre un vizitiu îmbrăcat în negru care venise să-l ia cu el. Harriet continua să spere că va adormi, apoi deschidea ochii şi începea să geamă. În alte momente, adormea, apoi se trezea, era bine pentru câteva secunde şi durerea îi revenea.

Harriet îi ţinea mâna fierbinte, uscată şi se întreba cum va trece noaptea.

21

Zgomotul aparatului de şlefuit cimentul era ca un şmirghel pe creierul ei; semnalele ascuţite ale aparatelor de transmisie recepţie ale doctorilor o făceau să tresară puternic. După douăzeci şi patru de ore în spital, fără somn, părea să aibă aceeaşi durere de cap ca şi Jonah – chiar şi cel mai mic zgomot, apa curgând, zumzetul aerului condiţionat, păreau să se amplifice de o mie de ori şi să se amestece.

Lui Jonah nu-i era mai bine. Continua să nu reţină nimic în organism. Între accese de delir se plângea că-i era gâtul uscat.

— Nimeni nu încearcă să mă facă mai bine, bombănea el. Toţi încercaţi să mă ucideţi.

Harriet era la un pas de a claca. Nu fusese în stare să-i localizeze pe Cory sau Noel. Nu dormise de loc şi se luă la harţă cu noua soră de zi, sora Maddox, o femeie arătoasă, roşcată, cu maniere perfecte. Mai am încă douăzeci şi cinci de alţi copii de văzut în această secţie, aşa încât nu mă face să-mi irosesc timpul, părea ea să spună.

— Am văzut mult mai bolnavi decât Jonah, te asigur, spuse ea energic, pe când îi controla pulsul.

— Muribund, muribund, muribund, intona Jonah.

— Acum adună-te tinere, spuse ea. Încercăm să te vindecăm.

Sora privi afară prin geamul de sticlă spre un grup care venea pe coridor. În grabă îşi aranja părul şi îşi strânse cureaua. Harriet înţelese de ce, când, medicul de salon doctorul Williams, intră. După toate standardele era chipeş: înalt, brunet, cu trăsături clasice şi ochi albaştri reci în spatele ochelarilor cu ramă de baga. Sora Maddox

deveni imaginea însăşi a deferentei în vreme ce îl examina pe Jonah şi urmărea graficul temperaturii.

Acesta o privi pe Harriet fără interes, făcând-o să fie conştientă de faţa nemachiată, bluza cu pete de transpiraţie şi părul nespălat.

— Nu a reţinut nimic în organism, spuse el. Probabil că în curând va trebui să-i facem perfuzii.

— Nu-i puteţi da ceva care să-i calmeze durerea? protestă Harriet.

— Nu, până nu localizăm ceva, spuse doctorul William cu o voce plictisită. Va trebui să suporte.

Harriet îl urmă pe coridor.

— Nu va muri, nu-i aşa? întrebă cu voce tremurătoare. Vreau să spun, cât este de bolnav?

— Este destul de grav, spuse doctorul Williams, dar încă nu este pe lista celor în pericol.

Harriet ieşi şi plânse în spălător. Când ieşi de acolo, sora Maddox vorbea cu doctorul Williams.

— Ne vedem la ora opt, Ruth, îi spunea el.

— Frumos tip, nu-i aşa? spuse o soră mai tânără.

Da, gândi Harriet şi el ştie asta.

Când se întoarse, Jonah era treaz şi ţipa de durere.

— Toată lumea a plecat. Tu m-ai părăsit, tu m-ai părăsit. Unde e tati? Vreau să-l văd.

Brusc îi veni o idee salvatoare. Trebuia să-l sune pe Kit. Data următoare când Jonah adormi, merse şi-l sună. Răspunse atât de greu încât era pe punctul de a închide.

— Erai în pat? spuse ea.

— Evident, îi răspunse Kit. Este ora prânzului!

Îi spuse despre meningita lui Jonah şi că nu putuse da de Noel sau Cory. Încercă să fie calmă, dar nervozitatea răbufnea în glasul ei.

— Nu mi-aş face probleme pentru Noel, dragă, nu este genul să ajute pe cineva, dar îl voi găsi eu pe Cory

pentru tine, nu-ţi face griji. Dacă nu reuşesc să-l găsesc până mâine, voi veni eu. Jonah va trece peste asta. Cei din familia Erskine sunt o ramură tare.

Încă o zi şi o noapte trecură şchiopătând. Jonah se trezi la unu şi jumătate dimineaţa strigând după Noel. Harriet simţi că propriul ei autocontrol se frânge când sora debită aceleaşi platitudini despre necesitatea de a-i fi mai rău înainte de a-i fi mai bine.

Se trezi din nou la cinci şi la şapte. Încă o zi de trecut, se gândi Harriet, când soarele se filtra pe peretele pictat ce părea acum ca un miez de noapte". Ştia fiecare milimetru din satul pictat. Era slăbită de extenuare, ochii îi erau roşii şi îi simţea ca şi cum ar fi fost plini de pământ. Nevralgia îi dădea târcoale, o durere de cap, una de dinţi, apoi una de urechi.

Era imposibil să-l liniştească pe Jonah. Dacă îi citea cu voce tare era prea tare, dacă îi ştergea fruntea era prea dureros.

— Unde este doctorul, unde este doctorul? ţipa el.

— Va fi aici în curând, spuse Harriet blând, dar cuvântul curând devenise fără sens. Doamna Bot-tomley trecuse să-l vadă şi plecase zdruncinată.

— Bietul mieluţ, zace între viaţă şi moarte, îi spuse la telefon lui Sammy, după ce ajunse acasă. Totuşi unde este viaţă, este…

Îi adusese Harrietei haine de schimb – o fustă de stofă pe care ea n-o putea suferi, un pulover maron care îi atârna şi o bluză crem care nu avea nasturi.

Aş putea la fel de bine să rămân în blugi, se gândi Harriet.

În cele din urmă, pe la prânz, sosi doctorul Williams, căscând şi frecându-se la ochi. Prea mare doză de sora Maddox, se gândi Harriet…

— Trebuie să faceţi ceva, îl imploră disperată. Nu

cred că mai poate suporta multă vreme.

Jonah începu să ţipe de durerea care-l ucidea.

— Sst, dragule, spuse Harriet. Doctorul este aici.

— Şi tu poţi să taci, spuse Jonah, întorcându-se şi plesnind-o peste obraz cu palma. Taci! Taci! Toţi încercaţi să mă omorâţi.

— Îşi pierde încrederea în noi toţi, spuse Harriet cu un oftat.

Doctorul Williams o trase afară.

— Copilul este prea pretenţios, spuse el. Te sâcâie şi tu exagerezi. Simte panica în tine şi aceasta îl sperie şi pe el. Presupun că părinţii lui se vor întoarce, în cele din urmă. De când nu ai mai mâncat?

— Nu ştiu, spuse Harriet.

— Bine, du-te jos şi mănâncă ceva.

Jos în cantină, Harriet întindea marmeladă de consistenţa unei flanele pe o bucată de pâine. Peste tot în jurul ei, surorile bârfeau şi flecăreau despre viaţa lor. Toate ar trebui să fie sus să-l facă pe Jonah să se simtă mai bine. Evident, sora Maddox şi doctorul Williams simţeau că îşi pierduse speranţa şi că era istovită şi nervoasă şi încercau să o ţină la distanţă de el. Nu trebuia să înnebunească. Nu trebuia să se umple de antipatie.

Ajunse sus în momentul în care lui Jonah i se lua temperatura cu termometrul ieşit afară din gură ca un trabuc. Cu ochii lui abia deschişi şi părul căzut pe frunte semăna foarte tare cu Cory. Oh, îl iubesc, îl iubesc, se gândi ea.

Cu cât trecea ziua, devenea din ce în ce mai incoerent, greu de liniştit, când semiconştient, când urlând de durere.

— Tati, tati, îl vreau pe tati. Nu te vreau pe tine, o vreau pe mami, ţipă el. De ce nu pot avea şi eu o mămică? Toţi ceilalţi colegi au. Se zbătu până se dezveli. Îl vreau pe

tati.

— Va veni în curând. Kit l-a găsit.

— Vreau să-l văd *acum*: Oh şi eu, se gândi Harriet.

Spera ca Jonah să adoarmă, dar chiar când vru să se mişte, îl văzu uitându-se la ea cu groază, încercând să-i vadă figura cu precizie.

— Harriet! Oh, tu eşti. Nu mă părăsi!

— Sigur că nu.

— Mi-e atât de sete. Mâinile care o prinseră erau fierbinţi, uscate şi sleite.

— Aceasta nu este camera mea. De ce sunt aici? Vreau să merg acasă.

Doctorul Williams se întoarse pe la ora şase. Arăta chiar şi mai plictisit.

— Acum vom pune un perfuzor. Nu poate lua nimic pe cale orală şi evident, nu răspunde la tratament.

O soră tânără îşi băgă capul pe uşă.

— Este un domn Kit Erskine la telefon pentru tine, în biroul asistentelor, îi spuse ea Harrietei.

— Dragă Harriet, eşti bine? spuse Kit. Am înţeles de la soră că Jonah nu este restabilit. Nu te îngrijora, am primit un mesaj de la Gory. Este pe platou la filmare, dar se întoarce cu avionul în seara aceasta. Va fi lângă tine mâine după-amiază. Am lăsat de asemenea un mesaj şi super ticăloasei. Toată prostia aceea cu weekend-ul la Paris este o aiureală. Este la o cură drastică de slăbire la o casă de sănătate, aşa încât mă tem că poate să descindă şi ea pe capul tău.

Harrietei nu-i păsa de Noel. Cory se întorcea, acesta era singurul lucru la care se putea gândi.

Când se întoarse perfuzorul fusese instalat, o pungă mare cu lichid care picura în braţul lui Jonah. Acum delira cea mai mare parte a timpului, obrajii erau aprinşi, pulsul mărit. În cele din urmă au trebuit să-i lege braţul pentru că

acul tot cădea şi sângele se urca înapoi în tub.

Apoi sosi Sammy cu Chattie.

— A trecut de mult ora ei de culcare dar a vrut să vină. Sammy îi aduse lui Jonah o carte despre Tarzan, Chattie un balon pe care-l cumpărase din banii ei de buzunar.

— William este bine, spuse Sammy. Chattie şi cu mine am avut grijă de el, nu-i aşa?

Harriet avu un sentiment de vinovăţie, apoi unul de uşurare că nu-l aduseseră cu ele; izvorul ei de afecţiune păru că secase.

— Elizabeth a fost ultima ticăloasă, continuă Sammy, spunând tuturor prietenelor ei că i-a luat pe bebeluş şi pe Chattie ca să-l ajute pe Cory.

Chattie părea destul de veselă dar o strângea pe Harriet foarte tare.

— Pot să-l văd pe Jonah?

— Da, desigur, spuse Harriet, dar vorbeşte în şoaptă şi să nu-ţi faci griji dacă nu este chiar aşa cum îl ştii.

Din nefericire, chiar când Chattie intră în cameră, balonul se sparse. Jonah se trezi tresărind şi nerecunoscând pe niciuna dintre ele, începu să vorbească incoerent despre monştrii care veneau să-l ia.

— Voi rămâne eu cu el, spuse Sammy. Tu du-o pe Chattie jos în cantină la o îngheţată.

Chattie încântă pe toată lumea, cu părul ei blond unduindu-se pe când se zbenguia prin cantină vorbind cu toate asistentele. Apoi brusc, se lipi de Harriet cu ochii plini de lacrimi.

— Nu va muri, nu-i aşa?

— Sigur că nu, spuse Harriet, îmbrăţişând-o, dar simţind în sufletul ei că îi scădea convingerea.

— Am auzit-o pe doamna Bottomley spunându-i lui Sammy că poate să o ia şi în direcţia cealaltă. Ce înseamnă

asta?

— Nimic important, spuse Harriet.

— Dacă moare va merge în paradis, nu-i aşa? şopti Chattie.

— Sigur că da, răspunse Harriet, dar nu va muri.

— Atunci n-am să-l mai văd niciodată, spuse Chattie, pentru că eu sunt atât de neastâmpărată că voi merge direct în iad.

Izbucni în suspine zgomotoase. Harriet o strânse în braţe, încercând să-şi păstreze sângele rece.

— Draga mea, sigur că şi tu vei merge în paradis.

— Nu prea cred eu în paradis, oricum, suspină Chattie. Am fost sus în cer cu un aeroplan şi nu l-am văzut.

Harriet stătea bătând darabana cu unghiile, urmărind două surori care se agitau cu un echipament Heath Robinson pentru perfuzii.

Picăturile curgeau pe jos din tub şi acul continua să nu fie la locul potrivit. Jonah zăcea într-unul dintre puţinele lui momente în care era conştient, lacrimile curgându-i pe obraz.

Harriet se întoarse către surori, pierzându-şi cumpătul.

— Ce naiba, ţipă ea, nu poate niciuna din voi să-l facă să funcţioneze?

Ca rezultat doctorul Williams o admonestă.

— Îţi vom da o pastilă de mogadon în seara aceasta, spuse el. Ştim că te simţi responsabilă cu amândoi părinţii plecaţi, dar *trebuie* să te aduni. Nu faci decât să-l superi strigând la surori, ele fac tot ce pot.

— Dar de ce nu i se poate da un tranchilizant adecvat şi sedative? Dacă ar simţi că faceţi ceva să-l însănătoşiţi, ştiu că s-ar relaxa şi ar înceta să mai lupte cu voi.

— Jonah este un copil foarte curajos, domnişoară Poole, spuse doctorul Williams, rece. Tu nu poţi suporta

durerea, nu el.

— Este foarte bolnav, nu-i aşa? spuse Harriet. Le auzise pe asistente vorbind despre secţia de terapie intensivă.

— Cu siguranţă nu este un copil sănătos, spuse doctorul Williams dar unde este viaţă este şi speranţă.

Spre miezul nopţii Jonah intră în comă. Harriet se prefăcuse că ia pastila de mogadon, dar o aruncase în lavabou. Îl urmărea oră de oră luptându-se cu istovirea şi disperarea, ascultându-i respiraţia grea, ţinându-l de mână şi rugându-se. Prin geamul separator de sticlă o vedea pe asistenta de culoare, de gardă în noaptea aceea, făcând un rond prin secţie, aranjând aşternuturile şi verificând pulsul pacienţilor. Într-o clipă va veni în camera Harrietei să schimbe perfuzia. Mâine dimineaţă la această oră, Cory va fi aici. Cum va putea să dea ochii cu el dacă i se întâmplă ceva lui Jonah? îşi luă capul în mâini şi suspină.

Probabil că adormise. Când se trezi era aproape lumină. Jonah zăcea imobil în pat. Pentru o clipă îngrozitoare, Harriet se gândi că murise. Îi simţi fruntea rece, totuşi respira slab.

Ridicându-se în picioare, fugi pe coridor spre biroul asistentelor.

— Jonah respiră atât de încet acum, se bâlbâi ea. Arată aşa de liniştit, încât am crezut că e pe moarte.

Asistenta de culoare se ridică şi o prinse de braţ pe Harriet.

— Voi veni să văd.

Îi luă pulsul şi temperatura. Se întoarse către Harriet, cu un zâmbet larg cu toţi dinţii ei cei albi înflorindu-i pe chip.

— Cred că a depăşit crizele, spuse ea. Respiraţia îi este aproape normală şi pulsul a coborât.

Harriet se întoarse într-o parte. Umerii îi tremurau.

— Hai, hai, spuse sora. Îţi aduc o ceaşcă de ceai, apoi poţi să dormi puţin.

Harriet nu avea încredere în doctori şi surori; ştia că toţi mint. După câte ştia ea, Jonah încă mai era în pericol. Stătu lângă patul lui până la micul dejun, în timp ce o pungă de plastic după alta picurau în braţul lui, ascultându-i respiraţia grea care se domolea şi devenea egală, mişcările nervoase liniştindu-se.

Sora Maddox sosi la opt, arătând mai rece şi mai elegantă ca niciodată.

— Bună dimineaţa. Cum se simte pacientul? zise ea aspru. Cred că ai dormit bine cu acel mogadon. Te invidiez. Eu am ajuns în pat abia la ora patru.

Luă graficul lui Jonah. Temperatura şi pulsul erau coborâte.

— Ei, este mai bine, spuse ea. Sper că acum îl apreciezi puţin mai mult pe doctorul Williams.

— Jonah încă nu şi-a revenit, spuse Harriet, morocănoasă. Ştia că era urâcioasă.

— Îi trebuie multă odihnă. Eu nu l-aş mai agita dacă aş fi în locul tău. M-aş duce să mănânc ceva.

În loc de asta, Harriet încercă să se concentreze pe un număr vechi din *Reader's Digest*. Merită să faci treaba personalului din secţia voastră pentru cazuri grele, îşi spunea ei însăşi. Se simţea dărâmată. Cu greu îşi recunoscu în oglindă faţa trasă. Îşi dori să-şi poată spăla părul şi să facă o baie înainte să vină Cory, dar era prea afectată să-l poată părăsi pe Jonah înainte de a şti că era în afară de orice pericol.

Specialistul sosi pe la ora unsprezece şi nu păru complet fericit.

— Încă nu a scăpat, spuse el. Anunţă-mă când îşi revine.

Li reveni panica şi frica terifiantă. Oh, nu-l lăsa să

moară, se rugă Harriet.

Peste un sfert de oră sosi doctorul Williams, chiar mai puţin receptiv ca de obicei, la întrebările cu care Harriet îl bombardă despre starea lui Jonah.

— Dar îi va fi mai bine, nu-i aşa? repetă ea cu disperare.

— Zău, domnişoară Poole, spuse sora Maddox, doctorul, Williams are de vizitat o sută unu alţi pacienţi.

— Îmi pare rău, insistă Harriet, dar tatăl lui Jonah trebuie să sosească după-amiază şi va vrea să ştie exact care este situaţia.

— Oh, a sunat acum zece minute, zise sora Maddox.

Harriet se albi.

— Ce a spus? De ce nu m-ai lăsat să vorbesc cu el?

— Erai în oficiu sau îţi făceai o ceaşcă de cafea, spuse sora Maddox. Nu m-am gândit că este important.

— Dar m-ai fi putut chema. Ar fi trebuit să ştii că voiam să vorbesc cu el.

— Şi tu ar trebui să-ţi dai seama că sora Maddox are lucruri mai importante de făcut decât să funcţioneze ca centralistă telefonică pentru toate relaţiile pacienţilor. Trebuie să-ţi dai seama că Jonah nu este singurul copil din spital, şuieră doctorul Williams.

— Dar este singurul copil de aici care îmi aparţine, spuse aspru Harriet.

— Am nimerit în locul potrivit? spuse o voce care vibra puternic. Toţi se întoarseră. În uşă, făcându-şi o intrare perfectă, învăluită într-o blană neagră imensă şi o pălărie de blană, stătea Noel Balfour.

— Oh, da, am nimerit, spuse ea văzându-l pe Jonah şi îndreptându-se repede spre pat.

— Oh, scumpul meu, scumpul meu drag, spuse ea cu voce tremurătoare.

Şi brusc, exact în replică, Jonah se mişcă, suspină şi

deschise ochii, uitându-se neîncrezător, o clipă, la Noel.

— Mami, mormăi el slab.

Harriet simţi încă o dată explozia de gelozie când faţa palidă a lui Jonah se lumină.

— Mami, chiar tu eşti?

— Da, eu sunt, dragul meu. Ce clipe înspăimântătoare, înspăimântătoare, ai trăit. Îi îndepărtă părul blond, umed de pe frunte.

— Mă doare braţul, bombăni Jonah.

— Ştiu, dragul meu, spuse Noel. Este perfuzorul acesta scârbos, dar te face să te simţi mai bine în fiecare clipă, aşa încât ştiu că ai să fii curajos şi cu asta. Pentru că aceste surori drăguţe şi doctorii s-au străduit din greu să te însănătoşească.

— Mă simt mai bine, spuse Jonah, dar tot mă doare capul şi suspinând, adormi din nou. Noel se aplecă şi îl sărută pe frunte, conştientă că stârneşte un suspin de duioşie. Cu greu mai găseai un ochi uscat în cameră, se gândi Harriet. Toată lumea era cu gura căscată de admiraţie.

Noel se ridică şi se uită împrejur. Scoţându-şi pălăria de blană şi trecându-şi o mână mângâietoare prin părul blond, astfel ca acesta să se aranjeze perfect, zâmbi, aruncă o privire orbitoare şi visătoare asistentelor, apoi îşi întoarse capul către doctorul Williams, care roşi ca o şcolăriţă.

Întinse mâna.

— Numele meu este Noel Balfour, zise ea, ca şi cum n-ar fi recunoscut-o toată lumea.

— N-am ştiut că sunteţi mama lui, spuse sora Maddox, arătând mai degrabă mişcată.

— Nu cred că Harriet a crezut că este important. Nu câtă vreme viaţa lui Jonah era miza. Cum se simte fiul meu, doctore?

— A fost într-o situaţie dificilă, dar se pare că a scăpat.

— De când este aici?

— Acum se fac patru zile.

— *Patru zile*! De ce nu mi s-a spus mai devreme?

Noel se trânti pe un scaun şi scoase o ţigară cu o mână tremurătoare, lăsând haina de blană să i se deschidă şi să-i arate bustul minunat.

Doctorul Williams sări cu o brichetă.

— Am încercat să te găsim, protestă Harriet. Ne-au spus că erai la? Paris, dar nu ştiau unde.

— Era studioul care încerca să mă protejeze, spuse Noel. Am fugit la Paris ca să învăţ un rol. Şi tu ai fost singură, sărmană Harriet. Prin ce trebuie să fi trecut! Sunt sigură că a fost minunată.

Doctorul Williams îi adresă un zâmbet glacial.

— Domnişoara Poole îşi ia foarte în serios responsabilităţile de doică.

Noel, detectând instantaneu tensiunea, se uită de la unul la altul.

— Unde este Cory? o întrebă pe Harriet.

— Se întoarce din Statele Unite.

— Tocmai a sunat să spună că va fi aici în după-amiaza aceasta, adăugă sora Maddox.

— Oh, mulţumesc lui Dumnezeu, spuse Noel, mulţumesc lui Dumnezeu că îi putem da veşti bune. Lasă-mă să stau cu el puţin, Harriet, continuă ea. Du-te şi bea o ceaşcă de ceai şi odihneşte-te. Arăţi atât de dărâmată.

Sfârşită de oboseală, cu cearcăne în jurul ochilor, cu părul slinos şi purtând o fustă de lungime nepotrivită, Harriet era foarte conştientă de contrastul pe care probabil îl făcea cu Noel.

Pe când cobora tăcută spre cantină, ştia că fusese manevrată. Nu avea nicio îndoială că în acest moment

doctorul Williams îi spunea lui Noel cât de acră fusese cu asistentele şi ce influenţă proastă avusese asupra lui Jonah. Şi în această după-amiază Cory se va întoarce şi prima persoană pe care-o va găsi va fi Noel stând şocată lângă pat. Brusc, se simţi dată la o parte şi trădată.

22

Noel, ca toate persoanele încântătoare, era total dependentă de aprobarea şi admiraţia celorlalţi. Când simţea dezaprobare, pur şi simplu căuta să facă noi cunoştinţe. Îi plăcea să trăiască numai în strălucirea soarelui. Efectul ei asupra spitalului fu dramatic. Brusc fiecare doctor şi asistentă din clădire păru să găsească o scuză pentru a apărea şi a verifica starea lui Jonah. Coridorul arăta ca gara Paddington.

— Sărmanul, micuţul flăcău a început să se simtă mai bine din momentul în care a venit mămica lui, o auzi Harriet pe o soră spunându-i alteia, în vreme ce puneau cartofi, cu lingurile de îngheţată, peste friptura de miel din tăvile cu masa de cină.

— Nu-i aşa că este drăguţă şi atât de naturală? zise cealaltă.

— „Soră, trebuie să fii atât de obosită”, a spus. „Mulţumesc că ai salvat viaţa băiatului meu”. Ceea ce este mult mai mult decât plângerile pe care le-am primit de la acea…

Se opriră brusc când o văzură pe Harriet.

— I-ai văzut pantofii? spuse una dintre ele.

— Nu-i aşa că sunt frumoşi? Şi părul! Ai văzut felul în care i s-a luminat faţa când a auzit că soseşte soţul ei? Ce păcat că s-au despărţit! Este evident că ea încă îl mai iubeşte. Poate că aceasta îi va aduce din nou împreună.

Cea mai dramatică schimbare se produse în comportamentul doctorului Williams. De obicei nu putea fi văzut din momentul în care îşi termina vizita, dar acum.

Noel îl schimbase; apărea la fiecare cinci minute. Harriet ştia că programul i se termina la ora trei, dar la ora cinci încă se mai învârtea pe acolo. Privirea rece, gri, tăioasă, irezistibilă, era visătoare acum, glasul plictisit, profund şi mângâietor. Harriet simţi chiar şi o adiere de parfum bărbătesc.

Era foarte preocupat că Noel nu mâncase de prânz. Dar nu se făcu nicio sugestie că ar putea coborî la cantină pentru o ceaşcă de ceai, ostropel irlandez şi morcovi. Un sfert de oră mai târziu apărură sandvişuri cu somon afumat şi o sticlă de vin alb rece.

— Nu-i aşa că este minunat? îi spuse Noel lui Harriet. Atât de atent şi de preocupat de Jonah.

— Este aşa numai de când eşti tu aici, spuse Harriet morocănoasă. S-a purtat ca un porc până acum.

Una dintre asistentele din tura de zi vârî capul pe uşă:

— Tocmai mi-am terminat programul, domnişoară Balfour. Mă întrebam dacă aţi putea să-mi daţi un autograf.

— Spune-mi numele tău, spuse Noel, luând bucata de hârtie.

— Sora Rankin, spuse asistenta.

— Nu, ştiu că eşti sora Rankin. Vreau să spun numele de botez.

Sora Rankin chicoti.

— De fapt mă cheamă Dorothy, dar toată lumea îmi spune Dotty.

„Pentru Dotty cu mare plăcere, dragoste şi recunoştinţă”, scrise Noel cu litere uriaşe.

— Cred că Dotty este un nume drăguţ. Închipuieşte-ţi cum este să fii botezată Noell. Lumea întotdeauna face glume despre primul Crăciun.

— Am văzut toate filmele dumneavoastră, insistă sora Rankin, devenită brusc o admiratoare a filmelor de

dragoste. Cred că sunteţi absolut minunată.

— Iar eu n-am să-ţi pot mulţumi niciodată îndeajuns pentru ceea ce ai făcut pentru băieţelul meu.

Ridică o statuie, se gândi Harriet dezgustată.

— Totul este în ordine? Era doctorul Williams din nou.

— Absolut minunat, zise Noel, întorcându-şi ochii căprui surprinşi spre el. Eşti un sfânt, David.

David acum, se gândi Harriet. Acesta arăta exact ca Sevenoaks când căţeaua familiei Mytton era în călduri.

— Nu m-am descurcat cu toate sandvişurile, spuse Noel. Sunt prea supărată să mănânc, dar vinul este delicios. Nu vrei şi tu?

— Nu, când sunt de serviciu, spuse el, dar mi-ar plăcea un pahar mai târziu.

Singura mulţumire a Harrietei era că sora Maddox arăta absolut furioasă.

Când Noel auzi că Chattie şi Williams stau la familia Pemberton, ieşi şi avu o lungă convorbire telefonică cu Elizabeth.

Când se întoarse, atitudinea ei era evident mai puţin prietenoasă faţă de Harriet. Oh, Doamne, pariez că Elizabeth a menţionat ceva despre faptul că m-am agăţat de gâtul lui Cory la Balul Vânătorilor, se gândi Harriet.

Acum, principala preocupare a lui Noel părea să fie să o scoată din spital înainte de întoarcerea lui Cory.

— Chiar nu cred că mai putem să-i lăsăm pe Williams şi Chattie pe capul Elizabethei, spuse ea mai ales că lui Williams îi ies dinţii şi îi ţine treji în fiecare noapte. Cred că ar trebui să mergi să-i iei şi să-i duci acasă.

— Sammy nu se supără de fel să aibă grijă de copii, spuse Harriet. Aş vrea să mai stau aici cu Jonah încă o noapte.

— Eşti sigură că eşti cea mai indicată persoană?

spuse Noel blând. Cei de aici par să gândească că eşti mai degrabă – ei, bine – supraemotivă.

— Îl… îl… iubesc, se bâlbâi Harriet. Eram îngrijorată.

— Îmi dau seama de asta, dar trebuie să-ţi aminteşti că eşti numai…

— Doica. Harriet simţi că se înroşeşte foarte tare la faţă.

— Exact, spuse Noel, turnându-şi încă un pahar de vin. Şi este datoria ta să mergi acasă şi să te îngrijeşti de Chattie şi Williams, aşa că aş vrea să-ţi împachetezi lucrurile imediat; şoferul meu te va duce acasă şi în drum poţi să îi iei şi pe ei.

Dar domnul Erskine mi-a lăsat mie copiii în grijă. Sunt sigură că vrea să rămân. Noel îşi pierdu răbdarea.

— Sunt măritată de zece ani cu Cory. Cred că-l cunosc un pic mai bine decât tine. Când va sosi cred că cel mai mult i-ar place să mă găsească aici cu Jonah.

Harriet fu învinsă. Merse în camera de alături şi începu să-şi adune lucrurile. Îl auzi pe Jonah trezindu-se încă o dată şi plângându-se de durere de cap şi că ar vrea nişte cuburi de gheaţă. Noel băgă capul pe uşă.

— Poţi să cobori până jos şi să-mi aduci nişte gheaţă? spuse ea.

Plimbând tava sub robinet ca să scoată cuburile de gheaţă, Harriet se gândi dintr-odată că va exploda dacă nu-l vede pe Cory. O urăsc pe Noel, o urăsc, o urăsc.

Apoi, în scurtă vreme, auzi un pas repede pe coridor; era el. Inima i se topi. Încercă să-l strige, dar vocea i se opri în gât. Ieşi pe coridor. Avu nevoie de cea mai mare stăpânire de sine din viaţa ei ca să nu alerge după el.

Chiar şi aşa, ajunse la timp la uşă să o vadă pe Noel sărind în picioare. În clipa următoare, Cory o luase în braţe şi o consola căci ea suspina puternic, dar nu destul pentru a-şi strica machiajul. Nu pot să suport, se gândi

Harriet ale cărei unghii îi intrau în palme.

Îl văzu pe Cory dându-i apoi drumul şi mergând să vorbească cu Jonah. Se mişcă în vârful picioarelor încercând să audă ce spunea.

Dar sora Maddox fu mai rapidă decât ea. Cu cât mai repede Noel îşi transfera atenţiile asupra lui Cory şi îşi lua ghearele de pe doctorul Williams, cu atât mai bine.

— Cred că toată familia ar vrea un timp numai pentru ei, spuse ea ferm. Portarul de jos tocmai a sunat să spună că maşina te aşteaptă.

Harriet intră în camera de alături şi fără să se gândească puse restul lucrurilor ei în sacoşa de pânză pe care doamna Bottomley o adusese.

Apoi îl auzi pe Jonah spunând.

— Unde este Harriet?

Şi pe Cory, de asemenea.

— Da, unde este?

— Sunt aici, spuse Harriet, deschizând uşa. Cory stătea pe pat, ţinând mâna lui Jonah.

Harriet se aştepta să fie palid şi înnegurat, dar era puternic bronzat de soarele din Los Angeles. Niciodată nu arătase mai chipeş – sau mai departe de ea. Ridică privirea, plin de grijă.

— Oh, Doamne, prin ce trebuie să fi trecut! Îmi pare rău că nu am fost aici.

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit, se bâlbâi ea, luptându-se să nu plângă.

— Tot ce pot să-ţi spun este mulţumesc, spuse el. Şezi. Arăţi absolut dărâmată. Eşti în stare să-mi spui ceva despre ce s-a întâmplat?

— Şoferul meu o aşteaptă să o ducă acasă, Cory, spuse Noel pe un ton rece. Este aici de patru zile. Îi trebuie o pauză. Se duce de asemenea să-i ia pe Chattie şi Williams. Elizabeth a avut grijă de ei dar nu putem să-i

lăsăm acolo la nesfârşit.

Cory nu se întoarse.

Jonah, încă adormit, spuse brusc:

— Unde este mami?

— Aici, dragule, spuse Noel, îndreptându-se spre pat.

— Unde este Harriet? bolborosi Jonah.

— A plecat acasă, dragule.

— Nu, spuse Jonah, sărind în sus ca o săgeată, brusc nervos. Nu vreau să meargă acasă. Vreau să stea. O vreau pe Harriet! O vreau pe Harriet!

— Dar sunt *eu* aici, zise scurt Noel, strângând buzele.

— Dar tu nu stai, ţipă el disperat. Tu numai spui că stai, apoi pleci. Harriet stă tot timpul.

Începu să plângă.

Cory îl luă de umeri şi încet îl aşeză la loc pe pernă.

— În regulă, bătrâne. Harriet nu pleacă nicăieri. Se întoarse către Noel.

— Am fost prevăzător şi l-am pus pe Kit să ne găsească o doică, temporar. Am adus-o cu mine în avion, apoi a luat un taxi spre casă. Va avea grijă de Williams şi Chattie. Cred că dacă te-ai zbătut să duci totul la bun sfârşit, probabil vrei să stai cu Jonah, adăugă el spre Harriet.

— Oh, da, te rog, şopti ea.

— Dar, Cory, începu Noel. Putem vorbi puţin? Harriet se retrase în camera de alături închizând uşa. Tremura ca o frunză. Fără îndoială, Noel îi spunea ce dezastruos s-a purtat cu toate asistentele şi doctorii. Prinse cuvântul „isterică” de mai multe ori, apoi Noel spuse pe un ton acru:

— S-a plâns de doctorul Williams, dar sincer nu putea fi mai drăguţ, apărând la fiecare cinci minute; solicitudinea şi blândeţea însăşi. Este evident genul de fată care îi scoate din sărite pe cei din jurul ei.

Harriet nu putu auzi replica lui Cory. Se trânti pe pat, strângându-şi pumnii în jurul frunţii într-o încercare disperată de a-şi redobândi controlul.

Un minut mai târziu intră Cory, închise uşa în urma lui şi se aşeză pe pat. Tot trupul ei era scuturat de suspine.

— Linişteşte-te micuţo, spuse el blând, mângâindu-i părul. Ştiu prin ce ai trecut.

— Şi eu ştiu că nu a fost bine pentru Jonah în acel moment, oftă ea. Exagerez, dar îl iubesc atât de mult şi am crezut că este pe moarte; nimeni nu se interesa de el şi nu i-au dat niciun fel de calmante şi afurisitul de doctor Williams era atât de plictisit de cazul acesta, nu-ţi vine să crezi. Apoi ea, vreau să spun Noel, a apărut în dimineaţa aceasta" şi brusc toată lumea s-a schimbat şi a început să dea atenţie copilului, să-i aplice lui Jonah tratament de persoană foarte importantă, apoi s-a făcut din ce în ce mai bine în cursul zilei. Ştiu că ar trebui să fiu fefericită. M-am rugat lui Dumnezeu, că dacă îl face pe Jonah mai bine, nu voi mai fi niciodată nefericită. Nu… nu pot să înţeleg de ce mă simt atât de mizerabil.

— Eu pot, spuse Cory, punându-şi mâna peste mâinile ei. Eşti absolut zdruncinată. Ceea ce vreau eu acum să faci, este să nu te cerţi, ci să mergi să faci o baie, să te speli pe cap, să mănânci ceva ca lumea, apoi să te bagi în pat şi să dormi toată noaptea. Apoi vei fi proaspătă să ai grijă de el, mâine dimineaţă.

— Dar are coşmaruri înfiorătoare. Crezi că-i este mai bine şi brusc, starea lui se înrăutăţeşte. Va sta cineva cu el în noaptea aceasta?

— O voi face eu, spuse Cory. Se întoarse în camera lui Jonah.

— Ei, bine, spuse Noel rece. Ai terminat să o consolezi?

— Pentru moment, răspunse Cory, ridicând glasul.

Trebuie să fi trecut prin iad şi înapoi. Sunt absolut îngrozit de felul în care arată.

— Evident este una dintre acele persoane care se pierde cu totul într-o situaţie dificilă, replică Noel.

Cory se pregătea să răspundă când aceasta adăugă repede:

— Unde putem mânca pe aici?

— Este un restaurant bun în Skipton, spuse Cory.

— Imediat ce adoarme Jonah, cred că am putea merge acolo. De fapt, l-am invitat şi pe doctorul Williams cu noi. Este încântător şi m-am gândit că ţi-ar putea spune totul despre Jonah.

— Nu, mulţumesc, spuse Cory. Nu am făcut patru mii de kilometri ca să ies în oraş la cină.

De fapt, Jonah făcea progrese rapide şi ieşi din spital în cinci zile. Harriet recunoscu cu greu camera lui Williams şi camerele copiilor când ajunse acasă, atât de ordonate erau. Toate cărţile de joc şi piesele de la puzzle fuseseră sortate, hainele copiilor erau aranjate în teancuri, frumos călcate, în dulapuri. Scutecele lui Williams erau pufoase şi albe ca neaua, chiar şi vechea masă din camera lui Williams pe care fuseseră lipite generaţii succesive de postere, etichete şi reclame de coca-cola, fusese curăţată şi acum strălucea ca o mobilă dată cu un strat de lac. Domnişoara Handury, doica temporară, era un miracol şi Noel se folosi de fiecare ocazie pentru a evidenţia faptul.

Noel rămase la Wilderness şi plecă abia la sfârşitul săptămânii deoarece trebuia să fie la Londra unde juca un rol în Parkinson Show. Fu una dintre cele mai rele săptămâni din viaţa Harrietei. Lui Williams îi ieşeau dinţii şi ţipa continuu ca Heruvimii şi Serafimii, ceea ce îi dădu lui Noel o multitudine de ocazii pentru a se purta şi mai rău. Jonah căruia toate lumea îi acorda atenţie, desfăşură toată gama de despotisme şi capricii ale convalescentului.

Chattie, din lipsă de atenţie, era foarte geloasă şi sâcâitoare. Abia fu oprită să nu dăruiască două dintre nurcile lui Noel unei femei care făcea o colectă şi într-o după-amiază când Harriet intră în bucătărie o găsi alături de Sevenoaks arătând amândoi bolnavi şi speriaţi. Împărţiseră între ei o întreagă cutie de mâncare pentru câini.

Chattie izbucni în lacrimi când Harriet o atenţiona.

— Am încercat numai să fac din Sevenoaks un băiat bun, aşa cum scrie pe cutie, se vaită ea.

Cel mai rău lucru însă era să o ai în preajmă pe Noel arătând superb, să-ţi iasă în drum şi să se bage în treburile casei.

— Nu mai pot spune că bucătăria este castelul meu, mormăi doamna Bottomley.

Nici telefonul nu înceta să sune. Era fie agentul lui Noel, sau oameni din Parkinson Show, sau ziarul *Yorkshire Post* solicitându-i un interviu, sau Ronnie Acland, sau doctorul Williams. Apoi, când nu telefona nimeni, suna ea la mare distanţă sau o punea pe Harriet să-i facă serviciul de a suna pentru ea, sau să-i spele bluzele, sau să-i coase nasturii. Apoi erau discuţiile interminabile despre cel mai potrivit lucru pe care să-l poarte la Parkinson.

Când cineva a trecut prin momente de mare nelinişte, uşurarea şi fericirea nu urmează imediat. Harriet descoperi că era predispusă la crize depresive, înclinată să fie manipulată. Îşi spuse că era foarte slăbită. Această stare era alimentată şi de faptul că vedea lenjeria de mătase de culoarea piersicii la uscat, că simţea adierea de parfum peste tot.

Doctorul Williams suna în fiecare zi, ceea ce Harriet considera că era puţin nepotrivit. Într-o zi privind afară pe fereastră, în vreme ce făcea paturile, Harriet o văzu pe Noel, stând ca o fetiţă în vechiul leagăn de sub. Nuc, cu

doctorul Williams care îi făcea vânt foarte infatuat. În clipa următoare fu chemată în casă pentru o convorbire de zece minute cu Ronnie Acland. Opţiunile ei matrimoniale erau deschise, se gândi Harriet.

Odată, la ora prânzului, sună doctorul Williams şi după o scurtă conversaţie, Noel dispăru în maşina lui Cory. „Se întoarse cinci ore mai târziu, îmbujorată şi radioasă şi veni în bucătărie să le distreze pe doamna Bottomley şi Harriet cu un lung discurs despre imposibilitatea de a găsi o pereche de pantofi potriviţi pentru apariţia ei la televiziune.

— Ai încercat la Schofields? întrebă doamna Bottomley.

— Am încercat peste tot. Cred că am vizitat peste douăzeci de magazine, suspină Noel.

În acel moment, Sevenoaks îşi băgă capul în geanta ei care stătea deschisă pe un scaun şi înainte ca ea să-l poată opri, îşi adânci botul înăuntru şi scoase o pereche de chiloţi cu volănaşe de culoarea piersicii.

— Mă miră că nu ai găsit nimic la Dolcis, spuse doamna Bottomley.

Harriet trebui să iasă din cameră să se poată opri din râs. Ar fi dat orice să-i poată povesti lui Cory.

Cu toate acestea, suspecta că doctorul Williams şi Ronnie erau doar pură distracţie şi că tunurile cele mari ale lui Noel ţinteau să-l aducă pe Cory înapoi. Acesta evita orice ocazie de a rămâne singur cu ea şi dormeau în camere separate. Se cufunda într-o mulţime de lucrări pe care le adusese din America şi în pregătirea lui Python pentru cursa cu obstacole de sâmbătă. Uneori, Harriet îi surprindea privirile oprindu-se pe Noel, dar nu le putea citi înţelesul. Cum îl afecta acum această frumuseţe? Era drăguţ cu Harriet, dar detaşat, ca şi cum mintea lui era altundeva, departe, de neatins. De un singur lucru era

sigură: dacă Noel se întorcea, va fi concediată. Asta o făcea să nu se simtă în largul ei.

În ultima seară înainte ca Noel să plece în Sud, ea şi Cory statură de vorbă. Harriet coborî să ia puţin lapte pentru William şi auzi voci ridicate. Uşa era întredeschisă şi se opri să asculte:

— Ai fost mulţumită să-mi laşi copiii mie, în totalitate, spunea Cory. Acum ai neruşinarea să spui că-i vrei înapoi.

— Ronnie şi cu mine avem o casă în Franţa şi încă una la Londra, spuse Noel. Sunt baze solide pentru copii, să trăiască acolo. Fii cinstit, Cory, ei au nevoie de o mamă. Un bărbat nu poate cu adevărat să crească copiii de unul singur.

— Nu m-am descurcat prea rău până acum, şuieră Cory. Ştii foarte bine că este un singur fel în care sunt gata să te las lângă copii şi cum eşti absolut incapabilă să-l satisfaci, nu are niciun rost să discutăm despre asta.

El vrea ca ea să se întoarcă şi să-i părăsească pe toţi ceilalţi, se gândi Harriet întristată.

— De unde ştii că sunt incapabilă să satisfac termenii aceia? spuse Noel aspru.

În clipa următoare se trânti uşa.

Harriet fugi pe scări în sus. Se va întâmpla, se gândi ea cu durere. Dar cinci minute mai târziu îl auzi pe Cory urcând şi uşa de la camera lui închizându-se. Fu ca şi cum un pumnal mare îi fusese smuls din piept.

23

Harriet nu uită niciodată ziua cursei – bookmakerii strigând, personalităţile comitatului în costume bine croite, copiii mestecând caramele, mulţimea care se înghesuia în jurul padocului şi la punctul de sosire, defilarea cailor în veşminte lucitoare.

Stătea lângă ţarc, încercând să reziste incredibil de emoţionatei Chattie – sărmanul Jonah, lui nu i se îngăduise

să iasă din casă urmărind-o pe Python căreia i se punea şaua. Veşmântul iepei negre arunca sclipiri albastre în strălucirea soarelui.

Cory veni spre ele. Purta o haină de mătase în dungi, roz cu gri, iar pe cap o şapcă roz cu gri. Abia dacă mai vorbiseră de când plecase Noel. Îi luă mâna şi îi dădu ceasul lui.

— Ai grijă de el, spuse mângâindu-i degetele.

— Noroc, şopti ea.

— Noroc, tati, îi ură şi Chattie.

Îl urmăriră cum, fixând harnaşamentul lui Python şi bătând-o uşurel cu mâna pe crupă, pune un picior în scară şi se ridică în şa, călărind încet prin ţarc.

Doi bărbaţi din mulţime, lângă ea, discutau între ei.

— Ce animal arătos. Tânără, strălucitoare.

— Erskine o călăreşte.

— Oh, este Erskine, nu-i aşa? Merită să pariem cinci lire, fiecare.

Inima Harrietei se umplu de mândrie. Oh, te rog, fă să câştige. Are nevoie atât de mult de această victorie mică, neimportantă pentru a prinde curaj.

Erau nouă cai în cursă. Acceptance, favoritul, un roib înalt, sprinten, avea mari şanse să câştige. Harriet şi Chattie se urcară în vârful dealului, aşa că puteau vedea aproape toată cursa, tot drumul pe care îl aveau de parcurs şi, de asemenea, să audă crainicul. Harriet era atât de nervoasă încât cu greu îndrăznea să privească.

În cele din urmă porniră. În primul tur, Python rămase cam a şasea cea mai mare parte a parcursului, dar când ajunseră să sară gardurile pentru a doua oară, începu încet să avanseze.

— Acum nu mai au decât opt garduri de sărit, spuse crainicul. Ordinea este Snow Moss după Acceptance, apoi Lazy Lucy şi Tragedy Queen. Python merge foarte bine şi

câştigă teren tot timpul. Acum ajung la cea de-a şaptea poartă şi conduce tot Acceptance şi Snow Moss. Acceptance sare acea poartă dar cineva este jos. Nu văd exact cine este… da, e Python! Python este la pământ, mă tem.

Mulţimea scoase un vuiet. Harriet simţi o frică îngrozitoare. Nu era conştientă decât de teamă că ar putea fi rănit Cory, grav rănit.

Chattie începu să plângă.

— Va fi bine, spuse Harriet cu voce sufocată. Microfonul pârâi.

— Îmi pare rău, spuse crainicul. Am făcut o greşeală. Nu era Python, ci Lazy Lucy care a căzut la ultimul gard – au culori asemănătoare. Python este încă în cursă, tot mai aproape de favoriţi.

Lacrimi umplură ochii Harrietei. Se linişti.

Ca într-un vis, urmări corpul lui Cory aplecat deasupra iepei mici, negre, înduplecând, grăbind-o. Încet distanta dintre el şi conducătorii cursei se micşoră. Încă un gard sărit şi atunci Snow Moss căzu şi victoria lui Cory nu mai. Depindea decât de rezistenţa sau oboseala lui Acceptance.

— Hai, hai, strigă Harriet. Python îl ajunse din urmă. Pentru o secundă, păru că Acceptance va reuşi, apoi Python ieşi în faţă cu un vârf de bot şi trecu prima linia de sosire.

Cum s-au mai îmbrăţişat Harriet şi Chattie una pe alta!

— Am câştigat cincizeci de pence, ţipă Chattie. Toată lumea ovaţiona când Cory se întoarse călare. Deodată, un zâmbet larg se întinse pe figura lui imposibilă în timp ce lovea uşurel cu palma iapa asudată.

— Oh, ce deştept, ce deştept e tati! ţipa Chattie. Ochii lui Cory îi întâlniră pe cei ai Harrietei.

— Ei, bine, spuse el, am reuşit.

Descăleca şi apoi, Harriet nu-şi aminti niciodată după aceea cum se întâmplase, o figură blondă învăluită în blănuri îşi făcu drum prin mulţime şi îşi aruncă braţele de gâtul lui Cory.

— Oh, dragul meu, dragul meu, strigă ea, sunt atât de mândră de tine.

— Mami! Ce faci aici? spuse Chattie.

— Nu mă mai mărit cu Ronnie, strigă Noel. M-am întors înapoi, înapoi la tati. Vom fi toţi din nou, o familie fericită.

Brusc, padocul păru să fie plin de fotografi.

— Aceasta este cea mai fericită zi din viaţa mea, declară Noel zâmbindu-le radioasă.

Figura lui Cory era lipsită de expresie. Uluită, Harriet o urmări pe Chattie cum o trage pe Noel de haină.

— Mami, mami, Mi-ai adus un cadou?

— Da, sigur că da, draga mea. Se întoarse către Harriet cu un zâmbet batjocoritor pe chipul ei frumos, l-am adus un mic *cădeau* chiar şi lui Harriet.

Harriet privi împrejur şi scoase un geamăt. Nu observase figura elegantă, zveltă în haină de blană neagră şi cu ochelari fumurii.

— Hello, Harriet, draga mea, zise Simon.

— Simon! Oh, Dumnezeule, şopti Harriet. Ce faci aici? Ridică mâna spre obraz. Apoi Chattie ţipă:

— Priviţi la Harriet! S-a rănit.

Privind în jos, brusc, Harriet îşi dădu seama că îi curge sânge din mână. Apoi figurile înfiorate din faţa ei începură să se învârtească şi îşi pierdu cunoştinţa.

O învăluiră întunericul, suferinţa, durerea. Urechile ei erau izbite de sunetul diferitelor voci.

Un bocet de la Chattie:

— Nu va muri, nu-i aşa?

Vocea lui Noel iritată, cu inflexiuni de oţel:

— Sigur că nu, a leşinat doar.

Vocea lui Cory, aspră ca pietrişul, neliniştită:

— Toată lumea înapoi! Nu vedeţi că are nevoie de mult aer?

Altă voce, tandră, mângâietoare, dulce. Ar putea să fie a lui Simon cu adevărat?

— Totul va fi în regulă, draga mea. Acum sunt cu tine.

Apoi nori negri de întuneric, în vârtej, veniră din nou, după care, se lumină şi brusc, deschise ochii. Văzu un chip uitându-se în jos la ea, palid, în contrast cu haina de samur, o figură pe care nu obişnuia să o vadă decât în vise, sau dispărând în coşmaruri.

— Oh, Simon, spuse ea slab, eşti tu cu adevărat?

— Hello, puiule. Da, eu sunt, dar nu trebuie să încerci să vorbeşti.

— Nu visez, nu-i aşa?

Ea zâmbi, dar avea lacrimi în ochi:

— Nu visezi. Simţi, îi atinse obrazul cu mâna dar, când ea întoarse capul să i-o sărute, el spuse – stai liniştită.

— Unde sunt?

— Într-un fel de ambulanţă. Un îngrijitor de la viţei ţi-a bandajat mâna. Te-ai tăiat spărgând geamul de la ceasul lui Cory din buzunar. Trebuie să fi fost şocul de a mă vedea pe mine. Mă flatează, presupun, că încă te impresionez, în acest fel.

Acest lucru nu era chiar exact, dar Harriet era prea buimăcită pentru a cerceta de ce.

— Unde este Cory? Şi copiii şi toată lumea?

— Încetează să-ţi mai faci griji pentru alţii, spuse el dulce.

— Oh, Simon, ce bine arăţi, suspină ea.

Era exact lucrul care trebuia spus. Îi zâmbi şi

cufundând o batistă de mătase într-o cană cu apă de lângă ea, începu să-i şteargă încet sângele de pe faţă.

— Când te refaci puţin, te duc cu maşina la spital să-ţi pună câteva copci la mână.

Harriet îl privi aprinzându-şi o ţigară şi introducând-o cu grijă în ţigaretul albastru închis.

— Simon, nu te-a obligat Noel să vii aici? El o privi jignit.

— Oh, draga mea! Chiar crezi că sunt atât de ticălos? Borzoi şi cu mine ne-am despărţit după ce te-am văzut pe tine ultima dată. De atunci am tot încercat să dau de urma ta. Nimeni nu ştia unde eşti – fostul şef, proprietăreasa, nici chiar părinţii. N-am ştiut nimic despre copil până m-a sunat Noel în dimineaţa aceasta. Am fost complet doborât – pe jumătate scos din lupta de a te mai găsi, pe jumătate îngrozit la gândul a toate prin câte ai trecut.

Îi luă mâinile.

— De acum înainte, eu voi lua deciziile şi n-am să te mai las niciodată să pleci.

În momentul acela intră Cory în ambulanţă şi Harriet se înfurie pomenindu-se că-şi trage mâinile. Purta o haină de oaie peste cămaşa de mătase gri cu roz şi trebui să se aplece pentru a evita să se lovească cu capul.

— Hello, cum te simţi? Ce auster suna, după tandreţea entuziastă a lui Simon.

Ea se zbătu să se ridice.

— Sunt bine. Îmi pare rău pentru ceasul tău.

— Nu contează de loc, n-ai spart decât geamul.

— Îmi pare atât de bine că… ai, ai câştigat cursa. El zâmbi scurt.

— A fost grozav, nu-i aşa? Când te simţi mai în putere, te voi duce la spital.

— Eu o duc la spital, spuse Simon cu voce apatică, scuturând scrumul de la ţigară pe jos, chiar la picioarele

lui Cory. Gestul era neobişnuit de insolent. Apoi mă gândeam să mergem înapoi la voi. Sunt nerăbdător să-mi văd fiul.

Apoi în ambulanţă intră Noel.

— Îi dau liber Harrietei în acest weekend, Cory, spuse ea. Nu-i va face niciun rău doamnei Bottomley să facă ceva treabă, aşa, ca o schimbare. Poate cu uşurinţă să aibă grijă de copii şi de William.

— Nu fi ridicolă! şuieră Cory. Harriet a pierdut mult sânge. După ce trecem pe la spital va merge direct acasă, în pat.

— Cory, spuse Noel răbdătoare, copiii aceştia nu s-au mai văzut de o grămadă de vreme. Trebuie să-i lăsăm singuri.

— Prostii, spuse brusc Cory. Nu au nimic să-şi spună unul altuia. Totul s-a terminat de mult.

Harrietei nu-i făcea nicio plăcere că aceşti oameni se luptau peste capul ei. Se simţea oarecum ca o gazdă care nu are nimic de băut în casă şi este invadată de o mulţime de oameni. Amestecul de parfum greu, antiseptice şi ţigarete franţuzeşti o ameţea. Ochii reci ai lui Noel o sfredeleau.

— Cred că ar fi mai bine să merg cu Simon, spuse ea.

Harriet îşi amintea numai incidente izolate din restul zilei.

— Am reţinut un loc la un hotel jos în vale, îi spunea Simon în timp ce o însoţea de la spital. Îşi puse mâna pe piciorul ei. Nu mi-am dat seama cât de mult te-am dorit. N-am întâlnit niciodată pe cineva care face dragoste ca tine.

Harriet se simţi copleşită de mare oboseală. Nu avea dispoziţie pentru un maraton sexual.

Nici întâlnirea lui Simon cu William nu avu succesul la care sperase. William, trezit din somn, era roşu la faţă şi prost dispus. Simon, după gânguritul şi joaca de început,

nu avea nicio idee ce să facă cu el. Ţinându-l cu braţele întinse, ca pe o bombă gata să explodeze, înspăimântat că ar putea să facă pe frumoasa lui haină de blană, i-l întinse Harrietei aproape imediat.

Îşi imaginase de atâtea ori întâlnirea lor, dar bucuria şi surpriza aveau să fie mult diminuate. Nu te puteai aştepta de la Simon să fie tot atât de priceput cu copiii ca şi Cory.

Încercă să scape de starea depresivă în vreme ce-şi arunca hainele într-o valiză mică, dar era cuprinsă de acelaşi sentiment de pericol pe care îl avea întotdeauna când îşi făcea bagajele să se întoarcă la şcoală. Se simţi mai degrabă ruşinată când puse trei romane pe care voia să le citească şi pilulele de dormit rămase de când Cory o dusese la doctor. Sevenoaks şi Tadpole stăteau prin preajmă, amărâţi la vederea valizelor.

— Vă voi vedea pe amândoi mâine, spuse ea, cu speranţă în glas.

Tocmai când îşi pieptăna părul în faţa oglinzii, intră Cory fără să bată la uşă.

— Eşti nebună să te duci cu Simon, îi spuse el aspru, vorbind direct cu reflecţia palidă din oglindă. Este un tânăr răsfăţat, corupt, fără curaj şi şira spinării. Te-a alungat o dată, te va alunga din nou.

Harriet îşi prinse capul în mâini.

— Nu mă teroriza, şopti ea cu durere adevărată. Sunt aşa de încurcată.

— Îmi pare rău, spuse el cu o voce mult mai blândă, punându-i mâinile pe umeri. Dar, numai pentru că este tatăl lui William, nu trebuie să te simţi obligată să te măriţi cu el.

Pentru o clipă, Harriet se rezemă de el, apoi se îndreptă.

— Trebuie să vorbesc cu Simon şi să încerc să aflu ce

simt.

O secundă se uitară unul la altul. Apoi el îi încheie haina ca şi cum ar fi fost o fetiţă.

— Fii atentă, îi spuse.

Mai târziu, îşi aminti că fusese impresionată de calmul cu care Simon scrisese „domnul şi doamna Villiers” în registrul hotelului, de parcă ar fi făcut acest lucru de o sută de ori înainte. Reţinuse pentru ei un apartament uriaş cu trei camere.

Purtarea lui era mai cuceritoare ca oricând şi regreta ce făcuse înainte, uitându-se direct în ochii ei, spunându-i ce frumoasă se făcuse, făcând timpul să treacă cu poveşti despre starurile de film pe care le întâlnise, vorbind despre viitorul lui împreună cu ea şi cu William. Totul perfect; şi totuşi Harriet avea sentimentul că a greşit autobuzul în care s-a urcat şi care zbura şuierând în direcţia în care ea nu voia să meargă.

De asemenea şi el se schimbase. Avea acum toată strălucirea şi lustrul unui star. Când îi vorbea, simţea că joacă în faţa unor spectatori.

— Vreau să ştiu tot ce s-a întâmplat de când ne-am pierdut unul de altul, spuse el.

Dar, când ea începu să-i spună, în ciuda interesului întipărit pe chipul său, ştia că este departe, la mii de kilometri, aşa că schimbă subiectul.

— Este minunat că te-ai descurcat aşa de bine, Simon.

El îşi desfăcu mâinile larg.

— Noroc, pur şi simplu. Sincer. Am avut oarecare succes cu o serie de piese de teatru pe care le-am făcut la televiziune şi am jucat într-un film în străinătate, un rol mic, dar toată lumea a fost încântată. În luna mai voi face un film cu Noel, un rol cu adevărat substanţial. A fost extrem de drăguţă.

Harriet se întrebă ce formă luase amabilitatea la Noel.

— Ai avut o aventură cu ea? întrebă ea, inutilă.

— Draagă! Fii rezonabilă. Este suficient de bătrână să-mi fie mamă.

— Cu greu ar fi putut să-ţi fie mamă la zece ani.

— Nici măcar nu m-am gândit la asta! Oricum, nu-mi plac femeile cu pieptul mare, tipul matern – îmi plac femeile subţirele. Tu ai o siluetă extraordinară de când ai slăbit.

Harriet zâmbi, dar se surprinse gândindu-se din nou la Cory şi ce fac ei şi cu Noel în acest moment şi atunci îşi dădu seama că nu fusese socul de a-l vedea pe Simon cel care o făcuse să se taie la mână, trebuie să fi fost spaima oarbă, scurtă, care a explodat în ea, când a crezut că era Cory cel care căzuse de pe cal.

Simon continua să vorbească despre noul său film. Concentrează-te asupra frumuseţii lui, continua să-şi spună ei înşişi. Arată mult mai bine decât Cory. Şampania începea să o facă să se simtă rău.

El se ridică în picioare şi veni spre ea cu acel zâmbet brusc seducător, care putea fi folosit ca un harpon sau ca o mângâiere. Ochii strălucitori albastru-verzui se plimbau peste trupul ei acum, grei, tânjind fără sfârşit la distracţie. Se simţi hipnotizată ca o pasăre mică în faţa unui şarpe.

— Draga mea, murmură el. Este stupid să încercăm să comunicăm prin cuvinte. Să mergem în pat.

O trase în braţele sale, o sărută, dar nu mai era acelaşi lucru ca înainte – nicio furtună în interiorul ei, nici genunchii moi, nici dorinţa mare, imensă a pasiunii.

O clipă îşi aminti seara când o sărutase Cory şi tremură pe când retrăia extazul acela îmbătător, aproape de leşin.

— Nu, strigă ea, agitându-se să se tragă înapoi. Nu

vreau acum. Trebuie să-mi dai mai mult timp.

Chipul lui Simon se umbri.

— Ce s-a întâmplat? Nu mă mai doreşti ca în zilele de altă dată?

— Nu mă simt bine, şopti ea. Te deranjează dacă mă odihnesc câteva minute?

Acum, el avea o expresie de pocăinţă totală.

— Draga mea, de ce nu mi-ai spus?

Mai târziu, stătea întinsă pe pat, legănându-şi capul dintr-o parte în alta în agonia indeciziei, când sună telefonul. Îl auzi pe Simon ridicând receptorul. Apoi, urmă o pauză în timp ce el închise uşa de la dormitor.

Într-un fel de speranţă oarbă că ar putea să sune Cory, ridică derivaţia de lângă pat. Apoi, înlemni când auzi vocea lui Noel:

— Cum merge, scumpule? Apoi, vocea irascibilă a lui Simon.

— Este bine, dar nu va merge atât de repede cum ai prevăzut.

— Ai tot timpul. Dacă nu reuşeşti să o faci să-ţi mănânce din palme în douăzeci şi patru de ore, nu eşti bărbatul de noaptea trecută.

Simon râse şi mârâi pofticios.

— Bine a fost, nu-i aşa? Dar, întotdeauna este bine cu tine. Tu… eh… mă împingi spre cele mai mari strădanii.

— Ei bine, închide ochii şi imaginează-ţi că sunt eu.

— Doamne, asta era! Îmi lipseşti, draga mea. Nu te agăţa prea tare din nou de Cory, căci mă vei uita, bine?

— Dragule, vocea groasă a lui Noel era ca un sedativ, nu ţi-aş fi pescuit acel rol ca să pot petrece toată vara cu tine, dacă n-aş fi fost puţin fermecată, nu-i aşa?

— Presupun că nu.

— Ce zici de fiul şi moştenitorul tău?

— Oh, de-a dreptul groaznic. Nu mă dau în vânt după

bebeluşi. Mi-am adus aminte că ai spus că seamănă cu mine.

Noel începu să râdă. Harriet puse jos receptorul, merse la baie şi vomită violent. Apoi, rămase acolo tremurând, rezemată de uşa băii, rece ca gheaţa dar transpirând, întrebându-se ce naiba să facă în continuare.

Se spălă pe faţă şi merse în salon. Simon îşi pierdea vremea pe lângă dulap.

— Hello, frumoaso, spuse el prietenos. Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

— Am ridicat derivaţia. Am auzit toată conversaţia ta cu Noel.

Simon oftă.

— Oh, dragă, n-ar fi trebuit să faci asta. Cu siguranţă că ştii că cei care trag cu urechea…

— Simon, îl întrerupse ea furioasă. Opreşte-te, Simon! Opreşte-te! De ce nu poţi fi serios măcar o dată? De cât timp o iubeşti pe Noel?

— Nu o iubesc.

— Bine, de câte ori te-ai culcat cu ea?

— O dată, de două ori. Ce importanţă are? Nu o iubesc pe ea ci pe tine.

— Nu poţi să mă iubeşti după felul în care vorbeai la telefon.

— Oh, draga mea, nu ai auzit expresia „Să urci drumul prin paturi până în vârf”? Ei, bine, vreau acel rol din film şi dacă trebuie să încânt o primadonă bătrână ca Noel pentru asta, din partea mea este în regulă.

Harriet se uită la ea îngrozită.

— Şi tu eşti pregătit să porneşti la drum alături de mine, în timp ce încă mai ai această aventură cu Noel? Nu te înţeleg, Simon.

O privi un minut, ironic, cu capul într-o parte şi mâinile în buzunare.

— Bine, atunci, nu te pot ajuta, nu-i aşa? Apoi, începu să râdă.

— Oh! haide, draga mea, priveşte partea distractivă a lucrurilor.

Harriet dădu din cap.

— Nu cred că este distractiv. Vreau să merg acasă.

Era o noapte senină, stelele străluceau albastru electric, luna se vedea după colţii de stâncă şi se reflecta lăptoasă în râu. Şofând, Simon se întoarse să o privească.

— Faci o greşeală întorcându-te, dragă. Noel luptă foarte murdar şi, oricât de mult te place Cory te va azvârli în clipa în care ea vrea asta.

Când ajunseră în faţa casei, Harriet intră şi o întâlni pe Noel ieşind din sufragerie.

— Hello, dragilor, spuse ea. S-a isprăvit deja cearta îndrăgostiţilor?

Harriet respiră adânc.

— Am surprins conversaţia ta cu Simon la telefon. Vreau să-l văd imediat pe Cory.

Nici măcar o bătaie de geană nu trăda surpriza acesteia.

— Draga mea, el nu este aici. A ieşit acum o jumătate de oră. Nu ştiu când se întoarce. Cred că mai bine am sta la o discuţie mică împreună. Simon, îngeraşule, vrei să ne scuzi un minut?

Conducând-o pe Harriet în sufragerie, închise uşa în urma lor.

Harriet se aşeză pe sofa. Genunchii continuau să-i tremure. Noel începu turnându-şi un pahar de băutură.

— Cum să te fac să înţelegi, începu ea, că îl iubesc cu adevărat. Sunt de acord că m-am purtat urât în trecut. Dar acum este altceva. Ştiu că el este singurul bărbat potrivit pentru mine şi voi face totul să-l recâştig.

— Ca, spre exemplu, să-ţi aduci aici ultimul iubit să

mă ademenească oferindu-i pentru asta momeala unui rol mare într-un film?

Noel trânti sticla de whisky pe tava de metal.

— Oh, Doamne, scrâşni ea. Hai, maturizează-te! Ştiu că eşti nebună după Cory, dar el nu dă doi bani pe pasiunea ta prostească. Am încercat să te fac să treci prin asta uşor, aducându-l pe Simon aici. Este extraordinar de ambiţios, dar e un copil. Are nevoie de un mic stimulent. Dar dacă crezi sincer că am intenţia să prelungesc aventura cu el şi să-i dau un rol principal în viitorul meu film, trebuie să te duci să te cauţi la cap.

Vorbea de parcă Simon ar fi fost vreo pată scârboasă pe o rochie nouă pe care spălătoreasă nu va avea nicio problemă să o scoată.

Harriet îşi trecu limba uscată peste buze.

— Ştiu, Cory te iubeşte, dar, de asemenea, îi place ca eu să am grijă de copii.

— Draga mea, ochii lui Noel deveniseră imenşi acum şi ciudat de blânzi, chiar am vrut să fac să-ţi fie uşor. Admit că am fost puţin geloasă pe tine. Copiii te iubesc la nebunie, la fel şi Kit; ba chiar şi Cory, care deşi este cunoscut pentru cât de greu îi intră cineva în voie, te priveşte cu destulă simpatie. Dar am primit o scrisoare de la el în dimineaţa aceasta, care m-a convins pe deplin. Că nu am de ce să-mi fac griji.

Deschise geanta, scoase o foaie de hârtie bleu intens şi i-o întinse Harrietei. Scrisul negru, aproape ilizibil, era inconfundabil.

„Oh, dragostea mea, citi ea, sunt total distrus. De când ai plecat ieri, ştiu că îmi este imposibil să mai trăiesc fără tine. Mă predau. Te rog, întoarce-te, în orice condiţii. Nu-mi pasă. Gândul că poţi fi geloasă pe adormita aceea care are grijă de copii ar fi ridicol, dacă nu ar fi tragic ca ceva atât de banal să ne despartă. Nu mă pot plânge de

munca ei, dar va pleca mâine dimineaţă, dacă aceasta contează ca tu să te întorci mai repede”.

Dacă intri într-o cameră de tortură şi ceri să fii torturat, reflectă Harriet, nu ai dreptul să te plângi de durere. Cu multă grijă, împături scrisoarea lui Cory, o puse pe masă şi rămase tăcută un minut.

— Tu vrei să plec chiar acum? spuse ea, stupefiată.

Noel dădu din cap.

— Cred că este mai bine pentru toată lumea. Nu este nevoie să-ţi iei rămas bun de la copii. Nu va face decât să-i întristeze. Am nevoie de o mamă şi, de acum înainte, voi sta acasă să am grijă de ei.

— Pot să-i las o scrisoare lui Cory să-i spun că plec?

— Sigur că poţi, spuse Noel gentilă.

Înainte ca Harriet să plece, Noel îi dădu un cec de o sută de lire.

— Nu vrem să mori de foame.

Harriet îşi dori să fi fost în situaţia de a putea refuza.

24

Harriet stătea urmărind focul mocnit al buşteanului din sobă. Venise acasă la părinţii ei de o săptămână şi totul fusese uitat. Dar pacea şi resemnarea după care tânjea nu veniseră. Dacă n-ar fi fost Williams, n-ar fi avut niciodată puterea să continue să trăiască. Ce se va întâmpla cu mine? se gândea ea înspăimântată. Nu-mi voi putea reface această inimă frântă tot restul vieţii mele. Niciunul dintre finalurile ei dezlânate nu părea să se lege. De ce venise Cory în dormitorul ei în ultima noapte şi încercase să o convingă să nu plece cu Simon? De ce nu fusese acasă când ea şi Simon se întorseseră, mai târziu? Oricine ar fi crezut că trebuia să fie înnebunit că Noel se întorsese şi să stea mereu în preajma ei.

Dar, pe măsură ce zilele treceau devenea din ce în ce mai evident că nu mai rezista fără veşti de la el, până nu

afla dacă el şi copiii erau bine. Ce se întâmpla cu Sevenoaks? Scrisese un RS. În scrisoarea ei, rugându-l pe Cory să aibă grijă de câine până îşi găsea o slujbă unde îl putea ţine. Dar cât va mai dura până Noel îl va convinge pe Cory că Sevenoaks era o adevărată pacoste? Şi cum putea afla cum merg lucrurile? Dacă o suna pe doamna Bottomley, Noel ar putea cu uşurinţă să răspundă la telefon. Atunci îşi aminti de Kit. Sigur că da. El, cu certitudine, avea veşti despre Cory. Când formă numărul sună în permanenţă ocupat. Trebuie că luase receptorul din furcă.

— Mă duc la Londra, îi spuse mamei ei, când intră în bucătărie. Îl voi lua pe William cu mine.

Sus, îşi privi chiorâş chipul în oglindă.

— Sunt departe de izbăvire, suspină ea trist. Dar îşi perie părul până străluci, îşi puse rochia gri pe care i-o dăduse Cory şi încercă, fără mult succes, să estompeze cu fard cearcănele de sub ochi.

Apartamentul lui Kit era în Islington. Apăsă butonul soneriei dar nimeni nu-i răspunse. Trebuie că a ieşit, se gândi Harriet, cu disperare. Era aproape patru şi jumătate şi trebuia să-i dea laptele lui William. Sună din nou. Niciun răspuns. Cu inima grea, începu să coboare scările când uşa se deschise şi Kit, un gigant blond, ciufulit şi gol până la brâu, stătea clipind în spatele ei. Acesta emise un muget de furie ca un colonel paralitic, care o trimise chiar şi mai jos pe scări.

— Harriet, urlă el. Unde dracului crezi că te mai duci?

Se repezi pe scări în jos, o apucă de ceafă şi o trase în casă. Apoi trânti uşa cu putere.

— Ticăloasă mică! O apostrofă el. După toate minciunile tale despre loialitate. Dumnezeule, mi se face greaţă!

— Ce ce s-a întâmplat? îngăimă ea.

William începuse să ţipe. Harrietei însăşi îi venea să plângă, când o negresă extraordinară ieşi agale din dormitor, înfăşurată cu un prosop prea mic.

— Ce-i cu toată gălăgia asta, Kit? zise ea, căscând.

— Tangie, draga mea, spuse Kit, luând copilul care ţipa de la Harriet şi întinzându-i-l. La acest bebeluş drăgălaş de aici şi fă-l să tacă pentru un minut sau două.

Ochii fetei străluciră.

— Oh, nu, spuse Kit în grabă, nu-i al meu, slavă Domnului! Nu are nimic de-a face cu mine. Nici ea, de asemenea, mulţumesc lui Dumnezeu. Este în legătură cu nefericitul meu frate, Cory.

William se uită neîncrezător la faţa neagră lucioasă, dar nu mai plânse.

— Dă-mi-l înapoi, protestă Harriet.

— Taci! mârâi Kit şi o împinse în camera alăturată, trântind uşa în urma lor.

— Ei? spuse învârtindu-se în jurul ei ca un înger răzbunător. Ce te-a făcut să faci asta? Ai şters-o repede din loc cu iubitul, fără un cuvânt, de explicaţie.

— Nu a fost aşa, protestă Harriet.

— Spune atunci, zise Kit rece. Uimeşte-mă!

— N-am plecat cu Simon şi i-am lăsat o scrisoare lui Cory prin Noel.

— Marea poştăriţă, spuse Kit ironic. Eşti chiar mai proastă decât credeam.

Se ridică şi îşi turnă ceva de băut.

— Presupun că mai bine mi-ai povesti totul. Când termină, el spuse:

Noel pare să se fi depăşit pe ea însăşi de data aceasta. Ţi-am spus să nu crezi o vorbă din ce spune. Trebuie să fi făcut bucăţi scrisoarea ta după ce ai plecat şi să-i fi spus lui Cory că ai fugit cu Simon. Divorţează oricum

de ea. Cazul se judecă săptămâna viitoare la tribunal.

— Adevărat? şopti Harriet, neîncrezătoare. Dar ce-i cu scrisoarea de la Cory pe care Noel mi-a arătat-o, implorând-o să se întoarcă la el?

— A scris-o probabil cu mulţi ani în urmă. Noel a făcut întotdeauna mare zarvă în legătură cu doicile pe care le-au avut şi a păstrat toate scrisorile de dragoste. Ai observat data? Harriet scutură din cap.

— Atunci e clar. Am luat masa cu Cory, seara trecută. Este într-o stare proastă.

— Este la Londra? întrebă Harriet, înroşindu-se, apoi albindu-se. A pomenit de mine?

Kit lăsă să-i scape un zâmbet.

— Nu l-am mai văzut niciodată pe Cory atât de plictisitor. Este convins că a stricat totul încercând să te forţeze şi apoi, lăsându-te să pleci cu Simon.

— Oh, Dumnezeule! spuse Harriet cu un oftat. Ce să fac?

Kit se ridică în picioare.

— Mai bine te-ai duce la el acasă imediat şi l-ai ruga să te ia înapoi.

— Nu pot! Ce i-aş putea spune?

— Adevărul – că îl iubeşti. Îţi chem un taxi. Să nu-ţi faci griji pentru William. Avem noi grijă de el o oră, două.

25

În taxi, încercă cu disperare să-şi stăpânească mâinile ca să-şi poată reface machiajul, împrăştiind parfum şi fond de ten peste tot în geantă. Acum intrau pe Chiltern Street, iată casa cunoscută, albastru-închis. Oh, aşteaptă, voia să spună, nu m-am dat cu rimei. Apoi se gândi ce prostie să-şi facă griji din pricina rimelului într-un moment ca acesta!

Sună la sonerie şi aşteptă, cu mâinile jilave, gâtul uscat şi inima bătându-i să-i spargă pieptul. Când Cory

deschise uşa, părea gata să-i spună să se ducă dracului, apoi îşi dădu seama că era ea şi o privi fix, uimit. Şi ea îl privea, incapabilă să vorbească. O clipă crezu că o va lua în braţe, apoi se trase înapoi şi îl făcu loc să intre. Urcară sus, în camera unde îi luase interviul. Părea mai înalt şi mai slab, mai palid, de asemenea chipul semeţ şi indescifrabil era întunecat şi obosit. Urmă o tăcere stânjenitoare, apoi el spuse.

— La loc. Ce mai faci?

Harriet se cocoţă pe marginea unuia dintre fotoliile galbene de mătase. Picioarele nu ar mai fi ţinut-o multă vreme.

— Bine.

— Şi William?

— Este foarte drăguţ.

Refuză când îi oferi o ţigară, mâinile îi tremurau prea tare.

— Cum vă merge, ţie şi lui Simon? întrebă el cu o voce convenţională, concentrat să-şi aprindă ţigara.

— Nu sunt cu Simon. N-am fost niciodată doar pentru câteva ore în sâmbăta aceea. Mi-am dat seama că nu mai este absolut nimic între noi. Nu ţi-a dat Noel scrisoarea mea?

Clătină din cap încet. Nu părea interesat de explicaţii.

— Unde stai acum?

— Acasă.

— Te-ai împăcat cu părinţii? Asta e bine.

— Am venit la Londra să-mi caut un serviciu, minţi ea.

— De ce nu te întorci? Tăcu. Copiii sunt dezolaţi fără tine.

Şi tu? Vrei ea să strige.

El se juca cu un press papier verde de sticlă de pe

birou.

— Dacă te întorci, spuse el atent, nu vor mai fi niciun fel de avansuri. Eu voi fi în străinătate cea mai mare parte a anului acesta.

— Nu! îl întrerupse ea cu o violenţă care o făcu să se ridice în picioare în faţa lui. Nu pot să mă întorc în condiţiile acestea.

— Înţeleg, spuse el, cu o voce pierdută.

Ea merse la fereastră şi privi afară frunzele tinere ale platanilor, strălucind albe în apus. Parcă avea nisip în gât. Încerca să-şi adune tot curajul pentru a face cel mai dificil lucru din viaţa ei.

— Pentru cineva care este aşa de deştept cum eşti tu, spuse ea cu o voce înăbuşită, eşti îngrozitor de prost în ceea ce priveşte femeile. Nu înţelegi, dacă am să locuiesc în aceeaşi casă şi tu vei fi plecat tot timpul şi nu mă vei mângâia niciodată, voi muri de frustrare?

Cory ridică privirea – ochii obosiţi erau dintr-odată vioi.

— Nu înţelegi, continuă ea încet „că am fugit numai din cauză că Noel a spus că se întoarce la tine şi că pur şi simplu nu am putut suporta asta?

— Continuă, continuă, spuse el, la fel de alb la faţă ca şi ea.

— Nu înţelegi, suspină ea, că te iubesc? Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta. Şi nu pot să trăiesc fără tine!

Nu trebui să spună mai multe. El traversase camera, mâinile mari pe care ea le aşteptase atât, o înconjurau şi o săruta atât de apăsat încât aproape îşi pierdu cunoştinţa. Apoi spuse deznădăjduit:

— Oh, draga mea Harriet. Te iubesc. Dar nu va merge. Sunt prea bătrân, pentru tine, obosit şi amărât de viaţă.

— Nu eşti, spuse ea râzând. Gândeşte-te numai ce ai făcut din mine, continuă ea. Niciodată nu am mai fost înnebunită după cineva cum sunt acum.

Cory îi privi atent buzele întredeschise, ochii arzători, obrajii îmbujoraţi, părul ciufulit.

— Hei, spuse el cu mirare. Tu chiar mă iubeşti, nu-i aşa? Ce naiba am să mă fac cu asta?

— Vei face tu ceva, nu-i aşa? spuse ea, cuibărindu-se în el, să-i poată simţi bătăile puternice ale inimii.

— Fii atentă, zise, încercând să zâmbească.

— Ce vrei să spui?

— Încep să simt că aş putea fi consolat şi îi sărută fruntea, apoi obrajii săraţi de lacrimi, apoi buzele.

— Oh, draga mea, murmură el. Nu-mi da timp să-mi fie ruşine pentru ce fac acum. Te voi păstra. Ce altceva pot face, când eşti atât de adorabilă? Dar tu nu ştii în ce te bagi. Voi fi un soţ îngrozitor.

Harriet se trase înapoi îngrozită.

— N-am vrut să spun asta. Nu trebuie să te însori cu mine.

Cory zâmbi.

— Nu eşti singura care are dreptul să dicteze condiţii. Tocmai ai spus că nu te vei întoarce niciodată în Yorkshire dacă nu dedic fiecare minut al zilei să te mângâi.

Harriet roşi.

— N-am spus asta niciodată.

— Deci, dacă te iau, este pentru totdeauna. Totdeauna, totdeauna.

Ea tremura acum, cu adevărat tulburată.

— Dar te-am forţat să faci asta.

El se aşeză şi o trase pe genunchi.

— Iubita mea, spuse el foarte blând. Ştiu ce fiinţă timidă şi rezervată eşti, cu excepţia cazului când te îmbeţi la Balul Vânătorilor şi ştiu cât te-a costat să vii aici şi să-mi

spui că mă iubeşti. Dar dacă ai şti ce înseamnă pentru mine, pentru prima dată în zece ani, miracolul de a o auzi pe fata pe care o iubesc spunând la rândul ei că mă iubeşte cu adevărat.

— Este ciudat, continuă el, dându-i părul de pe frunte. Nu pot să stabilesc exact momentul în care am început să te iubesc. Este atât de amestecat cu încercările mele de a mă convinge pe mine însumi că acţionam pentru binele tău – îndepărtându-te de Billy, urlând că ai ieşit cu Kit, pentru că era un muieratic, încercând să te conving să nu pleci cu Simon, pentru că ar fi fost un soţ putred, dar în tot timpul acesta trebuie că eram ros de gelozie pentru că te voiam pentru mine. Mă obişnuisem atât de mult să fiu înnebunit după Noel, încât nu am crezut niciodată că aş mai putea iubi pe altcineva şi atunci tu ai fugit şi casa arăta ca o morgă. Ştiu că ar fi trebuit să vă dau o şansă, ţie şi lui Simon, dar după cinci zile n-am mai putut răbda, aşa încât am venit aici. Şi… priveşte.

Scoase un pachet de ţigări din buzunar, pe care era mâzgălit un număr de telefon.

— Acesta este numărul lui Simon, spuse Harriet. El dădu din cap.

— Voiam să sun şi să încerc să te conving să te întorci.

Atunci Harriet îşi dădu seama că acest bărbat stângaci, dificil, frumos, o iubea cu adevărat.

— Oh, sunt atât de fericită, atât de fericită, spuse ea izbucnind în lacrimi şi încolăcindu-şi braţele de gâtul lui:

— Ai terminat într-adevăr cu Noel?

— Cu adevărat, cu adevărat. Ea este ca pojarul – nu îl mai iei a doua oară.

Harriet chicoti.

— Asta sună mai mult a Kit. Unde este ea acum?

— Nu ştiu. Îşi conservă undeva energiile pentru

apariţia ei în faţa tribunalului la divorţ, săptămâna viitoare.

Faţa lui se întunecă.

— Mă tem că va fi foarte scârbos. Probabil te va cita şi pe tine.

— Nu-mi pasă şi începu să-l sărute.

— Copiii sunt cu adevărat bine? spuse ea mai târziu. Doamne, îmi lipsesc atât de mult.

— Şi tu le lipseşti lor – dacă nu aş fi venit, m-ar fi ameninţat că se urcă în tren, vin la Londra şi te aduc ei singuri înapoi. Îi vom suna imediat să le dăm veştile bune. Iisuse, sunt veşti bune.

Un singur lucru o necăjea pe Harriet.

— Ce face Sevenoaks? spuse ea.

— De fapt este aici, spuse Cory. M-am gândit că se va simţi abandonat dacă plecam amândoi, aşa încât l-am luat cu mine.

— Oh, ce *dulce* eşti. Pot să-l văd?

— Sigur, este la mine în dormitor, jos la parter. O urmă pe Harriet la uşă, adăugând:

— Între timp şi-a îmbunătăţit comportamentul. În absenţa ta, m-am folosit de ocazie, să-l învăţ câte ceva. În general, este chiar dresabil, dacă cineva este ferm. Stă liniştit şi vine când îl chemi. Cel puţin, i-am făcut să nu se mai urce în paturi şi să nu mai roadă tot.

— Asta este uimitor, spuse Harriet, deschizând uşa dormitorului şi privind înăuntru.

Pe pat, se tolănea Sevenoaks, cu capul lui gri, lăţos, pe pernă, sforăind zgomotos. Lângă el, făcute bucăţi, zăceau rămăşiţele unei perechi de pantofi.

— Oh, nu-i aşa că arată adorabil zăcând acolo? râse Harriet.

Sevenoaks deschise un ochi şi dintr-odată o văzu.

— Stai, tună Cory, stai.

Sevenoaks zbură prin aer şi ateriza pe picioarele Harrietei, aruncându-se asupra ei în extaz, doborând-o aproape.

— Stai, urlă Cory.

Sevenoaks îi aruncă acestuia o privire rapidă şi nu-l luă în seamă.

Harriet surprinse privirea lui Cory şi izbucni în hohote de râs.

— Oh, dragul meu, spuse ea, eşti sigur că vrei să te căsătoreşti cu mine. N-ai să te saturi?

— Bineînţeles că da, dar nu pentru multă vreme, spuse el împingându-l pe Sevenoaks. Vreau să spun că virtual suntem deja căsătoriţi. Avem trei copii şi un câine problemă. Am petrecut seri lungi discutând despre educaţia lor şi ce credem noi despre viaţă, ai gătit, ai spălat şi ai îngrijit casa. Singurul lucru pe care nu l-am făcut a fost să facem dragoste şi eu nu am niciun motiv major a amâna asta.

— Am mâncat toată turta, spuse Harriet în extaz şi acum ne putem bucura de miere.

— Exact, spuse Cory şi începu să o sărute…

SFÂRŞIT